

Sygnatura akt II AKa 14/16 **Wyrok po sprostowaniu na podstawie postanowienia z dnia 9 listopada 2016 roku**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Rączkowski (spr.)

Sędziowie: SA Grzegorz Kapera

SA Robert Wróblewski

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanego do Prokuratury Regionalnej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniach 13 października 2016 roku i 7 listopada 2016 roku

sprawy

M. K. (1)

oskarżonego z art. 231 § 1 kk i art. 231 § 2 kk i art. 266 § 2 kk i art. 239 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w związku z art. 245 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, art. 231 § 2 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 231 § 1 kk i art. 266 § 2 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, art. 231 § 1 kk i art. 266 § 2 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, art. 231 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, art. 228 § 3 kk i art. 271 § 3 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 231 § 1 kk i art. 231 § 2 kk i art. 266 § 2 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 231 § 2 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk

W. Ź. (1)

oskarżonego z art. 231 § 2 kk i art. 18 § 3 kk w związku z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 228 § 3 kk i art. 204 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 kk, art. 228 § 3 kk i art. 266 § 2 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w związku z art. 65 kk, art. 228 § 3 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 kk, art. 258 § 1 kk, art. 231 § 1 kk i art. 266 § 2 kk i art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

S. H. (1)

oskarżonego z art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

P. T. (1)

oskarżonego z art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 229 § 3 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych: S. H. (1), M. K. (1), P. T. (1) i W. Ż. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 9 września 2015 roku, sygn. akt III K 122/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. Ż. (1) w ten sposób, że :

1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I podpunkt 3 eliminuje ustalenia, że ujawniał P. T. (1) i S. H. (1) informacje „o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawniał treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych” oraz eliminuje słowo „również”,

2. z podstawy skazania za czyn opisany w punkcie I podpunkt 5 eliminuje art. 231§2k.k. ,

3. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I podpunkt 6 przyjmuje, że oskarżony usiłował utrudnić prowadzone postępowanie karne lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na skuteczność działań podjętych przez organy postępowania karnego i czyn ten kwalifikuje z art. 231§1k.k. w zw. z art. 266§2k.k. i art. 13§1k.k. w zw. z art. 239§1k.k. w zw. z art. 11§2k.k. i art. 12k.k., a za podstawę skazania za ten czyn przyjmuje art. 14§1k.k. w zw. z art. 239§1k.k. w zw. z art. 11§3k.k.

4. z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie I podpunkt 3 i podpunkt 4 eliminuje ustalenie „działając w zorganizowanej grupie przestępczej” oraz z podstawy skazania za te czyny eliminuje art. 65k.k.

II. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. Ż. (1),

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że:

1. przypisany oskarżonemu czyn w punkcie II podpunkcie 3 kwalifikuje z art. 231§1k.k. i art. 266§2k.k. oraz art. 239§1k.k. w zw. z art. 11§2k.k. i na podstawie art. 439§1pkt 9 k.p.k. w związku z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. i art. 632pkt 2 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie II podpunkt 3 części rozstrzygającej i umarza postępowanie karne w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu we wskazanym punkcie zaliczając w tej części koszty procesu na rachunek Skarbu Państwa, stwierdzając jednocześnie, iż utraciła moc kara łączna,

2. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II podpunkcie 5 eliminuje art. 12 k.k. oraz art. 239§1k.k. oraz eliminuje ustalenie w odniesieniu do tego czynu „utrudniając tym samym postępowanie karne o sygn. V Ds. 1502/03/S”,

3. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II podpunkcie 6 przyjmuje, iż oskarżony usiłował utrudnić postępowanie karne o sygn. Ds.1502/03/S lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na konsekwentną postawę procesową I. C. (1) oraz nie podjęcie działań przez D. B. (1), do których był nakłaniany i czyn ten kwalifikuje z art. 231§2k.k. w zw. z art. 266§2k.k. i art. 13§1k.k. w zw. z art. 239§1k.k. w zw. z art. 11§2k.k. w zw. z art. 12k.k.

IV. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1);

V. na podstawie art. 85§1i2k.k. oraz art. 86§1k.k. wymierza oskarżonemu M. K. (1) karę łączną 1(jednego)roku i 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. *na podstawie art. 69§1k.k. i art. 70§1pkt 1k.k. w zw. z art. 4§1k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu M. K. (1) wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 2(dwóch) lat;*

VII. *na podstawie art. 63§1k.k. zalicza oskarżonemu M. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 27 czerwca 2005 r. do 17 stycznia 2006r. stwierdzając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;*

VIII. *utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. H. (1) oraz P. T. (1);*

IX. *zasądza od oskarżonych: W. Ż. (1), M. K. (1) i S. H. (1) na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym po 5 złotych, z tym, że od M. K. (1) 3 złote oraz wymierza im opłaty:*

- *W. Ż. (1) 900 zł za drugą instancję,*

- *M. K. (1) 300 zł za obie instancje,*

- *S. H. (1) 400 zł za drugą instancję,*

a zwalnia od kosztów sądowych za drugą instancję P. T. (1);

X. *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. K. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego P. T. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT.*

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Świdnicy w sprawie V Ds. 34/09/s skierował do Sądu Okręgowego w Świdnicy akt oskarżenia, którym objęto 17 osób, a którym to oskarżonym zarzucono łącznie popełnienie 84 przestępstw (k. 1-25). Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą III K 232/09. Wobec 13 osób zapadły już prawomocne wyroki (k. 166, k. 1816, k. 2377, k. 3171).

1. W. Ż. (1) został oskarżony o to, że (zarzuty XXXIV-XXXIX a/o) :

I. w okresie od maja 1998 roku do końca 2002 roku w Ś., w woj. (...), brał udział w założonej i kierowanej przez P. T. (1) i S. S. (1), a następnie od roku 2002 roku kierowanej tylko przez S. S. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, między innymi polegających na naruszaniu przepisów określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, czerpaniu korzyści z cudzego nierządu i inne, w skład której w różnych okresach czasu wchodził S. G., D. W. (1), M. O., M. H. ps. (...), J. G. (1), M. G. ps. (...), M. R. ps. (...), J. B. ps. (...), A. N., T. K. (1) ps. (...), K. K., B. O., P. P. (1) ps. (...) S. N. (1), S. C. (1), J. Z. (1), M. W. (1), M. A. i inne osoby,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od maja 1998 roku do grudnia 2000 roku w M. i Ś., w woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., przyjmował przekazywane mu przez P. T. (1), S. S. (1) i S. M., korzyści majątkowe w postaci alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki zatrudnione w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę w zamian za zachowania stanowiące naruszenie przepisów prawa i niedopełnienie obowiązków służbowych, poprzez niepodejmowanie ciężących na nim na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia wyżej wymienionych do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu innych osób, przez to ułatwiał im prowadzenie takiej działalności,

- tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. i art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

III. w okresie od 2000 roku do końca 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., w zamian za obietnicę otrzymania korzyści majątkowych lub osobistych lub też w zamian za korzyści majątkowe i osobiste przekazywane mu przez P. T. (1), S. S. (1) w postaci pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż po 1000 złotych miesięcznie, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę naruszał powszechnie obowiązujące przepisy prawa, przekraczał swoje uprawnienia w ten sposób, że ujawniał wyżej wymienionym informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawniał treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych bądź działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję materiałów operacyjnych obciążających członków grupy, udaremniając tym samym pociągnięcie ich do odpowiedzialności karnej,

- tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

IV. na przełomie 2001/ 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, na szkodę interesu publicznego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., nie dopełnił ciężących na nim obowiązków służbowych i naruszył powszechnie obowiązujące przepisy prawa, w ten sposób, iż podczas zatrzymania dokonanego wraz z innymi funkcjonariuszami Policji, do kontroli samochodu osobowego marki B. (...) koloru fioletowego, którym poruszali się D. B. (1) i S. S. (1), wykonując czynność służbową przeszukania osoby D. B. (1) i S. S. (1) ujawnił przewożone przez nich, a schowane w ubraniu D. B. (1) środki odurzające i substancje psychotropowe w postaci 50 gram marihuany i 30 gram amfetaminy, jednakże informacji tej nie przekazał pozostałym funkcjonariuszom Policji wykonującym czynności oraz nie dokonał zatrzymania wyżej wymienionych, udaremniając tym samym poniesienie przez nich odpowiedzialności karnej, a następnie zażądał od ustalonej osoby wydania radia samochodowego marki B. z (...) model L. (...) o wartości nie mniejszej niż 450 złotych, które jako korzyść majątkową od niego przyjął,

- tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k.;

V. w okresie od połowy 2001 roku do października 2003 roku w P. i Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowych jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., niedopełniał obowiązków służbowych, w ten sposób, że pomimo tego że będąc zobowiązanym z mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa nie podjął działań zmierzających do pociągnięcia W. D. (1) do odpowiedzialności karnej za wprowadzanie do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy jak i produkcję tej substancji w założonej przez niego wytwórni amfetaminy w P., czym ułatwił mu prowadzenie takiej produkcji,

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

VI. na początku 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., przekroczył swoje uprawnienia służbowe i nie dopełnił obowiązków w ten sposób, że wielokrotnie ujawniał W. D. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds.5421/01 w sprawie przeciwko G. G. i innym podejrzanych o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, w tym treści mogących obciążyć wyżej wymienionego zeznań świadków jak i wyjaśnień podejrzanych mających znaczenie prawne, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach

procesowych w tym postępowaniu, działań operacyjnych, zebranych przez Policję i Prokuraturę w toku śledztwa materiałów operacyjnych i procesowych, utrudniając tym samym prowadzone postępowanie karne,

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.;

2.M. K. (1) został oskarżony o to, że (zarzuty LI –LVIII a/o) :

VII. w okresie od 1996 do 1998 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny – policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Policji w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych polegających na uzyskaniu wyników w pracy, działając na szkodę interesu publicznego, przekraczał przysługujące mu uprawnienia służbowe jak i nie dopełniał obowiązków służbowych w ten sposób, iż nie podejmował działań prawnych zmierzających do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej A. L., w zamian za przekazywanie części wcześniej skradzionych przez A. L. samochodów, w tym samochodu marki R. (...), o nieustalonym numerze rejestracyjnym i wykazanie, że zostały one odzyskane jako w wyniku działań Policji, podawał nieprawdziwe okoliczności odzyskania tych samochodów, udaremniając w ten sposób pociągnięcie wyżej wymienionego do odpowiedzialności karnej,

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

VIII. w lutym 2002 r. w Ś. woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem jako funkcjonariusz publiczny – policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Policji w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekroczył przysługujące mu uprawnienia służbowe jak i nie dopełniał ciężących na nim obowiązków służbowych, działając na szkodę interesu publicznego, w ten sposób, że pomimo posiadanych informacji nie podjął działań prawnych zmierzających do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej osoby, która dokonała w nocy 7/8 lutego 2002 r. w Ś. włamania i kradzieży samochodu marki A. (...) nr rejestracyjny (...) na szkodę M. M. (1), podał nieprawdziwe okoliczności odzyskania tego samochodu, czym utrudnił prowadzone postępowanie karne o sygn. Ds. 741/02 nadzorowane przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy,

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

IX. w okresie od 1997 roku do lipca 2004 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Powiatowej Policji w Ś., naruszał powszechnie obowiązujące przepisy prawa, niedopełniał ciężących na nim obowiązków służbowych, przekraczał swoje uprawnienia w ten sposób, że wielokrotnie ujawniał D. B. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko określonym osobom, ujawniał treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia wyżej wymienionego lub jego znajomych do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych bądź działaniach operacyjnych skierowanych wobec poszczególnych osób, zebranych przez Policję materiałach operacyjnych wiedząc, iż wyżej wymieniony pozostaje w zainteresowaniu Policji jako osoba podejrzewana o popełnienie szeregu przestępstw, ułatwiając tym samym uniknięcia poniesienia odpowiedzialności karnej,

-tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.;

X. na początku 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny – policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Powiatowej Policji w Ś., przekraczał swoje uprawnienia i niedopełniał ciężących na nim obowiązków w ten sposób, że na prośbę D. B. (1) ujawnił mu informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom zorganizowanej grupy przestępczej, treści znanych mu wyjaśnień innych podejrzanych w tym w sprawie Ds.5421/01 prowadzonej przeciwko M. S., P. P. (1) i innym podejrzanych o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy przestępczej w tym D. B. (1), D. W. (1), J. G. (1) i S. S. (1) do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję czynnościach procesowych bądź działaniach

operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję materiałach operacyjnych obciążających członków grupy, udaremniając tym samym pociągnięcie ich do odpowiedzialności karnej,

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.;

XI. w kwietniu i maju 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny – policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Powiatowej Policji w Ś., naruszył powszechnie obowiązujące przepisy prawa niedopełniając i przekraczając ciężące na nim obowiązki służbowe w ten sposób, że na prośbę D. B. (1) nie dokonał zabezpieczenia użytkowanego przez niego pojazdu marki T. (...), pomimo ujawnienia w nim niezgodności w numerach identyfikacyjnych silnika, a następnie przekazał mu informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonych sprawdzeniach legalności pochodzenia tego pojazdu

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.;

XII. w sierpniu 2003 roku w Ś., w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Powiatowej Policji w Ś., w zamian za obietnicę otrzymania korzyści majątkowej złożonej przez ustaloną osobę, naruszając ciężące na nim obowiązki służbowe, na prośbę wyżej wymienionego zobowiązał się do odzyskania zabezpieczonego na policyjnym parkingu samochodu marki V. (...), o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielką była I. L. i który był użytkowany przez D. K. i w tym celu sporządził notatkę urzędową z dnia 04 sierpnia 2003 r., w której zawarł nieprawdziwe informacje o przeprowadzonej rozmowie z I. L., podczas której miała ona wyrazić zgodę na wydanie pojazdu, czym wprowadził w błąd Naczelnika Sekcji Ruchu Drogowego w Ś. co do zasadności wydania zezwolenia nr (...) na odbiór tego samochodu przez D. K. a następnie po wydaniu tego samochodu przyjął od ustalonej osoby korzyść majątkową w postaci telefonu komórkowego marki S. o wartości nie mniejszej niż 600 złotych,

- tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. w zw. z art. 12 k.k.;

XIII. w dniu 2 września 2003 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny – policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Powiatowej Policji w Ś., naruszył powszechnie obowiązujące przepisy prawa, w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za kontakty z osobami podejrzanymi o popełnianie przestępstw, przekraczając swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że jako osoba nieuprawniona podjął z policyjnej izby zatrzymań w Komendzie Powiatowej Policji zatrzymanego D. B. (1), a następnie w nieformalnej rozmowie ujawnił mu informacje stanowiące tajemnicę służbową, iż: nie zostaną przedstawione mu zarzuty popełnienia przestępstwa, nadal będą wobec niego prowadzone przez Policję czynności operacyjne i procesowe mające na celu zebranie materiału dowodowego umożliwiającego mu przedstawienie zarzutów, istnieją ustalenia operacyjne dokonane przez Policję potwierdzające ich wspólne kontakty, jak również uzgodnił z nim, iż w przypadku ujawnienia przez Policję ich wspólnych kontaktów i załatwianych spraw, w trakcie ewentualnego przesłuchania na te okoliczności D. B. (1) przedstawi wersję, iż był jego policyjnym informatorem, utrudniając tym samym prowadzone postępowanie karne V Ds.1502/03/S,

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIV. w okresie od września 2003 roku do lipca 2004 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Sekcji Dochodzeniowo-Śledczej Komendy Powiatowej Policji w Ś., w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za kontakty z osobami podejrzanymi o popełnianie przestępstw, naruszył powszechnie obowiązujące przepisy prawa jak i przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że podczas co najmniej 6 spotkań ujawnił D. B. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds.1502/03/S w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzanym o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, w tym treść obciążających jego jak i inne osoby, w tym funkcjonariuszy Policji współpracujących z podejrzanymi, wyjaśnień

I. C. (1) mających znaczenie prawne dla pociągnięcia członków grupy przestępczej do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych w tym postępowaniu, działań operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję i Prokuraturę w toku śledztwa materiałów operacyjnych i procesowych obciążających członków grupy, jak również nakłaniał D. B. (1) do podjęcia bezprawnych działań w postaci użycia przemocy celem zmuszenia podejrzanej I. C. (1) do zmiany obciążających go wyjaśnień, utrudniając tym samym prowadzone postępowanie karne,

- tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 i 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.;

3. S. H. (1) (poprzednio S.) został oskarżony o to, że (zarzuty LXI-LXV z a/o) :

XV. w okresie od maja 1998 r. roku do grudnia 2000 roku w M. i Ś., w woj. (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą i działając wspólnie i w porozumieniu z P. T. (1) i S. M., w realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowych i osobistych w postaci: pieniędzy w nieustalonych kwotach, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, ustalonemu funkcjonariuszowi publicznemu – policjantowi zatrudnionemu w Wydziale Dochodzeniowo-Śledczym Komendy Powiatowej Policji w Ś., w celu skłonienia jego do: naruszenia przepisów prawa, niedopełnienia obowiązków służbowych poprzez niepodejmowanie ciężących na tym funkcjonariuszu na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia jego i innych osób do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu innych osób; przekroczenia uprawnień poprzez przewożenie utargów pieniężnych uzyskanych z prowadzenia tego Klubu do mieszkania S. M., rozwożenie i ochranianie zatrudnionych w tym Klubie kobiet uprawiających nierząd jak i ochronę lokalu,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XVI. w okresie od maja 1998 roku do końca 2002 roku w M., w woj. (...), działając kierując zorganizowana grupą przestępczą oraz wspólnie i w porozumieniu z P. T. (1) i S. M., w realizacji z góry podjętego zamiaru, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowych i osobistych w postaci: alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki zatrudnione w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, funkcjonariuszom publicznym – policjantom zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1), S. N. (1), W. Ż. (1) i M. A. w celu skłonienia ich do zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, w tym do niedopełnienia obowiązków służbowych poprzez niepodejmowanie ciężących na nich na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia jego i innych osób do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XVII. w okresie od maja 1998 roku do 30 czerwca 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, kierując zorganizowaną grupą przestępczą, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowe w postaci pieniędzy w nieustalonych kwotach funkcjonariuszowi publicznemu - policjantowi Komendy Powiatowej Policji w Ś.- M. W. (1), w celu skłonienia go do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów prawa, przekraczania uprawnień polegającego na ujawnianiu wyżej wymienionemu informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję czynnościach procesowych bądź działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję materiałach operacyjnych obciążających członków grupy,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XVIII. na przełomie 2001 i 2002 roku w Ś., kierując zorganizowaną grupą przestępczą, wręczył nieustalonemu funkcjonariuszowi publicznemu - oficerowi (...) Biura (...), korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 5000

złotych, w zamian za uzyskanie od niego informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, treści znanych mu wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję czynnościach procesowych bądź działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję materiałach operacyjnych obciążających członków grupy,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIX. w okresie od 2000 roku do końca 2002 roku Ś., w woj. (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z P. T. (1) wielokrotnie przekazywał korzyści majątkowe i osobiste w postaci: pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż 1000 zł miesięcznie, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych, których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, świadczonych przez prostytutki zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) w M., funkcjonariuszowi publicznemu – policjantowi zatrudnionemu w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- W. Ż. (1) w celu skłonienia go do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, polegających na ujawnieniu wyżej wymienionemu informacji stanowiącej tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawnieniu treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych bądź działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję materiałach operacyjnych obciążających członków grupy,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. P. T. (2) został oskarżony o to, że (zarzuty LXVI-LXXII z a/o) :

XX. w okresie od maja 1998 r. roku do grudnia 2000 r. roku w M. i Ś., w woj. (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą i działając wspólnie i w porozumieniu ze S. S. (1) i S. M., w realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowych i osobistych w postaci: pieniędzy w nieustalonych kwotach, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, ustalonemu funkcjonariuszowi publicznemu – policjantowi zatrudnionemu w Wydziale Dochodzeniowo-Śledczym Komendy Powiatowej Policji w Ś., w celu skłonienia wyżej wymienionego funkcjonariusza do: naruszenia przepisów prawa, niedopełnienia obowiązków służbowych poprzez niepodejmowanie ciężących na tym funkcjonariuszu na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia jego i innych osób do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu innych osób; przekroczenia uprawnień poprzez przewożenie utargów pieniężnych uzyskanych z prowadzenia tego Klubu do mieszkania S. M., rozwożenie i ochranianie zatrudnionych w tym Klubie kobiet uprawiających nierząd jak i ochronę lokalu,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXI. w okresie od maja 1998 roku do końca 2002 roku w M., w woj. (...), działając kierując zorganizowana grupą przestępczą oraz wspólnie i w porozumieniu ze S. S. (1) i S. M., w realizacji z góry podjętego zamiaru, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowych i osobistych w postaci: alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki zatrudnione w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, funkcjonariuszom publicznym – policjantom zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1), S. N. (1) i W. Ż. (1), M. A. i innym w celu skłonienia ich do zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, w tym do niedopełnienia obowiązków służbowych poprzez niepodejmowanie ciężących na nich na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia go i innych osób do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXII. w okresie od 2000 roku do końca 2002 roku Ś., w woj. (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. S. (1) wielokrotnie przekazywał korzyści majątkowe i osobiste w postaci: pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż 1000 zł miesięcznie, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych, których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, świadczonych przez prostytutki zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) w M., funkcjonariuszowi publicznemu – policjantowi zatrudnionemu w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- W. Ż. (1) w celu skłonienia go do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, polegających na ujawnieniu wyżej wymienionemu informacji stanowiącej tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawnieniu treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych bądź działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję materiałów operacyjnych obciążających członków grupy,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

XXIII. w okresie od listopada 1999 roku do czerwca 2000 roku Ś., w woj. (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie przekazywał korzyści majątkowe i osobiste w postaci: pieniędzy w kwotach od 200 do 1000 zł miesięcznie, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych, których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, świadczonych przez prostytutki zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) w M., działającym wspólnie i w porozumieniu funkcjonariuszom publicznym – policjantom zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1) i S. N. (1) w celu skłonienia ich do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, polegających na wielokrotnym ujawnieniu wyżej wymienionemu informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonym przez Policję postępowaniu karnym o sygnaturze Ds. 4144/99 w sprawie przeciwko P. T. (1), w tym ujawnienie przez nich treści obciążających go wyjaśnień innych podejrzanych i zeznań świadków, mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Prokuraturę czynnościach procesowych, uzgadniał z nimi treść mających być składanych przez niego wyjaśnień,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

XXIV. w okresie od początku 2002 roku do lipca 2004 roku w Ś., w woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej w realizacji z góry podjętego zamiaru, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowych i osobistych w postaci: alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki zatrudnione w Klubie (...) „(...) P.”, których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, funkcjonariuszom publicznym – policjantom zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1), S. N. (1) i M. A. w celu skłonienia ich do zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, w tym do niedopełnienia obowiązków służbowych poprzez niepodejmowanie ciężących na nich na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia go i innych osób do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXV. w okresie od maja 1998 roku do lipca 2004 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, kierując zorganizowaną grupą przestępczą wielokrotnie udzielał lub obiecał udzielić funkcjonariuszom publicznym - policjantom Sekcji Dochodzeniowo-Śledczej Komendy Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1) i S. N. (1) korzyści majątkowe i osobiste przekazywane w postaci: pieniędzy w kwotach od 200 do 1000 złotych, alkoholu o nieustalonej wartości, wyrobów ze złota o wartości nie mniejszej niż 300 zł., darmowych usług seksualnych prostitutek zatrudnionych w agencji towarzyskiej (...) w M. i „(...) P.” w Ś., których wartość wynosiła nie mniej niż 150 zł. za godzinę, w celu skłonienia ich do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie powszechnie obowiązujące przepisów prawa, niedopełnienia ciężących na nich obowiązków służbowych i przekraczania uprawnień, polegających na wielokrotnym ujawnianiu jemu jak i innym członkom grupy informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonych przez

Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawnianiu treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych bądź działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję materiałach operacyjnych obciążających członków grupy,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

XXVI w okresie od listopada 2003 roku do lipca 2004 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, kierując zorganizowaną grupą przestępczą wielokrotnie udzielał funkcjonariuszowi publicznemu - policjantowi Sekcji Dochodzeniowo-Śledczej Komendy Powiatowej Policji w Ś. - S. C. (1) korzyści majątkowe i osobiste przekazywane w postaci: pieniędzy w kwotach od 200 do 1000 złotych, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w agencji towarzyskiej (...) w M. i „(...) P.” w Ś., których wartość wynosiła nie mniej niż 150 zł. za godzinę, w celu skłonienia go do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie powszechnie obowiązujące przepisów prawa, niedopełnienia ciążących na nich obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnienia, polegających na ujawnianiu jemu jak i D. B. (1) informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds.1502/03/S w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzany o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, w tym treść obciążających członków grupy zeznań świadka M. M. (2) jak i wyjaśnień I. C. (1) mających znaczenie prawne dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych w tym postępowaniu, działań operacyjnych skierowanych wobec członków grupy, zebranych przez Policję i Prokuraturę w toku śledztwa materiałów operacyjnych obciążających członków grupy,

- tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k.;

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2011 r. – sygn. akt III K 232/09 (k. 1816) :

I. oskarżonego **W. Ż. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIV aktu oskarżenia , eliminując z jego opisu stwierdzenie, iż zorganizowaną grupę przestępczą założyli i kierowali P. T. (1) i S. S. (1), tj. występku z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., przyjmując, że w skład zorganizowanej grupy przestępczej wchodził m.in. D. W. (1), M. H., J. G. (1), M. G., J. B., A. N., T. K. (1) i inne osoby i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **W. Ż. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w bliżej nieokreślonym czasie na przestrzeni lat 1998-2000 w realizacji z góry powziętego zamiaru, działając czynem ciągłym jako funkcjonariusz policji – policjant sekcji dochodzeniowo-śledczej Komendy Powiatowej Policji w Ś., będąc wielokrotnie obecnym w agencji towarzyskiej (...) w M., wiedząc o tym, że zatrudnione tam kobiety uprawiają nierząd, z którego inne osoby czerpały korzyści majątkowe, nie podjął ciążących na nim z mocy powszechnie obowiązującego prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu innych osób, przez to ułatwiał im prowadzenie takiej działalności, tj. występku z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **W. Ż. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVI aktu oskarżenia, eliminując z opisu tego czynu stwierdzenie, iż w ramach otrzymywanych korzyści, korzystał z darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w Klubie (...) w M. jak i darmowego alkoholu, a nadto precyzując, że w ramach ujawnionych informacji, o których mowa w zarzucie, przekazywał te dotyczące planowanych bądź będących w toku realizacji działań operacyjnych policji, skierowanych wobec członków grupy, jak i zebranych przez policję materiałów operacyjnych obciążających członków grupy, utrudniając w ten sposób czynności zmierzające do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej, tj. występku z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **W. Ż. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVII aktu oskarżenia, tj. występku z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. oskarżonego **W. Ż. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVIII aktu oskarżenia, uzupełniając jego opis przez stwierdzenie, że w ten sposób naruszał zasady w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, tj. występku z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 25 (dwadzieścia pięć) zł każda;

VI. oskarżonego **W. Ż. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIX aktu oskarżenia, uzupełniając jego opis o stwierdzenie, że działał w ten sposób na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, tj. występku z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **W. Ż. (1)** karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **W. Ż. (1)** okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 27 czerwca 2005 r. do dnia 1 lutego 2006 r.;

IX. zwolnił oskarżonego **W. Ż. (1)** od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty, zaś wydatki w tym zakresie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa;

X. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LI aktu oskarżenia, modyfikując jego opis o stwierdzenie, że w ten sposób działał na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, tj. występku z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LII aktu oskarżenia, modyfikując jego opis o stwierdzenie, że w ten sposób działał na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, tj. występku z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XII. oskarżonego **M. K. (1)** uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach: LIII i LVII aktu oskarżenia i w tym zakresie wydatki poniesione w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa;

XIII. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LIV aktu oskarżenia, iż dopuścił się go na przestrzeni roku 2001, jak i modyfikując jego opis w ten sposób, że na prośbę D. B. (1) przekazał mu informację stanowiącą tajemnicę służbową odnośnie działań operacyjnych, które miały być podejmowane przez policję m.in. w związku ze sprawą o sygn. Ds. 5421/01 prowadzoną przeciwko M. S., P. P. (1) i innym podejrzanym z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to informacje dotyczyły m.in. J. G. (1), D. W. (1) i S. S. (1), wiedząc że pozostawali oni w zainteresowaniu policji, jako osoby podejrzewane o popełnienie przestępstw, ułatwiając tym samym uniknięcie przez nich odpowiedzialności karnej, jak i przyjął, że w ten sposób działał na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz jednocześnie wyeliminował z treści zarzutu zapis dotyczący działania czynem o charakterze ciągłym, z góry powziętym

zamiarem, tj. występku z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIV. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LV części wstępnej wyroku, przyjmując że w ten sposób działał na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, tj. występku z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LVI aktu oskarżenia, tj. występku z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVI. oskarżonego **M. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie września i października 2003 r. w Ś. w realizacji z góry powziętego zamiaru, czynem o charakterze ciągłym jako funkcjonariusz publiczny – policjant Sekcji Dochodzeniowo-Śledczej Komendy Powiatowej Policji w Ś., w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za kontakty z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstw, naruszył powszechnie obowiązujące przepisy prawa, jak i przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że podczas kilkukrotnych spotkań z D. B. (1) ujawnił mu informację stanowiącą tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygn. Ds. 1502/03/s w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzanym o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, w tym treść zeznań i wyjaśnień I. C. (1), w których ujawniła ona m.in. przekazywanie przez M. K. (1) D. B. (1) takich właśnie informacji, jak i pomawiała tegoż D. B. (1) o popełnianie przez niego szeregu przestępstw, co miało znaczenie prawne, dla pociągnięcia członków grupy przestępczej do odpowiedzialności karnej, jak i ustala, że informacje te dotyczyły planowanych przez policję i prokuratora czynności procesowych w tym postępowaniu, działań operacyjnych policji skierowanych wobec członków grupy oraz zebranych materiałów operacyjnych ich obciążających, jak również ustala, że M. K. (1) nakłaniał D. B. (1) do podjęcia bezprawnych działań, w tym gróźb karalnych zmierzających do spowodowania zmiany przez I. C. (1) obciążających ich wyjaśnień, utrudniając tym samym prowadzenie postępowania karnego o sygn. Ds. 5421/01, czym z kolei działał na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, tj. występku z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **M. K. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XVIII na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego **M. K. (1)** warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat;

XIX na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **M. K. (1)** karę grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek po 90 (dziewięćdziesiąt) zł każda;

XX na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **M. K. (1)** na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 27 czerwca 2005 r. do dnia 13 stycznia 2006 r. licząc, iż jeden dzień aresztowania równoważny jest dwóm dziennym stawkom grzywny;

XXI na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu **M. K. (1)** opłatę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 1920 zł i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 290,50 zł;

XXII oskarżonego **S. H. (1)** uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach: LXI i LXIV i w tym zakresie wydatki poniesione w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa;

XXIII oskarżonego **S. H. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXII części wstępnej wyroku, z tym, że wyeliminował z jego opisu stwierdzenie, że kierował zorganizowaną grupą przestępczą, natomiast przyjął, że przestępstwa tego dopuścił się w ramach jej działalności, a nadto wykluczył, by w ten sposób udzielał korzyści w postaci darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki w klubie towarzyskim (...) w M. M. A. i W. Ż. (1), tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIV oskarżonego **S. H. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXIII części wstępnej wyroku, z tym że wyeliminował z jego opisu stwierdzenie, że kierował zorganizowaną grupą przestępczą, jak i ustalił, że przedmiotowych informacji M. W. (1) udzielał mu za pieniądze otrzymywane od niego w ramach wynagrodzenia za udział w przewożeniu środków odurzających i psychotropowych, jak i ograniczył zakres ujawnianych przez M. W. (1) informacji do tych dotyczących działań operacyjnych policji skierowanych wobec członków grupy i zebranych materiałów operacyjnych ich obciążających, jak i uznał tego oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXV, z tym że wyeliminował z jego opisu stwierdzenie, iż kierował zorganizowaną grupą przestępczą, natomiast przyjął, że zarzucanego przestępstwa dopuścił się w ramach jej działalności, jak i ograniczył zakres informacji przekazywanych mu przez W. Ż. (1) do tych dotyczących planowanych bądź będących w toku działań operacyjnych policji skierowanych wobec członków grupy, jak i zebranych przez policję materiałów operacyjnych obciążających członków grupy, przyjmując, że przestępstw tych dopuścił się, działając czynem o charakterze ciągłym w okresie od maja 1998 r. do końca 2002 r., w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XV na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **S. H. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVI na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu **S. H. (1)** opłatę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 400 zł i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 880,50 zł;

XVII oskarżonego **P. T. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXVI części wstępnej wyroku, z tym że wyeliminował z jego opisu stwierdzenie, że naruszenie przepisów prawa i niedopełnienie obowiązków służbowych przez funkcjonariusza policji R. Z. polegać miało m.in. na przewożeniu utargów pieniężnych z agencji towarzyskiej (...) w M. do mieszkania S. M., a nadto by oskarżony ten kierował zorganizowaną grupą przestępczą, działając w tym zakresie razem i w porozumieniu ze S. S. (1), przyjmując jednocześnie, że przestępstwa tego dopuścił się w ramach działalności tej grupy, jak i uznał go za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXVII części wstępnej wyroku, z tym że wykluczył z jego opisu, by oskarżony ten kierował zorganizowaną grupą przestępczą, działając w tym zakresie razem i w porozumieniu ze S. S. (1), przyjmując jednocześnie, że przestępstwa tego dopuścił się w ramach działalności tej grupy, jak i wyeliminował osobę W. Ż. (1) z grona wymienionych tam funkcjonariuszy policji, jako korzystających z udzielanych im korzyści majątkowych i osobistych, jak i uznał go za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXX, eliminując z jego opisu osobę M. A., jako korzystającego z darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki zatrudnione w klubie towarzyskim (...) P., uznając że wszystkich tych przestępstw dopuścił się czynem o charakterze ciągłym, w okresie od maja 1998 r. do lipca 2004 r. w Ś. i M., w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XVIII oskarżonego **P. T. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXVIII części wstępnej wyroku, z tym, że wyeliminował z jego opisu stwierdzenie, by oskarżony ten kierował zorganizowaną grupą przestępczą, przyjął natomiast, że przestępstwa tego dopuścił się w ramach działalności takiej grupy, ustalając czas jego popełnienia na okres lat 2001-2002, jak i wykluczył by W. Ż. (1) korzystał w zamian za przekazywane informacje, o których mowa w treści zarzutu, z darmowych usług prostitutek, ograniczając jednocześnie zakres informacji stanowiących tajemnicę służbową do tych dotyczących planowanych działań operacyjnych policji wobec członków grupy i związanych z tym przeszukaniach i zatrzymaniami poszczególnych osób oraz do zebranych przez policję

materiałach operacyjnych obciążających członków grupy, tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX oskarżonego **P. T. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie LXIX części wstępnej wyroku, z tym że wyeliminował z jego opisu stwierdzenie, że oskarżony ten kierował zorganizowaną grupą przestępczą, przyjął natomiast, że dopuścił się tego przestępstwa w ramach działalności takiej grupy, jak i wykluczył z jego opisu osobę S. N. (1), jako ujawniającego informacje stanowiące tajemnicę służbową dotyczącą wskazanego tam postępowania karnego, tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXX oskarżonego **P. T. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punktach: LXXI i LXXII części wstępnej wyroku, eliminując z ich opisu stwierdzenie, że oskarżony ten kierował zorganizowaną grupą przestępczą, przyjmując natomiast że dopuścił się ich w ramach działalności takiej grupy, jak i wykluczył, by S. N. (1) przyjmował od niego pieniądze we wskazanych tam kwotach, ograniczając zakres przekazywanych przez S. N. (1) i S. C. (1) informacji stanowiących tajemnicę służbową do tych dotyczących likwidacji agencji towarzyskiej w Ś. należącej do mężczyzny o ps. (...), jak i innych działań operacyjnych policji skierowanych wobec członków grupy oraz o zebranych przez policję materiałach operacyjnych ich obciążających, utrudniając w ten sposób pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności karnej, a nadto w przypadku S. C. (1) do informacji stanowiącej tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygn. Ds. 1502/03/S w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzanym o popełnianie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w tym treści obciążających członków grupy zeznań M. M. (2) i wyjaśnień I. C. (1), mających znaczenie prawne dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, uznając tym samym, że przestępstw tych dopuścił się czynem o charakterze ciągłym w okresie od maja 1998 r. do lipca 2004 r. w Ś., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXXI na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **P. T. (1)** karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

XXXII na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu **P. T. (1)** opłatę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 400 zł i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 7304,90 zł;

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli : S. H. (1)(k. 2189-2194), M. K. (1)(k. 2195-2201), P. T. (1)(k. 2264-2267), W. Ż. (1)(k.2264-2267). Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych : W. Ż. (1) – w zakresie czynu z punktu XLIII, M. K. (1) - w zakresie czynu z punktu LVII i S. H. (1) – w zakresie czynu z punktu LXIV(k. 2161-2183).

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r. o sygn. akt II AKa 285/11 (k. 2377) :

I zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. Ż. (1) w ten sposób, że:

a)przyjął, iż oskarżony ten popełnił przestępstwo z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zarzucone mu w punkcie XXXV aktu oskarżenia, działając w zorganizowanej grupie przestępczej i podstawę skazania za to przestępstwo uzupełnił o przepis art. 65 § 1 k.k.;

b)orzeczoną w stosunku do oskarżonego W. Ż. (1) karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

c)na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zaliczył oskarżonemu W. Ż. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia go wolności:

#.

- od dnia 27 czerwca 2005r. do dnia 1 lutego 2006r.;

- od dnia 24 lutego 2006r. do dnia 19 maja 2006r.;
- od dnia 18 kwietnia 2011r. do dnia 29 kwietnia 2011r.;

II zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że uniewinnił go od przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., zarzucanego w punkcie LV części wstępnej, zaś kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;

III uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. K. (1) z wyłączeniem punktu LIII aktu oskarżenia i sprawę w tej części przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Świdnicy;

IV w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. Ż. (1), a także zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych S. H. (1) i P. T. (2) utrzymał w mocy;

V zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. T. 600 złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego P. T. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138 złotych tytułem zwrotu VAT;

VI zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze odpowiednio:

a) od oskarżonego W. Ż. (1) w wysokości 401,40 złotych, w tym 1,40 złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz 400 złotych tytułem opłaty za obie instancje;

b) od oskarżonego S. S. (1) w wysokości 401,40 złotych, w tym 1,40 złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz 400 złotych tytułem opłaty za II instancję;

c) od oskarżonego P. T. (1) w wysokości 1.139,40 złotych, w tym 739,40 złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz 400 złotych tytułem opłaty za II instancję.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu kasacji W. Ż. (1), S. H. (1) i P. T. (1), wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r. o sygn. VKK 30/12, na podstawie art. 439§1pkt 11 uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 grudnia 2011 r. i poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 18 kwietnia 2011 r. w części dotyczącej W. Ż. (1), S. H. (1) oraz P. T. (1), a nadto na podstawie art. 435k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. wobec M. K. (1) i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu swego wyroku Sąd Najwyższy podał, że „Sąd Najwyższy zmuszony był z urzędu stwierdzić zaistnienie uchybienia należącego do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, tj. art. 439§1pkt 11k.p.k., gdyż przedmiotowa sprawa w dniu 10 maja 2010 r. przed Sądem Okręgowym w Świdnicy(k. 581 i n. t. XLIII) została rozpoznana pod nieobecność oskarżonych : W. Ż. (1), S. S. (1), P. T. (2) a także M. K. (1), pomimo że stawili się oni na rozprawę, a wydalenie ich przez procedujący Sąd nastąpiło z pogwałceniem ich prawa do obrony”(k. 3171-3172).

Postanowieniem z dnia 18 października 2013 r. (k. 3248) Sąd Okręgowy w Świdnicy połączył do wspólnego rozpoznania sprawy : M. K. (1), która została przekazana z Sądu Rejonowego w Świdnicy ze sprawą oskarżonych W. Ż. (1), S. H. (1) i P. T. (1).

Postanowieniem z dnia 10 marca 2014 r.(k. 3423) Sąd Okręgowy w Świdnicy na podstawie art. 17§1pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 339§3 pkt 1 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec M. K. (1) w zakresie czynu LIII i LV aktu oskarżenia oraz wobec S. H. (1) w zakresie czynów LXI i LXIV aktu oskarżenia. Obaj oskarżeni zostali prawomocnie uniewinnieni od tych zarzutów. Sąd Najwyższy uchylił wyroki, którymi obaj zostali uniewinnieni, po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez obrońcę S. H. (1).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. o sygn. akt III K 122/13 :

I. w przypadku oskarżonego **W. Ż. (1)**:

1. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 punktem 6) k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIV aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku,

2. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 punktem 6) k.p.k., przyjmując kwalifikację prawną czynu z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. obowiązującego przed dniem 26 maja 2014 roku umorzył postępowanie w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie XXXV aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku,

3. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVI aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, przy czym wyeliminował z opisu tego czynu sformułowania: „lub osobistych”, „i osobiste” oraz „alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę”, a nadto sprecyzował, że w ramach ujawnianych informacji, przekazywał również wiadomości o planowanych lub realizowanych działaniach operacyjnych Policji skierowanych wobec członków grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, jak i zebranych przez Policję materiałów operacyjnych obciążających członków tej grupy, utrudniając w ten sposób czynności zmierzające do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej, to jest występku z art. 228 § 3 k.k. i z art. 266 § 2 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

4. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVII aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 228 § 3 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

5. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVIII aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, uznając, iż został on popełniony w okresie od lipca 2002 roku do dnia 10 października 2003 roku, przy czym uzupełnił jego opis o stwierdzenie, że dokonując go naruszał zasady w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, to jest przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu kary: 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 25 (dwadzieścia pięć) złotych każda stawka dzienna,

6. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIX aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, przy czym uzupełnił jego opis o stwierdzenie, że dokonując go działał on na szkodę interesu publicznego przez naruszanie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego, to jest występku z art. 231 § 1 k.k. i z art. 266 § 2 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego **M. K. (1)**:

1. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku(zarzut LI aktu oskarżenia),

2. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku(zarzut LII aktu oskarżenia),

3. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LIV aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że dopuścił się on go w 2001 roku i zmienił jego opis, przyjmując, że oskarżony na prośbę D. B. (1) przekazał temu ostatniemu informację stanowiącą tajemnicę służbową odnośnie działań operacyjnych, które miały być podejmowane przez Policję między innymi w związku ze sprawą o sygnaturze Ds. 5421/01 prowadzoną przeciwko M. S., P. P. (1) i innym podejrzanym z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to informacje dotyczyły między innymi J. G. (1), D. W. (1) i S. S. (1) wiedząc, że pozostawali oni w zainteresowaniu Policji,

jako osoby podejrzewane o popełnienie przestępstw, ułatwiając tym samym uniknięcie przez nich odpowiedzialności karnej, przyjmując, że w ten sposób działał na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz wyeliminował z treści zarzutu zapis dotyczący działania czynem o charakterze ciągłym, to jest występku z art. 231 § 1 k.k. i z art. 266 § 2 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

4. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LVI aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

5. uznał, w odniesieniu do zarzutu wskazanego w punkcie LVII aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku, za winnego tego, że w dniu 2 września 2003 roku w Ś., jako funkcjonariusz publiczny – policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za kontakty z osobami podejrzewanymi o popełnianie przestępstw, przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że przekazał osobie nieuprawnionej D. B. (1) stanowiące tajemnicę służbową informacje, których ujawnienie mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes, o tym, że:

- nie zostaną mu przedstawione zarzuty,
- nadal będą wobec niego prowadzone przez Policję czynności operacyjne i procesowe mające na celu zebranie materiału dowodowego umożliwiającego przedstawienie mu zarzutów,
- istnieją ustalenia operacyjne dokonane przez Policję potwierdzające ich wspólne kontakty uzgadniając przy tym, iż w przypadku ujawnienia przez Policję ich wspólnych kontaktów i załatwianych spraw w trakcie ewentualnego przesłuchania na te okoliczności D. B. (1) przedstawi wersję, iż był jego policyjnym informatorem,

utrudniając tym samym postępowanie karne o sygnaturze V Ds. 1502/03/S, czym działał na szkodę interesu publicznego, to jest popełnienia występku z art. 231 § 2 k.k. i z art. 266 § 2 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

6. uznał, w odniesieniu do zarzutu wskazanego w punkcie LVIII aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku, za winnego tego, że we wrześniu i październiku 2003 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny – policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za kontakty z osobami podejrzewanymi o popełnianie przestępstw, przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że podczas kilkukrotnych spotkań z D. B. (1) ujawnił mu informację stanowiącą tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze V Ds. 1502/03/S w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzanym o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, w tym o treści obciążających jego oraz inne osoby (włączając w to funkcjonariuszy Policji współpracujących z podejrzanymi) wyjaśnień I. C. (1), mających znaczenie prawne dla pociągnięcia członków grupy przestępczej do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i prokuraturę czynnościach procesowych w tym postępowaniu, działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy oraz zebranych materiałach operacyjnych ich obciążających, a także nakłaniał D. B. (1) do podjęcia bezprawnych działań w postaci użycia przemocy celem zmuszenia I. C. (1) do zmiany obciążających go wyjaśnień, utrudniając tym samym prowadzone postępowanie karne, czym działał na szkodę interesu publicznego, to jest popełnienia występku z art. 231 § 2 k.k. i z art. 266 § 2 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego **S. H. (1) (wcześniej S.):**

1. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LXII aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku, przy czym sformułowanie „kierując zorganizowaną grupą przestępczą” zastąpił sformułowaniem: „w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw” i przyjął, że nie udzielał on korzyści w postaci darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki w Klubie (...) w M. M. A. i W. Ż. (1), to jest występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

2. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach LXIII i LXV aktu oskarżenia, a wskazanych w punktach XIV i XV części wstępnej wyroku, przy czym stwierdził, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od maja 1998 roku do końca 2002 roku, wyeliminował stwierdzenie, że kierował zorganizowaną grupą przestępczą i zastąpił je stwierdzeniem, że działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, przyjął, że M. W. (1) udzielał mu informacji za pieniądze otrzymywane od niego z tytułu wynagrodzenia za uczestnictwo w przewożeniu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz ograniczył zakres ujawnianych przez M. W. (1) i W. Ż. (1) informacji do działań operacyjnych skierowanych wobec członków grupy oraz zebranych przez Policję materiałów operacyjnych obciążających jej członków, to jest występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego **P. T. (1)**:

1. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów w punktach LXVI, LXVII, i LXX aktu oskarżenia, tj. zachowań wskazanych w punktach XVI, XVII i XX części wstępnej wyroku, przy czym stwierdził, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od maja 1998 roku do lipca 2004 roku, eliminując stwierdzenie, że kierował zorganizowaną grupą przestępczą i zastępując je stwierdzeniem, że działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, uznał, że funkcjonariuszem publicznym, o którym mowa w punkcie XVI części wstępnej wyroku był R. Z. i wyeliminował z opisu czynu zawartego w tym punkcie sformułowanie: „ze S. S. (1) i”, nadto wyeliminował sformułowania: „przekroczenie uprawnień poprzez przewożenie utargów pieniężnych uzyskanych z prowadzenia tego Klubu do mieszkania S. M.” (punkt XVI części wstępnej wyroku), i (...) (punkt XVII części wstępnej wyroku) oraz i (...) (punkt XX części wstępnej wyroku), to jest występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LXVIII aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku, przy czym sformułowanie „kierując zorganizowaną grupą przestępczą” zastąpił sformułowaniem: „w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw”, przyjął, że czyn został popełniony w latach 2001-2002, wykluczył, by W. Ż. (1) w zamian za przekazywane informacje, o których mowa w treści zarzutu, korzystał z darmowych usług prostitutek oraz ograniczył zakres informacji stanowiących tajemnicę służbową do tych dotyczących planowanych działań operacyjnych Policji wobec członków grupy i związanych z tym przeszukaniach i zatrzymaniami poszczególnych osób oraz do zebranych przez Policję materiałów operacyjnych obciążających członków grupy, to jest występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. uznał za winnego popełnienia czynu LXIX zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku, przy czym sformułowanie „kierując zorganizowaną grupą przestępczą” zastąpił sformułowaniem: „działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw” i wykluczył z jego opisu S. N. (1), jako ujawniającego informacje stanowiące tajemnicę służbową dotyczącą wskazanego tam postępowania karnego, to jest występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach LXXI i LXXII tj. zachowań wskazanych w punktach XXI i XXII części wstępnej wyroku, przy czym stwierdził, że działał on w krótkich odstępach czasu w

wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od maja 1998 roku do lipca 2004 roku, eliminując stwierdzenie, że kierował zorganizowaną grupą przestępczą i zastępując je stwierdzeniem, że działał w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, wykluczył, by S. N. (1) przyjmował od niego pieniądze we wskazanych kwotach, ograniczył zakres przekazywanych przez S. N. (1) i S. C. (1) informacji stanowiących tajemnicę służbową do tych dotyczących likwidacji agencji towarzyskiej w Ś. należącej do mężczyzny o pseudonimie (...), jak i innych działań operacyjnych Policji skierowanych wobec członków grupy oraz o zebranych przez Policję materiałach operacyjnych ich obciążających, utrudniając w ten sposób pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności karnej, a nadto w przypadku S. C. (1) do informacji stanowiącej tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds. 1502/03/S w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzanym o popełnianie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w tym treści obciążających członków grupy zeznań M. M. (2) i wyjaśnień I. C. (1), mających znaczenie prawne dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, to jest występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

V. połączył orzeczone kary i wymierzył:

- 1) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. W. Ż. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,
- 2) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. M. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- 3) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. S. H. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- 4) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. P. T. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 punktu 1) k.k. obowiązującego przed dniem 1 lipca 2015 roku warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. K. (1), ustalając okres próby na 2 (dwa) lata,

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym:

- 1) W. Ż. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 czerwca 2005 roku do dnia 1 lutego 2006 roku, od dnia 24 lutego 2006 roku do dnia 19 maja 2006 roku i od dnia 18 kwietnia 2011 roku do dnia 29 kwietnia 2011 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności,
- 2) M. K. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 czerwca 2005 roku do dnia 13 stycznia 2006 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,
- 3) P. T. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres pozbawienia wolności od dnia 12 marca 2012 roku do dnia 20 lipca 2012 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego W. Ż. (1) od kosztów sądowych, w tym od opłaty,

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

1. M. K. (1) kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych,

2. S. H. (1) kwotę 400 (czterystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 5) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych,

3. P. T. (1) kwotę 400 (czterystu) złotych z tytułu opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 5) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwolnił tego oskarżonego od pozostałych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżyli wszyscy oskarżeni apelacjami swych obrońców.

Obrońca oskarżonego W. Ż. (1) zaskarżył wyrok w zakresie pkt I podpunkt 3,4,5,6 oraz pkt V podpunkt 1. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez niewskazanie przez Sąd w treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na jakich dowodach się oparł uznając fakty za udowodnione bądź nieudowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym niedokonanie oceny oraz nieustosunkowanie się do dowodów A. Z. (1), J. Z. (2), W. D. (1) i D. W. (2), albowiem taksatywne wymienienie dowodów i omówienie ich wyłącznie pod kątem założenia, że oskarżony jest winny nie pozwala na ustalenie na jakiej podstawie Sąd przypisał winę oskarżonemu i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, co skutkowało dokonaniem dowolnej oceny materiału dowodowego.

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną wybiórczo i sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a mianowicie:

a) w zakresie czynu określonego w pkt III części wstępnej wyroku:

- przyjęcie, że dowody ujawnione na rozprawie są wystarczające dla uznania za udowodnione, iż oskarżony W. Ż. (1) przekazywał P. T. (1) oraz S. S. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonych przez policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawniał treść wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków, planowanych czynnościach procesowych oraz planowanych lub realizowanych działaniach operacyjnych Policji skierowanych wobec członków grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, jak i zebranych przez Policję materiałów operacyjnych obciążających członków tej grupy, utrudniając w ten sposób czynności zmierzające do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej podczas gdy, analiza zeznań świadków na poszczególnych etapach postępowania nie pozwala na ustalenie jakich postępowań karnych dotyczyły informacje rzekomo ujawnione przez oskarżonego, przeciwko jakim osobom i jakich czynności procesowych i działań operacyjnych członków grupy przestępczej dotyczyły, a także jakie postępowanie karne zostały utrudnione przez podanie wskazanych informacji i w jaki sposób;

b) w zakresie czynu określonego w pkt IV części wstępnej wyroku:

- uznanie, że oskarżony W. Ż. (1) dokonał przeszukania D. B. (1) i ujawnił przy nim narkotyki w oparciu o zmieniane w toku postępowania zeznania świadka D. B. (1), bez wskazania innych niż zakwestionowany dowodów, pomimo przeczących temu zdarzeniu zeznań pozostałych przesłuchiwanym w sprawie świadków oraz wyjaśnień oskarżonych;

c) w zakresie czynów określonych w pkt V i VI części wstępnej wyroku:

- uznanie, że zeznania świadków D. B. (1) i K. P., w zakresie, w jakim ww. świadkowie wskazują na udzielenie przez oskarżonego W. D. (1) informacji o prowadzonych śledztwach oraz świadomość oskarżonego na temat produkcji i wprowadzania do obrotu przez W. D. (1) znacznych ilości substancji psychotropowych, zasługują na wiarę, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy w szczególności zeznania świadków A. Z. (1), J. Z. (2) i W. D. (1) jednoznacznie wskazuje, że oskarżony nie tylko nie przekazywał W. D. (1) informacji stanowiących tajemnicę służbową

o prowadzonym postępowaniu karnym o sygn.. akt Ds. 542/01, ale w ogóle nie miał możliwości wejść w ich posiadanie, a nadto nie miał wyobrażenia konkretnego zabronionego czynu, który miał być popełniony przez W. D. (1);

- brak ustaleń dotyczących znamienia działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego oraz znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w odniesieniu do zachowań oskarżonego, polegających na ujawnieniu W. D. (1) informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygn.. akt Ds. 542/01 oraz nie podjęcia działań zmierzających do pociągnięcia W. D. (1) do odpowiedzialności karnej za wprowadzanie do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych, tj. czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I podpunkt 5 i 6 części dyspozytywnej wyroku podczas gdy, ustalenie, że działanie oskarżonego stworzyło rzeczywiste zagrożenie dla interesu publicznego oraz kto i w jaki sposób miałby odnieść korzyść majątkową z tego działania, jest niezbędne do przypisania przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.;

- braku ustaleń znamienia utrudniania postępowania w odniesieniu do zachowań oskarżonego, polegających na ujawnieniu W. D. (1) informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygn.. akt Ds. 542/01, tj. czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I podpunkt 6 części dyspozytywnej wyroku podczas gdy, ustalenie, czy podjęte przez sprawcę zabiegi w tym kierunku miały faktycznie negatywny wpływ na postępowanie, jest niezbędne do przypisania mu przestępstwa z art. 239 § 1 k.k.;

co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uniewinnienie oskarżonego W. Ż. (1) od popełnienia czynów przypisanych w ramach zarzutów XXXVI-XXXIX aktu oskarżenia;

ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja M. K. (1) została zwrócona przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w punkcie II podpunkt 3,4,5,6, w punkcie V podpunkt 2 oraz w punkcie VI. W apelacji postawiono zarzuty

I. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 4 kpk, art. 5§ 2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez nie zbadanie i nieuwzględnienie okoliczności korzystnych dla oskarżonego oraz braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i dokonanie ustaleń wybiórczo z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności wobec braku wskazania przez Sąd w treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na jakich dowodach się oparł uznając konkretne fakty za udowodnione bądź nieudowodnione i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym w szczególności wyrażające się w braku ustosunkowania się i oceny dowodów korzystnych dla oskarżonego, w tym zeznań św. D. T., św.D. W., św. W., św.A. Z., ich całkowite pominięcie dla poczynionych ustaleń w sprawie, wyrażające się brakiem wskazania w pisemnym uzasadnieniu wyroku szczegółowo przeprowadzonych dowodów i ich analizy w treści uzasadnienia, co uniemożliwia odniesienie się do nich przy równoczesnym całkowitym pominięciu dowodów przeciwnych, co skutkuje dokonaniem dowolnej oceny materiału dowodowego;

2. art. 7 kpk i w zw. z art. 410 kpk art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na uznaniu pomawiających zeznań świadka koronnego za całkowicie wiarygodne, pominięciu okoliczności, które jednoznacznie wskazują na:

- sprzeczności w relacjach świadka, co do kwestii przekazywania przez niego informacji oskarżonemu, mimo, że co najmniej w sprawie zabójstwa L., takie informacje przekazał i w kwestionowaniu, co do zasady, że kontakty z nim miały charakter pozyskiwania informacji operacyjnych przez oskarżonego,

- przedstawieniu faktów nie mających potwierdzenia i nieprawdziwych, co wynika z przedstawianych przez świadka koronnego okoliczności związanych z udostępnieniem przez oskarżonego jego rzekomego pistoletu służbowego marki W.;

II. błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść orzeczenia, a to:

- o przekazywaniu świadkowi koronnemu informacji stanowiących tajemnicę służbową z postępowania Ds. 542/01, podczas gdy w materiale dowodowym brak jest dowodów świadczących o wiedzy oskarżonego, co do jakiegokolwiek tajemnicy służbowej wynikającej z tego postępowania oraz jej treści, a co wydaje się niezbędnym, by móc ją przekazać, a w konsekwencji by prowadziło do obstrukcji prowadzonego postępowania;

- otrzymaniu od świadka koronnego telefonu komórkowego marki S., mimo treści zeznań św. T. K., w związku z udzieloną pomocą w odbiorze samochodu (...) i sporządzeniu notatki służbowej z dnia 4.08.03 r. o nieprawdziwej treści, w tym w szczególności, że nie przeprowadził bezpośredniej rozmowy ze św. I. L. w pobliżu jej komórki;

- dotyczących przekroczenia uprawnień służbowych przez ujawnienie informacji stanowiących tajemnicę służbową podczas pobrania św. D. B. w dniu 2.09.03 r. co do braku przedstawienia mu zarzutów, dalszych czynnościach operacyjnych Policji, a także ustaleniach potwierdzających ich wspólne kontakty, mimo że oskarżony nie dysponował takimi wiadomościami jako tajemnicę służbową, nie ustalając przy tym, by faktycznie informacje te miały negatywny wpływ na postępowanie V Ds. 1502003/S,

- ujawnienia tajemnicy służbowej dotyczącej prowadzonego postępowania V Ds. 1502/03/S, w tym w szczególności treści wyjaśnień I. C., a także innych szczegółowych działaniach i planowanych czynnościach Policji i prokuratury, pomimo braku ustaleń, w jaki sposób oskarżony miał wejść w posiadanie tajemnicy służbowej związanej z tą sprawą i jej treści, szczegółowego wskazania ewentualnych działań lub ich zamierzonego braku w toku wskazywanego postępowania przygotowawczego, a co miało wobec ujawnienia tychże informacji utrudnić lub udaremnić postępowanie karne,

- ustaleniu, że oskarżony nakłaniał św. D. B. do podjęcia bezprawnych działań wobec I. C., w celu zmiany jej zeznań i utrudniania prowadzonego postępowania karnego.

W apelacji sformułowano wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

W odniesieniu do S. H. (1) wyrok został zaskarżony w całości. W apelacji zarzucono obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza art. 5 § 2, 7, 167, 410 kpk oraz art. 424 § 1 – 2 kpk, a polegała na oparciu ustaleń faktycznych wyłącznie o obciążający materiał dowodowy w postaci zeznań świadka koronnego D. B. (1), jak też świadków: S. M., W. D. (2), M. W. (2) oraz M. M. (3), także wyjaśnień z postępowania przygotowawczego świadka S. C. (1), nie dostrzegając istniejących między nimi rozbieżności, faktu iż osoby te stanowiły wielokrotnie pośrednie źródła dowodowe, bez dokonania oceny powodów zmiany wyjaśnień S. C. (1), także nie konfrontując i nie omawiając w motywach dowodów odciążających uzyskanych zwłaszcza z dokumentów w postaci pisma Powiatowej Komendy Policji ze Ś. z 26 lutego 2015 r. Komendy Głównej Policji, Biura Spraw Wewnętrznych, Wydziału we W. z 17 marca 2015 r. których treści zasadniczo pozostawały w zgodzie z zeznaniami S. Z., A. Z. (1), J. Z. (3), J. M., J. S. (1), P. W., R. H., W. J. i D. W. (2), które to dowody wskazywały, iż współoskarżeni funkcjonariusze policji nie mieli dostępu, jak też nie prowadzili żadnych czynności procesowych oraz poza procesowych dotyczących oskarżonego, co miało istotne znaczenie dla określenia ustawowych znamion przypisanych mu występków łapownictwa czynnego, nadto rezygnacji z uzyskania dowodów, bez procesowego rozstrzygnięcia wniosków z 11 grudnia 2014 r. w związku z pismem Komendy Głównej Policji z 15 lipca 2014 r. oraz wniosku dowodowego w związku z pismem Powiatowej Komendy Policji w Ś. o dołączenie do akt teczek osobowych S. C. (1), S. N. (1) oraz M. A. z Komendy Wojewódzkiej Policji we W., co spowodowało, że zaskarżonego orzeczenia wbrew dyrektywie art. 410 kpk oparte zostało na niepełnym materiale dowodowym, w tym istotnym dla obrony oskarżonego, a motywy wyroku zasadniczo sprowadzały się wyłącznie do

sumarycznego wymienienia dowodów obciążających, nie omawiają odciążających, toteż uniemożliwiają prześledzenie i analizę toku rozumowania sądu orzekającego, co uniemożliwia instancyjną kontrolę.

Nadto w apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucono obrazę przepisów prawa materialnego tj. 63 § 1 kk, albowiem wbrew zasadzie zakazu reformatio in peius sąd nie zaliczył oskarżonemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, co miało miejsce w sprawie III K 232/09 Sądu Okręgowego w Świdnicy, uznając jednocześnie orzeczoną karę pozbawienia wolności za odbytą, a od wskazanego wyroku nie był złożony na niekorzyść oskarżonego środek odwoławczy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.

Obrońca oskarżonego P. T. (2) zaskarżyła wyrok w całości. Zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 kpk, 7 kpk, 366 kpk, 410 kpk wyrażającą się w jednostronnej na niekorzyść oskarżonego ocenie zebranego materiału dowodowego, w szczególności oparciu ustaleń faktycznych wyłącznie o obciążający materiał dowodowy w postaci zeznań świadka koronnego D. B. (1), świadka S. N. (2), W. D. (2), M. W. (2), M. M. (3), nie wyjaśniając rozbieżności pomiędzy zeznaniami poszczególnych świadków a także nie oceniając powodów zmiany wyjaśnień S. C. (1), pomijając dowody w postaci dokumentów w postaci Pisma Powiatowej Komendy Policji ze Ś. z dnia 26 lutego 2015 r. Komendy Głównej Policji, Biura Spraw Wewnętrznych Wydziału we W. z dnia 17 marca 2015 r. które to dowody w sposób bezpośredni wskazały, że współoskarżeni funkcjonariusze Policji nie mieli dostępu a także nie prowadzili nigdy czynności procesowych oraz pozaprosesowych dotyczących oskarżonych, co miało znaczenie dla przypisania mu winy w zakresie łapownictwa, w efekcie opierając motywy wyroku na sumarycznym wymieniu dowodów obciążających;

2. naruszenie przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego zaistniałych w sprawie i nie wyeliminowanych w toku postępowania wątpliwości, co do zarzucanego mu przestępstwa łapownictwa;

3. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 9 § 1 kpk w zw. z art. 172 kpk przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z konfrontacji odmiennie zeznających w sprawie świadków: D. B. (1), świadka S. N. (2), W. D. (2), M. W. (2), M. M. (3), co miało wpływ na treść orzeczenia, która to konfrontacja mogła wyjaśnić sprzeczność w zeznaniach wyżej wymienionych świadków w zakresie brania udziału przez oskarżonego P. T. (2) w zarzucanych mu przestępstwach;

4. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku

- naruszenie art. 424 § 1 kpk poprzez niewskazanie w uzasadnieniu orzeczenia przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a także na skutek sumarycznego wyliczenia dowodów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, a dokonana przez Sąd ocena sprowadzała się względnie do dania wiary dowodom obciążającym, bez omówienia wersji przeciwnych, jak też ich wykluczenia, co uniemożliwia instancyjną kontrolę wyroku, jak również narusza zasadę prawa oskarżonego do obrony.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego P. T. (1) wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy tego oskarżonego do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył :

W odniesieniu do apelacji oskarżonego **W. Ż. (1)**.

W. Ż. (1) stanął pod zarzutem popełnienia 6(sześciu) przestępstw – punkty XXXIV-XXXIX aktu oskarżenia(k. 10 -12 aktu oskarżenia T. XLI).

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 18 kwietnia 2011 r. o sygn. III K 232/09 W. Ż. (1) został uznany winnym popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw. Wymierzono mu kary jednostkowe:

- roku pozbawienia wolności – za czyn z punktu XXXIV z a/o opisany wyżej,
- 6 miesięcy pozbawienia wolności – za czyn z punktu XXXV a/o opisany wyżej,
- 2 lat pozbawienia wolności – za czyn z punktu XXXVI a/o opisany wyżej,
- 2 lat pozbawienia wolności – za czyn z punktu XXXVII a/o opisany wyżej,
- 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 25 zł każda stawka – za czyn z punktu XXXVIII a/o opisany wyżej,
- roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności – za czyn z punktu XXXIX a/o opisany wyżej,

Oskarżonemu wymierzono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności(k. 2016v.-2017 T. LI).

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r. o sygn. II AKa 285/11 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnił opis i kwalifikację prawną czynu z punktu XXXV a/o oraz obniżył karę łączną do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności(k. 2382v.). Przy czym podnieść należy, że apelacja prokuratora dotyczyła wyłącznie zarzutu sformułowanego w punkcie XXXV aktu oskarżenia. Wskazany wyrok został uchylony w następstwie kasacji złożonej przez obrońcę oskarżonego, a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. o sygn. III K 122/13 umorzył postępowanie w zakresie zarzutów postawionych w punktach XXXIV i XXXV aktu oskarżenia, przyjmując za podstawę umorzenia art. 414§1k.p.k. w zw. z art. 17§1pkt 6k.p.k.

Uznał oskarżonego W. Ż. (1) winnym tego, że w okresie od 2000 roku do końca 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., w zamian za obietnicę otrzymania korzyści majątkowych lub też w zamian za korzyści majątkowe przekazywane mu przez P. T. (1), S. H. (1) w postaci pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż po 1000 złotych miesięcznie, naruszał powszechnie obowiązujące przepisy prawa, przekraczał swoje uprawnienia w ten sposób, że ujawniał wyżej wymienionym informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawniał treści wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych, przekazywał również wiadomości o planowanych lub realizowanych działaniach operacyjnych Policji skierowanych wobec członków grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, jak i zebranych przez Policję materiałów operacyjnych obciążających członków tej grupy, utrudniając w ten sposób czynności zmierzające do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej, tj. występku z art. 228 § 3 k.k. , art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.; i za to na podstawie art. 228§3k.k. w zw. z art. 11§3k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności(czyn XXXVI z a/o).

Uznał oskarżonego W. Ż. (1) winnym tego, że na przełomie 2001/ 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry powziętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, na szkodę interesu publicznego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., nie dopełnił ciężących na nim obowiązków służbowych i naruszył powszechnie obowiązujące przepisy prawa, w ten sposób, iż podczas zatrzymania dokonanego wraz z innymi funkcjonariuszami Policji, do kontroli samochodu osobowego marki B. (...) koloru fioletowego, którym poruszali się D. B. (1) i S. H. (1), wykonując czynność służbową przeszukania osoby D. B. (1) i S. H. (1) ujawnił przewożone przez nich, a schowane w ubraniu D. B. (1) środki odurzające i substancje psychotropowe w postaci 50 gram marihuany i 30 gram amfetaminy, jednakże informacji tej nie przekazał

pozostałym funkcjonariuszom Policji wykonującym czynności oraz nie dokonał zatrzymania wyżej wymienionych, udaremniając tym samym poniesienie przez nich odpowiedzialności karnej, a następnie zażądał od ustalonej osoby wydania radia samochodowego marki B. z (...) model L. (...) o wartości nie mniejszej niż 450 złotych, które jako korzyść majątkową od niego przyjął, tj. występku z art. 228 § 3 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k.; i za to na podstawie art. 228§3k.k. w zw. z art. 11§3k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności(czyn XXXVII z a/o).

Uznał oskarżonego W. Ż. (1) za winnego tego, że w okresie od lipca 2002 roku do 10 października 2003 roku w P. i Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowych jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., niedopełniał obowiązków służbowych, w ten sposób, iż pomimo tego że będąc zobowiązanym z mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa nie podjął działań zmierzających do pociągnięcia W. D. (1) do odpowiedzialności karnej za wprowadzanie do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy jak i produkcję tej substancji w założonej przez niego wytwórni amfetaminy w P., czym ułatwił mu prowadzenie takiej produkcji, naruszając zasady w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.; i za to na podstawie art. 19§1k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3k.k. wymierzył mu kary: 3 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 25 złotych każda stawka(zarzut XXXVIII a/ o). Sąd dokonał identycznych ustaleń jak w pierwszym wyroku(k. 2017).

Uznał oskarżonego W. Ż. (1) za winnego, tego że na początku 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., przekroczył swoje uprawnienia służbowe i nie dopełnił obowiązków w ten sposób, że wielokrotnie ujawniał W. D. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds.5421/01 w sprawie przeciwko G. G. i innym podejrzanym o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, w tym treść mogących obciążać wyżej wymienionego zeznań świadków jak i wyjaśnień podejrzanych mających znaczenie prawne, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych w tym postępowaniu, działań operacyjnych, zebranych przez Policję i Prokuraturę w toku śledztwa materiałów operacyjnych i procesowych, utrudniając tym samym prowadzone postępowanie karne, działając na szkodę interesu publicznego przez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego tj. występku z art. 231 § 1 k.k. , art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.; i za to na podstawie art. 239§1k.k. w zw. z art. 11§3k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności(zarzut XXXIX a/o). Powyższe ustalenia są tożsame z tymi jakich sąd dokonał w pierwszym wyroku.

Sąd orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4k.p.k., art. 5§2k.p.k. w zw. z art. 410k.p.k. i art. 424§1pkt 1k.p.k. oraz art. 7k.p.k. w zw. z art. 410k.p.k.

Brak podstaw do oceny, iż sąd pierwszej instancji ferując zaskarżony wyrok i oceniając zebrane w sprawie dowody dopuścił się obrazy art. 4 k.p.k., a więc wyrażonej w tym przepisie zasady obiektywizmu. Apelacja wskazuje, że zasada obiektywizmu została naruszona w zw. z art. 410k.p.k. i art. 424§1k.p.k. Zasada wyrażona w art. 4 k.p.k. nie sprowadza się do obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Istota tej zasady sprowadza się do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie.

Nie można również podzielić zarzutu obrazy art. 5§2k.p.k. . Obraza art. 5 § 2 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy w danym zakresie istnieją wątpliwości, które nie dają się usunąć, mimo wykorzystania wszelkich dostępnych źródeł i środków dowodowych. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k. wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Dodać przy tym należy, że zasada ta nie wchodzi w grę, jeżeli wątpliwości zgłasza jedynie autor środka odwoławczego, a nie miał ich (jak w niniejszej sprawie) sąd orzekający, który dokonał

stanowczych, zgodnych z dyrektywami określonymi w art. 7 k.p.k. ustaleń faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2006 r., III K 195/05, OSNKW z 2006 r., z. 4, poz. 39, str. 45). Autor apelacji nie wykazał, aby sąd I instancji miał wątpliwości, które rozstrzygnął wbrew zasadzie in dubio pro reo na niekorzyść oskarżonego.

Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Ma rację autor apelacji podnosząc, iż w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji nie ustosunkował się do zeznań : A. Z. (1), J. Z. (2), W. D. (1) i D. W. (2).

Rolą uzasadnienia jest przedstawienie toku rozumowania sądu w taki sposób aby umożliwiała kontrolę wyroku. Uzasadnienie Sądu Okręgowego w Świdnicy spełnia ten wymóg. Sąd odwoławczy jak i strony poza analizą toku rozumowania sądu zawartego w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie są zwolnione od znajomości dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nawet wadliwe uzasadnienie, jako sporządzone po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, a zatem wadliwość uzasadnienia nie spełnia w sobie warunku z art., 438 § 2 k.p.k., od którego zależy dopuszczalność uchylenia lub zmiany orzeczenia. Tylko w razie stwierdzenia, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów stanowi naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd decyzji (por. wyrok S.A. w Łodzi z 13.09.2007 r. II AKa 105/07 – LEX). Ustalenia Sądu Okręgowego oraz analiza dowodów, na których oparto te ustalenia, pozwala na merytoryczną kontrolę zaskarżonego wyroku. Sąd pierwszej instancji wskazał na dowody, na których oparł swe ustalenia. Wnioski wyciągnięte z ujawnionych na rozprawie głównej dowodów są prawidłowe. Rację ma autor apelacji podnosząc lapidarne sporządzenie uzasadnienia, a zwłaszcza skoncentrowanie się przez Sąd Okręgowy na dowodach obciążających oskarżonego. Zważyć przy tym należy na nowe brzmienie art. 424§1k.p.k. wedle którego uzasadnienie wyroku zostało sprowadzone do zwięzłego sprawozdania. Oznacza to, że obowiązkiem stron jest przede wszystkim odnoszenie się do dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej i wykazywanie poprzez te dowody nieprawidłowości w zaskarżonym wyroku. Zważyć także należy na nowe brzmienie art. 437§2k.p.k. w myśl, którego to przepisu uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. A zatem wniosek o uchylenie wyroku mógłby być uwzględniony w sytuacji gdyby w ocenie sądu odwoławczego, dokonanej po analizie zgromadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych na rozprawie głównej, były podstawy do odmiennej oceny tych dowodów.

W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji wskazał, że podstawę ustaleń faktycznych stanowią zeznania świadka koronnego D. B. (1). Jednocześnie Sąd Okręgowy podał jakie okoliczności przemawiają za wiarygodnością zeznań wskazanego świadka. Ta ocena jest przekonująca. W tym miejscu zasadnym jest także odwołanie się do oceny zeznań świadka koronnego zaprezentowanej przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 2 grudnia 2011 r. o sygn. II AKa 285/11 – k. 2432v.-2437, T. LIII. Sąd Apelacyjny w aktualnym składzie podziela tę ocenę i jednocześnie wskazaną argumentację przyjmuje za własną.

Zeznania D. B. (1) zostały ocenione z zachowaniem zasady bezpośredniości. Świadek złożył zeznania na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2014 r.(k. 3511-3564) oraz na rozprawie 29 maja 2014 r.(k. 3580). Podtrzymał odczytane mu zeznania. Jego zeznania znajdują potwierdzenie także w innych dowodach, do których odwołał się sąd pierwszej instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

D. B. (1) podał (T.II, t.2, k. 31). „Byłem obecny przy rozmowach jak Ż. informował o planowanych nalotach policji, miejscach przeszukań. Takich rozmów było wiele, ale nie przy wszystkich byłem. Osobiście na pewno byłem przy pięciu takich rozmowach, które były w lombardzie. Kiedyś byłem świadkiem rozmowy P. T. ze S., kiedy to T. mówił, że dawał Ż. miesięcznie około 1000 zł”. Podał również(k. 266-267, T. II), że S. S. płacił policjantom za informacje. Zeznał w toku rozprawy 25 kwietnia 2014 r.(k. 3512 i nast.), że W. Ż. (1) przychodził do lombardu prowadzonego przez P. T. (1) i ostrzegał go przed prowadzonymi akcjami policji. Wskazane wyjaśnienia, a następnie zeznania stały się podstawą ustaleń faktycznych w odniesieniu do przestępstwa przypisanego W. Ż. (1) w punkcie I podpunkt 3 części rozstrzygającej wyroku. D. B. (1) nie podał, że W. Ż. (1) ujawnił P. T. (1) i S. H. (1) informacje o prowadzonych

przez Policję postępowaniach karnych przeciwko członkom grupy, ujawnił treść wyjaśnień innych podejrzanych bądź zeznań świadków mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej oraz, że ujawnił informacje o planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych. Stąd też w tym zakresie skorygowano wyrok eliminując wskazane wyżej ustalenia.

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2014 r. (k. 3512 i nast.) D. B. (1) zeznał na temat okoliczności przeszukania go przez W. Ż. (1) gdy jadąc samochodem B. ze S. S. przewoził narkotyki. Podtrzymał te okoliczności, o których mówił kilka razy w śledztwie (k. 318, k. 431, k. 498-499). Podał, że na przełomie lat 2001-2002 został zatrzymany do kontroli drogowej. Jechał wówczas ze S. S. samochodem B.. Obaj rozwozili narkotyki między innymi do J. G. (1). D. B. (1) miał przy sobie w kieszeni kurtki około 50 gramów marihuany i około 30 gramów amfetaminy zawinięte w jednej paczce. D. B. (1) został zatrzymany przez policjantów. Jednym z policjantów był W. Ż. (1). W samochodzie czuć było charakterystyczną woń marihuany. W. Ż. (1) dokonał przeszukania D. B. (1) tak aby nic nie znaleźć. D. B. (1) był bardzo wystraszony. Nie mógł opanować drżenia rąk. Rzucalo się to w oczy. W. Ż. (1) powiedział tylko co się tak trzęsiesz, przestań tak się trząść i uspokój się. I mimo charakterystycznej woni marihuany oraz wycucia w trakcie przeszukania paczki schowanej w kieszeni kurtki nie kontynuował przeszukania. Obaj zatrzymani zostali zwolnieni.

Następnego dnia W. Ż. (1) przyszedł do mieszkania D. B. (1). Powiedział mu, że wiedział co ten miał w czasie przeszukania, a także powiedział, że dzięki niemu nie znalazł się w areszcie. Za to zażądał od D. B. (1) radia samochodowego marki (...) z (...) i odtwarzaczem (...) oraz kolorowym wyświetlaczem, które było zamontowane w B. kontrolowanym przez W. Ż. (1). W. Ż. (1) otrzymał żądane radio. O tym fakcie D. B. (1) powiedział swojej żonie M. B..

W. Ż. (1) przyznał okoliczność zatrzymania do kontroli D. B. (1) oraz S. S. (1). Zaprzeczył aby ich przeszukiwał. Prosił jedynie kolegę aby zatrzymanych nie karać mandatem (k. 21, (...), t. 1). Przyznał, że nabył radio od D. B.. Kupił je za 300 zł (k. 337-350, T. VIII, t. 2). Radio zostało zabezpieczone (k. 329, T.VIII, T. 2) i wycenione przez biegłego na kwotę 450-500 zł (k. 212, T. VIII, t.2).

Okoliczności wskazane przez D. B. (1) znalazły potwierdzenie w zeznaniach M. B.(k. 4051-4052 i k. 449-450).

D. B. (1) zeznał również w toku rozprawy w dniu 25 kwietnia 2014 r. że W. D. (1) miał wytwórníę narkotyków w P.. Tam widywał W. Ż. (1). Od W. D. świadek słyssał, że W. Ż. pomaga. G. G. był człowiekiem W. D., handlarzem narkotyków. Gdy G. G. został zatrzymany W. D. starał się mu pomóc bo się bał, że ten go wyda.

Od W. D. (1) D. B. (1) dowiedział się , że W. Ż. (1) ujawnił mu informacje z toczącego się śledztwa przeciwko P. P. (2) o pseudonimie (...) i G. G. o pseudonimie (...), co do treści składanych przez nich wyjaśnień. W. D. (1) twierdził także, że oskarżony W. Ż. (1) przekazuje mu również inne informacje z innych spraw, które go dotyczyły.

Z zeznań D. B. (1) wynika także, iż gdy przyjeżdżał do mieszkania W. D. (1) przy ul. (...) w Ś. to kilkakrotnie widział tam W. Ż. (1) czekającego na W. D. (1) przed budynkiem. W takich sytuacjach W. D. (1) zbywał D. B. (1) mówiąc mu aby przyszedł później, gdyż miał do załatwienia ważne sprawy z W. Ż. (1) bez obecności innych osób. D. B. (1) opisał sytuację, z której wynika, że raz minął się pod drzwiami wejściowymi do mieszkania W. D. (1) z W. Ż. (1), który zapytał go, czy znowu przychodzi po towar.

Treść zeznań świadka koronnego D. B. (1) znalazła potwierdzenie także w zeznaniach świadka koronnego K. P. (k. 22-23, tom XXVII), który stwierdził, że na przełomie lat 2002 – 2003 spotkał oskarżonego W. Ż. (1), gdy wychodził z mieszkania Z. M. przy ul. (...) w Ś., gdzie mieściła się wtedy wytwórnía amfetaminy. Wystraszył się widząc policjanta, podejrzewając, że wytwórnía amfetaminy może być obserwowana i nie zatrzymał się na polecenie oskarżonego W. Ż. (1). Jednak ten ostatni nie podjął za nim pościgu, tylko wypowiedział słowa: „jeszcze nie teraz”, gdy K. P. odjeżdżał.

Zeznania D. B. (1) potwierdziła I. C. (1)(k. 3650) oraz M. B.(k. 4051). Na zeznania M. B. wskazano już wyżej. I. C. (1) podała, że policjanci informowali o akcjach prowadzonych przeciwko B., G. i ich środowisku. Byli to K., W.(k. 1263 T.VI). Takie też złożył wyjaśnienia S. C. (1) 28 czerwca 2005 r.(T X, t.1k. 29). Podał on „ja słyssałem o sprzedawaniu informacji przez policjantów, tak było w przypadku Ż.”. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia zeznań

złożonych przez S. C. (1) (k. 3589v. i k. 3925). Zmianę postawy procesowej S. C. (2) sąd odwoławczy odczytuje jako swoistą solidarność z oskarżonym. W swych wypowiedziach składanych w toku procesu S. C. wskazał na ostracyzm z jakim spotkał się w środowisku policyjnym z uwagi na jego postawę procesową w początkowym etapie postępowania karnego.

Zważyć również należy na zeznania szeregu policjantów, którzy wskazywali na brak zaufania co do uczciwości W. Ż. (1). P. S. (1) zeznał (k. 1009, T. VI), że w komendzie mówiło się, że Ż. nie jest do końca uczciwy. W toku postępowania przesłuchano w charakterze świadków kilku policjantów, którzy potwierdzili wspomniane obawy o uczciwość oskarżonego W. Ż. (1). Zeznawali o tym policjanci z Wydziału Kryminalnego KPP w Ś. – świadkowie: D. W. (3) (k. 1-8, t. XIV, teczka 1), który na podstawie działań operacyjnych dowiedział się, że oskarżony W. Ż. (1) w zamian za informacje stanowiące tajemnice służbowe otrzymywał od konkubiny J. I. C. odzież z prowadzonego przez nią wtedy sklepu (k. 654, t. XLV akt sądowych). Została ona zatrzymana razem z J. G. (1) i D. B. (1) i sama zaczęła mówić o zachowaniach korupcyjnych policjantów w tym o wynagradzaniu przez nią w ten sposób oskarżonym W. Ż. (1), co skłoniło D. W. (3) do sporządzenia na ten temat notatki służbowej. Zeznania na ten temat złożył także świadek D. T. (1) (k. 352-358, tom XIX, teczka 2). Podobne wątpliwości mieli również J. Z. (2) (k. 321, T. XIV, t.2) oraz K. C. (1) (k. 299-303, T. XIV, t. 2), a to w związku z częstymi wizytami W. Ż. (1) w lombardzie P. T. (2).

Dokonując oceny faktów podawanych przez D. B. (1) nie należy tracić z pola widzenia okoliczności, iż W. D. (1) został prawomocnie skazany za współudział w produkcji amfetaminy wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 30 marca 2005r. sygn. III K – 185/04 na karę łączną 9 lat pozbawienia wolności z art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne. Także w sprawie Ds. 5421/01 został wniesiony akt oskarżenia przeciwko P. P. i G. G. (k. 7-29, T. XXXIII, t.1). Wymienieni zostali skazani wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 27 maja 2003 r. o sygn. III K 165/02 (k. 30-48, T. XXXIII, t.1). Wskazany wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2003 r. o sygn. II AKa 398/03 (k. 52, T. XXXIII, t. 1).

Dokonując oceny zeznań D. B. (1), które to zeznania jak wskazano wyżej stanowią podstawę ustaleń faktycznych, należy również odwołać się do zeznań innych policjantów. K. B. (1) zeznał (k. 352-353, T. XIV, t. 2), że W. Ż. (1), wypytywał innych policjantów o dane z postępowań jakie prowadzili, w tym powody zatrzymania różnych osób i obciążające ich dowody. Wówczas jako policjant przeprowadzający konwoje nie miał żadnych służbowych powodów, by zasięgać takich informacji, co jednoznacznie wskazywało, że chodziło o ujawnienie tajemnic służbowych osobom spoza policji.

Także należy zważyć na zeznania P. S. (2) (k. 718, T.44). Podał on, że mógł zapoznać się z poufnymi materiałami u kolegów.

Z informacji uzyskanej z KPP w Ś. wynika, że postępowania Ds. 5421/01 oraz Ds. 1502/03/s prowadzili A. Z. (1) i J. Z. (2) (k. 3855, T. LXI). Ze wskazanej informacji wynika również, że w tych aktach, które się zachowały brak karty nadzoru, nie można wskazać, które osoby miały do tych akt dostęp. Sąd przesłuchał A. Z. (1) (k. 4064v., T. LXII) i J. Z. (2) (k. 4067v., T. LXII).

A. Z. (1) opisał dość szeroki krąg osób, które mogły mieć dostęp do akt prowadzonych przez niego postępowań. Wśród tych osób byli między innymi funkcjonariusze operacyjni. Podał, że nie przypomina sobie aby W. Ż. (1) interesował się prowadzonymi przez niego postępowaniami. Zeznał, że gdyby funkcjonariusz wydziału ds. nieletnich miał jakąś sprawę związaną z jego sprawą to jest oczywiste, że miałby dostęp do jego materiałów.

J. Z. (2) zeznał, że nie pamięta sprawy przeciwko G. G.. Pracował z W. Ż. (1) w pionie kryminalnym. W. Ż. (1) był funkcjonariuszem operacyjnym. Podał, że nie przekazywał W. Ż. informacji z prowadzonych spraw.

Wskazane zeznania, do których odwołuje się autor apelacji, nie podważają wcześniej wskazanych dowodów. Z przytoczonych wyżej dowodów wynika, że W. Ż. (1) w różny sposób zdobywał informacje o prowadzonych działaniach policji oraz o prowadzonych postępowaniach. Z zeznań A. Z. (1) oraz J. Z. (2) nie wynika, że W. Ż. (1) nie mógł się zapoznać z materiałami prowadzonego przez nich postępowania. Wątpliwości budzą zeznania J. Z. (2), który nie

pamięta prowadzonego postępowania, jednakże mimo upływu 12 lat pamięta, że W. Ż. nie przekazywał informacji z prowadzonych spraw.

W ocenie sądu odwoławczego większą wartość dowodową mają te zeznania policjantów, które zostały złożone we wczesnym stadium postępowania. Przytoczono w tym względzie zeznania K. B. (1) i P. S. (2).

Apelujący odwołał się również do zeznań W. D. (1) oraz D. W. (2).

W. D. (1) zaprzeczał kontaktom z W. Ż. (1) oraz zaprzeczał aby znał W. Ż. (1) (K. 309-311, T. VIII, t. 2), na rozprawie (k. 4054) przyznał, że W. Ż. kontaktował się z nim w sprawie syna. Miał z nim kontakt w czasie konwoju gdy był zatrzymany. Te zeznania zasługiwały na krytyczną ocenę w konfrontacji z zeznaniami świadka koronnego D. B. (1). Zważyć również należy, iż W. Ż. (1) w początkowych swych wyjaśnieniach przyznał fakt znajomości z W. D. (1). A zatem także w konfrontacji z wyjaśnieniami W. Ż. te zeznania należy ocenić krytycznie.

D. W. (2) (k. 3903) zeznał, iż nie zauważył aby W. Ż. przy interwencji i zatrzymaniu do kontroli samochodu B. kogoś przeszukiwał. Analizując te zeznania jak również zeznania innych policjantów : W. J. (k. 3908, T. LXI), S. C. (1) (k. 3924, T. LXI) zauważa się swoistą solidarność z oskarżonymi. W sposób skrajny wyraził to J. M. (k. 4068) oraz J. K. (k. 3938v.). Skrajne są również zeznania M. R., który zeznał, że ma wiedzę na temat korzyści otrzymanych przez oskarżonych Ż. i K. (k. 4066). Zeznania nacechowane emocjami (wynikającymi z chęci zemsty czy też solidarności koleżeńskiej) muszą budzić wątpliwości co do ich wiarygodności. Dlatego też zeznania wskazanych świadków nie wytrzymują krytyki w konfrontacji z przedstawionymi wyżej dowodami.

Także wyjaśnienia W. Ż. nie mogły być uznane za wiarygodne. W. Ż. (1) w swoich wyjaśnieniach w istocie nie przeczył sytuacjom opisywanym przez świadka koronnego i kontaktom z osobami opisywanymi przez D. B. (1), a jedynie starał się wykazać, że wynikały one z jego czynności służbowych. Przyznał, że wielokrotnie był w lombardzie P. T. (1), że kontrola drogowa wobec D. B. (1) i S. S. (1) miała miejsce i tylko z powodu braku blozków mandatowych nie zakończyła się mandatem oraz, że wszedł w posiadanie radia samochodowego (...) od D. B. (1) w wyniku zakupu.

Wyjaśnienia te jednak nie wytrzymywały krytyki w konfrontacji z wiarygodnymi zeznaniami i wyjaśnieniami D. B. (1) i pozostałymi obciążającymi W. Ż. (1) dowodami. Wszak zamiast mandatu mógł skierować do sądu wnioski o ukaranie za wykroczenie drogowe, czego nie uczynił, zaś gdyby przełożeni wiedzieli o służbowym charakterze wizyt w lombardzie, to nie wzbudziłoby to ich niepokoju, wyrażającego się w konieczności postępowania wyjaśniającego i odebrania od oskarżonego W. Ż. (1) na piśmie oświadczenia (k. 322-323, t. XIV, teczka 2).

W apelacji zarzucono brak ustaleń dotyczących znamienia działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego oraz znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w odniesieniu do zachowań oskarżonego w zakresie czynów przypisanych mu w punktach 5 i 6. Aby uniknąć zbędnych rozważań wskazuje się, iż do znamion występku z art. 231§1k.k. nie należy działanie „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej”.

Zgodnie z art. 231. § 1.k.k. Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Występek określony w art. 231 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym. Stwierdzenie, że funkcjonariusz publiczny naruszył art. 231 § 1 k.k. wymaga ustalenia istnienia związku przyczynowego między przekroczeniem uprawnień lub niedopełnieniem obowiązków a powstaniem zagrożenia dla chronionego prawem dobra publicznego czy prywatnego – tak SN w uchwale z 28.05.2015 r., SNO21/15,LEX nr 1755917

Analizując treść zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia(punkt V części wstępnej skarżonego wyroku, punkt XXXVIII a/o) oraz punkt I podpunkt 5 części rozstrzygającej skarżonego wyroku należy zgodzić się z apelującym, iż w ustaleniach brak znamienia działania na „szkodę interesu publicznego lub prywatnego”. A tym samym brak podstaw do przyjęcia kwalifikacji z art. 231§2k.k. Sąd ustalił, wbrew temu co zarzuca się w apelacji, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowych. Korzyść majątkową należy rozumieć zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 115§4k.k. A zatem z podstawy prawnej skazania należało wyeliminować art. 231§2k.k. Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony udzielił pomocnictwa W. D. (1) do popełnienia przez niego przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Treść art. 18§3k.k. nie pozostawia w tym zakresie żadnych wątpliwości. W myśl tego przepisu „Odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie”.

Pomocnictwo do przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii miało miejsce w czasie obowiązywania ustawy z 24 kwietnia 1997 r. (Dz. U. 2003,Nr 24, poz. 198). W aktualnie obowiązującej ustawie z 29 lipca 2005 r. przestępstwa stypizowane w art. 53 ust. 2 i w art. 56 ust. 3 są odpowiednikami przestępstw stypizowanych w poprzednio obowiązującej ustawie a mianowicie odpowiednio art. 40 ust. 2 i art. 43 ust. 3. Sankcje porównywanych przepisów są identyczne. Także w ustawie obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa amfetamina została wykazana w załączniku do ustawy „ Substancje psychotropowe grupy II-P”.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I podpunkt 6, wbrew temu co zarzuca się w apelacji, sąd pierwszej instancji ustalił, iż oskarżony działał na szkodę interesu publicznego. Ustalił również Sąd Okręgowy, że oskarżony utrudniał prowadzone postępowanie karne, jednakże nie wskazał na czym polegało utrudnianie postępowania karnego. W uzasadnieniu apelacji podniesiono również, że w „zakresie analizy znamion czynu z art. 266§2k.k. , brak jest dowodów, które jednoznacznie przemawiały za tym, że oskarżony W. Ż. (1) wielokrotnie ujawniał W. D. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds. 5421/01.

W myśl art. 266.§ 2.k.k. Funkcjonariusz publiczny, który ujawnia osobie nieuprawnionej informację niejawną o klauzuli "zastrzeżone" lub "poufne" lub informację, którą uzyskał w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a której ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Przepis we wskazanej wersji obowiązuje od 2 stycznia 2011 r. (Dz. U. 2010.182.1228). Do wskazanej daty obowiązywał przepis w brzmieniu „ Funkcjonariusz publiczny, który ujawnia osobie nieuprawnionej informację stanowiącą tajemnicę służbową lub informację, którą uzyskał w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a której ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”.

W. W. (3) w komentarzu do art. 266k.k., w: Kodeks Karny Komentarz pod red. A. Zolla, Zakamycze 2006 komentując ten przepis wskazuje, że „Bezpośrednim przedmiotem ochrony w art. 266 § 2 jest szeroko rozumiana tajemnica służbowa. W szczególności ochrona przewidziana w tym przepisie odnosi się w pewnym zakresie do tajemnicy służbowej, zdefiniowanej w ustawie z 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631). Zgodnie z art. 2 pkt 2 tej ustawy tajemnicą służbową jest informacja niejawną niebędąca tajemnicą państwową, uzyskana w związku z czynnościami służbowymi albo wykonywaniem prac zleconych, której nieuprawnione ujawnienie mogłoby narazić na szkodę interes państwa, interes publiczny lub prawnie chroniony interes obywateli albo jednostki organizacyjnej. Dobrem prawnym stojącym u podstaw ochrony tajemnicy służbowej są więc zarówno interesy indywidualne, jak też szeroko rozumiany interes publiczny, a także interes jednostki organizacyjnej, z którą współpracuje lub w której zatrudniony jest depozytariusz tajemnicy służbowej.

Istota karygodności zachowań ujętych w art. 266 § 2 wynika z faktu, iż funkcjonariusz publiczny posiada znacznie większe możliwości uzyskiwania informacji od ich dysponentów, często z uwagi na konieczność ich udostępnienia w ramach postępowań prowadzonych przez funkcjonariusza w imieniu państwa. W wielu sytuacjach funkcjonariusz publiczny staje się depozytariuszem koniecznym określonych informacji, często utrwalonych w postaci

akt lub protokołów danego postępowania, zaś ich dysponent traci możliwość skutecznej ochrony tych informacji. Ponieważ w takim przypadku świadomość bezpieczeństwa przekazywanych funkcjonariuszowi informacji przesądza o prawidłowym prowadzeniu postępowania, w którym informacje danego rodzaju stają się podstawą wydania rozstrzygnięcia, karygodność ujawnienia tych informacji nie wynika wyłącznie z faktu naruszenia indywidualnego interesu, lecz również z zagrożenia, jakie tego typu zachowania stwarzają dla prawidłowego funkcjonowania działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego.

Podmiotem przestępstwa z art. 266 § 2 k.k. może być wyłącznie funkcjonariusz publiczny(art. 115 § 13. k.k.). Sprawca przestępstwa z art. 266 § 2 musi być funkcjonariuszem publicznym zarówno w chwili ujawnienia informacji, jak i w chwili zapoznawania się z nią”.

Ustawa o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 r.(Dz. U. 2015.355) zawiera regulacje prawne nakazujące zachowanie w tajemnicy określonych informacji. Nie może budzić najmniejszej wątpliwości, że informacje z zakresu czynności operacyjnych policji stanowią co najmniej tajemnicę służbową (jeżeli nie państwową np. co do tożsamości informatorów). Przekonuje o tym obowiązujący w inkryminowanym okresie przepis art. 20b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (Dz. U. z 1990r. Nr 30, poz. 179 z późniejszymi zmianami), który stanowił: „Udzielenie informacji o szczegółowych formach, zasadach i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także o prowadzonych czynnościach oraz o stosowanych środkach i metodach ich realizacji może nastąpić wyłącznie w przypadku, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem tych czynności. W takim przypadku udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 7a ustawy o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych. W nieco zmodyfikowanej formie przepis ten obowiązuje właściwie do chwili obecnej (por. tekst jednolity cyt. ustawy o Policji – Dz. U. z 2015. 355), przesądzając, że udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra (Dz. U. Nr 106, poz. 491, z późniejszymi zmianami).

Należy jednoznacznie uznać, że wszelkie informacje z zakresu czynności operacyjnych, o których dowiedzieli się funkcjonariusze policji w związku z wykonywaniem jakichkolwiek czynności służbowych były chronione tajemnicą służbową. Chodziło zarówno o informacje uzyskane przez wspomnianych funkcjonariuszy podczas prowadzonych przez nich postępowań operacyjnych, jak i informacji uzyskanych z narad, odpraw, analizy dokumentów oraz rozmów z innymi funkcjonariuszami prowadzącymi bezpośrednio wspomniane czynności operacyjne, a także własnych obserwacji policjanta. Znając bowiem zasady pracy funkcjonariuszy prowadzących czynności operacyjne, możliwe było uzyskanie informacji na temat tych czynności, nawet przez policjanta nie prowadzącego wspomnianych czynności. Stawał się w ten sposób, jako funkcjonariusz publiczny, depozytariuszem wskazanej informacji i miał obowiązek zachowania jej w tajemnicy wobec osób nieuprawnionych.

Zważyć również należy, że kodeks postępowania karnego pozwala na wgląd do akt postępowania przygotowawczego, a więc uzyskiwanie informacji o prowadzonym postępowaniu tylko stronom i tylko za zgodą prokuratora(art. 159k.p.k.).

W postanowieniu z dnia 6 czerwca 2003 r. o sygn. III KKN 372/01, OSNwSK 2003/1/12/1249 – Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „Definicja tajemnicy służbowej, zawarta w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej (Dz. U. Nr 40, poz. 271) ma charakter czysto materialny. Oznacza to, że obowiązek określenia wykazów rodzajów wiadomości objętych tajemnicą służbową oraz to czy dokument zawierający informację, wiadomość stanowiącą tajemnicę służbową został oznaczony klauzulą (...) nie ma znaczenia dla kwalifikowania konkretnych wiadomości jako tajemnicy służbowej. W szczególności dotyczy to sytuacji, w których wiadomość stanowiącą tajemnicę służbową pracownik powziął w toku wykonywanych czynności służbowych, zaś wiadomość ta nie przybrała jeszcze postaci dokumentu”. Oczywiście jest, że przepisem art. 266§2k.k. są chronione wszelkie informacje stanowiące tajemnicę służbową, o których funkcjonariusz publiczny – policjant dowiedział się, mimo że nie wykonywał czynności służbowych w konkretnej sprawie. Prawnie chronionym interesem jest prawidłowość prowadzonego postępowania, bezpieczeństwo i skuteczność prowadzonych działań operacyjnych.

Zgodnie z art. 239. § 1k.k. „Kto utrudnia lub udaremnia postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego uniknąć odpowiedzialności karnej, w szczególności kto sprawcę ukrywa, zacierając ślady przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego albo odbywa za skazanego karę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W powyższym brzmieniu przepis obowiązuje od 17 października 1999 r.(Dz. U. 1999.83.931). Przed tą zmianą przepis funkcjonował w brzmieniu „Kto utrudnia lub udaremnia postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa, uniknąć odpowiedzialności karnej, w szczególności kto sprawcę ukrywa, zacierając ślady przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego albo odbywa za skazanego karę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”(Dz. U. z 1997 Nr 88, poz. 553).

Istota przestępstwa poplecznictwa - ogólnie rzecz ujmując - polega na utrudnianiu lub udaremnianiu postępowania karnego poprzez udzielenie sprawcy przestępstwa pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej i może być popełnione jeszcze przed wszczęciem postępowania karnego (in rem oraz in personam), aż do czasu wykonania kary. Podmiotem omawianego przestępstwa może być każdy (jest to tzw. przestępstwo powszechne, ogólne) – tak SN w wyroku z 5 sierpnia 2009 r. o sygn. II KK 136/09, LEX NR 519594.

W wyroku z 4 grudnia 2007 r. o sygn. IV KK 276/07, LEX NR 351211, SN wyraził pogląd, że „Odpowiadający za czyn z art. 239 § 1 k.k. nie musi mieć pewności, że dana osoba jest sprawcą przestępstwa, wystarczy tu przewidywanie, że dana osoba dopuściła się czynu, za który grozi jej odpowiedzialność karna, a świadomość tego nie musi mieć bynajmniej charakteru pewności ani dokładnej wiedzy o rodzaju i okolicznościach czynu”.

O "utrudnianiu" postępowania, w rozumieniu art. 239 § 1 k.k., możemy mówić dopiero wówczas, gdy podjęte przez sprawcę zabiegi w tym kierunku miały faktycznie negatywny wpływ na postępowanie, czyniąc osiągnięcie celu, o jakim mowa w art. 297 § 1 k.p.k. trudniejszym, bardziej odległym, wymagającym przeprowadzenia dodatkowych czynności – por. wyrok SA we Wrocławiu z 30 listopada 2005 r. o sygn. II AKa 279/05, OSA 2006/6/33.

Do znamion przestępstwa poplecznictwa należy utrudnianie lub udaremnianie postępowania karnego. Jest to więc przestępstwo materialne. Działania poplecznika, które nie spowodowały żadnego utrudnienia postępowania karnego, stanowią usiłowanie poplecznictwa, jeżeli sprawca, podejmując je taki skutek chciał osiągnąć lub z nim się godził (por. B. Kunicka-Michalska (w:) A. Wąsek (red.), Komentarz, t. II, s. 191; M. Mozgawa, Komentarz, s. 471). Utrudniać można jedynie postępowanie już toczące się.

A zatem mając na uwadze powyższe, kierunek apelacji, brak ustaleń w zakresie negatywnego wpływu działań oskarżonego na toczące się postępowanie zaskarżony wyrok należało zmienić w ten sposób, że przyjąć, iż oskarżony usiłował utrudnić prowadzone postępowanie karne lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na skuteczność działań podjętych przez organy procesowe.

Brak podstaw do ustaleń, iż oskarżony dopuścił się przestępstw opisanych w punkcie I podpunkt 3 i 4 „działając w zorganizowanej grupie przestępczej”. Oskarżonemu nie przypisano przestępstwa działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Postępowanie o czyn kwalifikowany z art. 258§1k.k., a zarzucany oskarżonemu w punkcie XXXIV aktu oskarżenia, zostało umorzone. W odniesieniu do omawianych czynów nie ma ustaleń, iż oskarżony z popełnianych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodów. A zatem wyeliminowano wskazane ustalenie, zaś z podstawy prawnej skazania wyeliminowano art. 65 k.k.

Dokonując oceny kar wymierzonych oskarżonemu W. Ź. (1) sąd odwoławczy stwierdza, iż brak podstaw do oceny, iż oskarżonemu wymierzono kary rażąco surowe. Do takiej oceny upoważnia przede wszystkim fakt, iż oskarżonemu wymierzono karę łączną z zastosowaniem zasady absorpcji. Punktem wyjścia do tak ukształtowanej kary łącznej była najwyższa kara jednostkowa orzeczona w minimalnej wysokości.

Na poczet orzeczonej kary łącznej sąd zaliczył oskarżonemu okresy jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, jednakże nie w pełnym zakresie. W. Ź. został zatrzymany 27 czerwca 2005 r. (k. 10, T. VIII, t. 1), a następnie zwolniony 1 lutego 2006 r. (k. 110, T. VIII,t. 1). Ponownie został zatrzymany 24 lutego 2006 r. (k. 145, T. VIII, t. 1).

Po tym pozbawieniu wolności został zwolniony 19 maja 2006 r.(k. 173, T. VIII, t. 1). Następnie został pozbawiony wolności od 18 kwietnia 2011 r.(k. 1893) do 29 kwietnia 2011 r.(k. 1969). Wezwany do odbycia kary został osadzony 1 kwietnia 2012 r.(k. 2929). Opuścił Zakład Karny 25 czerwca 2013 r.(k. 3234). Sąd pierwszej instancji skorygował swe rozstrzygnięcie postanowieniem uzupełniającym dotyczącym zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności(k.4368).

W odniesieniu do apelacji oskarżonego **M. K. (1)**.

W akcie oskarżenia M. K. (1) zarzucono popełnienie 8 przestępstw(punkty LI – LVIII k. 15-17 a/o, T. XLI).

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 18 kwietnia 2011 r. o sygn. III K 232/09 M. K. (1) :

- został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu przestępstw w punktach LIII i LVII aktu oskarżenia,
- został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LI aktu oskarżenia i skazany na karę roku pozbawienia wolności,
- został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LII aktu oskarżenia i skazany na karę roku pozbawienia wolności,
- został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LIV aktu oskarżenia i skazany na karę roku pozbawienia wolności,
- został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LV aktu oskarżenia i skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LVI aktu oskarżenia i skazany na karę roku pozbawienia wolności,
- został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LVIII aktu oskarżenia i skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 5 lat. Oskarżonemu wymierzono także 180 stawek dziennych grzywny po 90 zł każda stawka. Na poczet grzywny sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie od 27 czerwca 2005 r. do 13 stycznia 2006 r.(k. 2019-2021).

Wyrok zaskarżył prokurator w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego zarzutu LVII. obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r. o sygn. II AKa 285/11 (k. 2381-2383) :

- uniewinnił M. K. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LV aktu oskarżenia,
- uchylił zaskarżony wyrok w zakresie czynów LI, LII, LIV, LVI, LVII, LVIII i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. o sygn. III K 122/13 :

- uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu przestępstw w punktach LI i LII aktu oskarżenia
- uznał winnym tego , że w 2001 roku w Ś., w woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny - policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Powiatowej Policji w Ś., naruszał powszechnie obowiązujące przepisy prawa, niedopełniał ciężących na nim obowiązków służbowych, przekraczał swoje uprawnienia w ten sposób, że na prośbę D. B. (1) przekazał mu informacje stanowiące tajemnicę służbową odnośnie działań operacyjnych, które miały być podejmowane przez Policję między

innymi w związku ze sprawą o sygnaturze Ds. 5421/01 prowadzoną przeciwko M. S., P. P. (2) i innym podejrzanym z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to informacje dotyczyły między innymi J. G. (1), D. W. (1) i S. S. (1) wiedząc, że pozostawali oni w zainteresowaniu Policji, jako osoby podejrzewane o popełnianie przestępstw, ułatwiając tym samym uniknięcie przez nich odpowiedzialności karnej, czym działał na szkodę interesu publicznego poprzez naruszenie zasad w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego tj. występku z art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 239§1k.k. w zw. z art. 11§3k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności(zarzut LIV a/o),

- uznał za winnego tego, że w sierpniu 2003 roku w Ś., w woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Sekcji Kryminalnej Komendy Powiatowej Policji w Ś., w zamian za obietnicę otrzymania korzyści majątkowej złożonej przez ustaloną osobę, naruszając ciążące na nim obowiązki służbowe, na prośbę wyżej wymienionego zobowiązał się do odzyskania zabezpieczonego na policyjnym parkingu samochodu marki V. (...), o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielką była I. L. i który był użytkowany przez D. K. i w tym celu sporządził notatkę urzędową z dnia 04 sierpnia 2003 r., w której zawarł nieprawdziwe informacje o przeprowadzonej rozmowie z I. L., podczas której miała ona wyrazić zgodę na wydanie pojazdu, czym wprowadził w błąd Naczelnika Sekcji Ruchu Drogowego w Ś. co do zasadności wydania zezwolenia nr (...) na odbiór tego samochodu przez D. K., a następnie po wydaniu tego samochodu przyjął od ustalonej osoby korzyść majątkową w postaci telefonu komórkowego marki S. o wartości nie mniejszej niż 600 złotych, tj. występku z art. 228 § 3 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 228§3k.k. w zw. z art. 11§3k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności(zarzut LVI a/o),

- uznał za winnego tego, że w dniu 2 września 2003 roku w Ś., w woj. (...), jako funkcjonariusz publiczny – policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za kontakty z osobami podejrzewanymi o popełnianie przestępstw, przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że przekazał osobie nieuprawnionej D. B. (1) stanowiące tajemnicę służbową informacje, których ujawnienie mogło narazić na szkodę prawnie chroniony interes, o tym że : nie zostaną przedstawione mu zarzuty, nadal będą wobec niego prowadzone przez Policję czynności operacyjne i procesowe mające na celu zebranie materiału dowodowego umożliwiającego mu przedstawienie zarzutów, istnieją ustalenia operacyjne dokonane przez Policję potwierdzające ich wspólne kontakty, uzgadniając przy tym, iż w przypadku ujawnienia przez Policję ich wspólnych kontaktów i załatwianych spraw, w trakcie ewentualnego przesłuchania na te okoliczności D. B. (1) przedstawi wersję, iż był jego policyjnym informatorem, utrudniając tym samym prowadzone postępowanie karne V Ds.1502/03/S, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. popełnienia występku z art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231§2k.k. w zw. z art. 11§3k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności(zarzut LVII a/o),

- uznał za winnego tego, że w okresie we wrześniu i październiku 2003 roku w Ś., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry podjętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny - policjant Komendy Powiatowej Policji w Ś., działając w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej za kontakty z osobami podejrzewanymi o popełnianie przestępstw, przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że podczas kilkukrotnych spotkań z D. B. (1) ujawnił mu informację stanowiącą tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds.1502/03/S w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzanym o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne, w tym o treści obciążających jego oraz inne osoby(włączając w to funkcjonariuszy Policji współpracujących z podejrzanymi), wyjaśnień I. C. (1) mających znaczenie prawne dla pociągnięcia członków grupy przestępczej do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Policję i Prokuraturę czynnościach procesowych w tym postępowaniu, działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy oraz materiałach operacyjnych ich obciążających, a także nakłaniał D. B. (1) do podjęcia bezprawnych działań w postaci użycia przemocy celem zmuszenia I. C. (1) do zmiany obciążających go wyjaśnień, utrudniając tym samym prowadzone postępowanie karne, czym działał na szkodę interesu publicznego, to jest popełnienia występku z art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231§2k.k. w zw. z art. 11§3k.k. skazał go na karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł karę łączną roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby dwóch lat. Na poczet orzeczonej kary łącznej sąd zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 27 czerwca 2005 r. do 13 stycznia 2006r.

Wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego. Zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to ar. 4k.p.k., art. 5§2k.p.k. w zw. z art. 7k.p.k. w zw. z art. 410k.p.k. i art. 424§1pkt 1 k.p.k. Autor apelacji podniósł także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Zarzuty postawione w apelacji oskarżonego M. K. (1) są zbieżne z zarzutami postawionymi w apelacji W. Ż. (1). Stąd też dla uniknięcia powtarzania przytoczonych argumentów w odpowiedzi na apelację W. Ż. (1) wskazuje się, iż przytoczona tam argumentacja ma również odniesienie do apelacji M. K. (1).

Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, z uwagi na treść art. 439§1pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 6 k.p.k., sąd odwoławczy w pierwszej kolejności odniesie się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II podpunkt 3 części rozstrzygającej skarżonego wyroku.

We wskazanym punkcie sąd pierwszej instancji ustalił, iż M. K. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu w 2001 r. Czyn ten został zakwalifikowany z art. 231§2k.k., z art. 266§2k.k. i art. 239§1k.k.

Budzi wątpliwości prawidłowość kwalifikacji z art. 231§2k.k. Do znamion tego przestępstwa należy działanie „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej”. Brak takich ustaleń. A więc brak podstaw do zakwalifikowania tego czynu z art. 231§2k.k. Należy przyjąć kwalifikację z art. 231§1k.k., tak jak przyjęto w akcie oskarżenia w odniesieniu do zarzutu z punktu LIV oraz jak przyjął sąd w pierwszym wyroku(k. 2019v.). Ta kwalifikacja odpowiada ustaleniom przyjętym również w zaskarżonym wyroku.

Czyn z art. 231§1k.k. zagrożony jest karą do 3 lat pozbawienia wolności. Podobna sankcja przewidziana jest za przestępstwo z art. 266§2k.k. Podstawą wymiaru kary za ten czyn jest art. 239§1k.k. W tym przepisie przewidziana jest sankcja do 5 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 101§1pkt 3 k.k. karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat gdy czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata a nie przekraczającą 5 lat. Jeżeli w okresie wskazanych 10 lat wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność przestępstwa z art. 239§1k.k. ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu(art. 102k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny – Dz. U. 2005.132.1109). Wskazany art. 102 k.k. został zmieniony z dniem 2 marca 2016 r. ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny – Dz. U. 2016.189. Wskazana ustawa wydłuża termin przedawnienia karalności występów zagrożonych karą pozbawienia wolności powyżej 3 lat a nie przekraczających kary 5 lat pozbawienia wolności. Karalność takich przestępstw ustaje z upływem 20 lat jeżeli w okresie 10 lat od ich popełnienia wszczęto postępowanie, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Sąd pierwszej instancji nie ustalił kiedy dokładnie czyn miał miejsce. Przyjął, iż czyn został popełniony w 2001 r. Także w pisemnym uzasadnieniu skarżonego wyroku brak dokładniejszego określenia daty czynu. A zatem wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, przyjmując, że czyn miał miejsce na początku 2001 r. Od daty popełnienia czynu upłynęło 15 lat, a więc nastąpiło przedawnienie karalności. W takiej sytuacji należało wyrok w tej części uchylić i postępowanie karne o ten czyn umorzyć, zaliczając koszty procesu na rachunek Skarbu Państwa. W związku z takim rozstrzygnięciem utraciła moc kara łączna.

Apelacja kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych. Brak podstaw do uwzględnienia podnoszonego zarzutu. Podstawę ustaleń faktycznych stanowią zeznania świadka koronnego(k. 3512 i nast. złożone na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2014 r.). Te zeznania są powtórzeniem wcześniej składanych zeznań przez świadka koronnego.

D. B. (1) podał, że Policja zabezpieczyła samochód (...), którym jechał D. K. dealer J. G. (1). Był problem z odzyskaniem samochodu bo właścicielem samochodu nie był D. K.. Załatwił z M. K., że samochód odda temu od kogo go zabrano.

Dał wtedy M. K. telefon S.. W kwestii oceny zeznań świadka koronnego wypowiedział się już sąd odwoławczy przy omawianiu apelacji oskarżonego W. Ż. (1). Zeznania D. B. (1) znajdują potwierdzenie w innych dowodach.

M. K. (1) sporządził notatkę urzędową(k. 309, T. 5, t. 2), na okoliczność rozmowy z I. L. właścicielką zabezpieczonego samochodu. Okolicznościom podanym w tej notatce zaprzecza I. L., słuchana w sprawie trzykrotnie(k. 3624). Zeznała ona, iż żaden policjant nie rozmawiał z nią na temat wydania samochodu. Tak zeznała na rozprawie 5 czerwca 2014 r. jak i w toku postępowania przygotowawczego kilka lat wcześniej. Zeznania tego świadka potwierdza D. K. (k. 639, k. 900). Ten ostatni zeznał, iż do KPP w Ś. udał się z D. B. (1). M. K. (1) wydał mu dowód rejestracyjny i ubezpieczenie samochodu. Był w tym czasie obecny D. B. (1). Świadek J. S. (2) potwierdził, iż oskarżony M. K. (1) był u niego po zgodę na wydanie samochodu(k. 3624).

W apelacji odwołano się do zeznań kolegi M. K. świadka P. W.(k. 3904). Świadek podał, że jeździł z M. K. pod D. w sprawie tego samochodu. M. K. rozmawiał z właścicielką tego samochodu.

Wskazane zeznania nie wytrzymują krytyki w konfrontacji z zeznaniami I. L. oraz D. K.. Okoliczności wynikających z tych zeznań nie podaje także M. K., to jest że jeździł z P. W. pod D. do właścicielki samochodu. Zważyć przy tym należy, iż gdyby faktycznie tak było to oskarżony zabezpieczył by się dokumentem opatrzonym podpisem I. L..

Świadek zeznał także, że nie zaprzecza, iż M. K. na prośbę D. B. pomagał w odzyskaniu samochodu.

Wskazano wyżej, że D. B. (1) za przysługę wręczył M. K. telefon S.. Oskarżony przeczy temu. Przy czym wyjaśnił na rozprawie 23 marca 2014 r., że D. B. (1) proponował mu nie telefon a pieniądze.

Zeznania D. B. (1) przekonują. Są one konsekwentne co do faktów dotyczących ocenianego zdarzenia. Nie można tego powiedzieć o wyjaśnieniach M. K. (1). Przeczył on przyjęciu korzyści majątkowej. Dopiero na ostatniej rozprawie gdy składał wyjaśnienia przyznał, że D. B. proponował mu pieniądze. Oceniając przedstawiony materiał dowodowy nasuwa się również refleksja z jakich to powodów, jeżeli nie dla korzyści materialnych, M. K. miałby łamać prawo i pomagać w odzyskaniu samochodu osobie, co do której zachodziło podejrzenie popełnienia przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a pomocy udzielał funkcjonariusz zajmujący się przestępczością samochodową. Zważyć również należy, że D. B. nie znał szczegółów dotyczących sposobu załatwienia przez M. K. wydania samochodu. Nie był z M. K. u naczelnika J. S. (2) po zgodę na wydanie samochodu. J. S. nie był w stanie wyjaśnić dlaczego wyraził zgodę na wydanie samochodu.

Także w odniesieniu do pozostałych dwóch przestępstw przypisanych M. K. podstawę ustaleń faktycznych stanowią zeznania świadka koronnego D. B. (1) (k. 3512 i nast. oraz k. 3580 i nast.). Świadek podał, że od M. K. dowiedział się, że odzyska wolność. M. K. powiedział mu również, że I C. sypie i trzeba z nią zrobić porządek. Świadek wielokrotnie konsekwentnie wskazywał na okoliczności dotyczące popełnienia tych przestępstw(k. 287-278, k. 294-295, T. II, K. 424-425, k. 436v.-437, T. II). Z zeznań świadka koronnego D. B. (1) wynika bowiem niezbicie, że podczas rozmowy z oskarżonym nie było w ogóle mowy z M. K. (1) o sprawie rzekomo zleconej M. K. (1) przez jego przełożonego D. T. (1), o którą miał wypytać zatrzymanego D. B.. Ta okoliczność podawana przez M. K. jak i D. T. zostanie omówiona szerzej w dalszej części rozważań. Oskarżony M. K. (1) prowadząc D. B. (1) „po schodach w budynku komendy powiedział mu m.in. by się nie martwił, gdyż podejrzewa, że niedługo będzie zwolniony, a nadto, że są zbierane na niego materiały w związku z podejrzeniem popełniania przez niego przestępstw. Po wejściu do pokoju M. K. (1) powiedział D. B. (1), że ma przez niego same kłopoty za to, że mu pomagał, był zdenerwowany na co ten zapewnił go, że nigdy nie ujawni ich układów, jak i upoważnił go w razie potrzeby do przyznania, że był jego informatorem w sprawach dotyczących kradzieży samochodów. W trakcie tej rozmowy m.in. do tego pokoju wszedł policjant D. W. (3), który nie wiedząc wtedy o ustaleniach między M. K. (1), a naczelnikiem D. T. (1) wyprowadził D. B. (1) do sąsiedniego pokoju, wyrażając przy tym jednoznaczne pretensje do M. K. (1) o to, że bez jego wiedzy rozmawiał z zatrzymanym” (k. 3580). Te zeznania znajdują potwierdzenie w innych dowodach.

Faktem bezspornym jest, iż D. B. został zatrzymany razem z J. G. w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wskazuje na tę okoliczność między innymi D. W. (3)(k. 4052v.). Świadek

wskazał, że było niepisane prawo, iż z osobami zatrzymanymi w związku z narkotykami kontaktowali się tylko policjanci, którzy dokonali tego zatrzymania.

Z analizy wpisów w „Księżce kontroli osób zatrzymanych KPP w Ś.” wynika, że w dniu 2.09.2003 r. D. B. pobrał z (...) M. K.(k. 258, T. XIX, t. 2). Tę okoliczność potwierdzają zeznania D. W. (3) oraz zeznania J. S. (1)(k. 1085, t. 6) a także M. K. (3)(k. 1110, T. 6). Ze wskazanych zeznań wynika, że M. K. przeprowadził rozmowę z D. B.. Tych czynności dokonał w dniu swego urlopu.

Wskazane fakty potwierdza D. T. (1), wówczas naczelnik wydziału. Przyznał, iż wyraził zgodę na kontakt M. K. z D. B.. Celem tej rozmowy miało być rozpytanie D. B.. Oskarżony jak i świadek podają rozbieżne informacje dotyczące celu rozpytania(sprawa zabójstwa J. L., sprawa kradzieży samochodów). Zważyć przy tym należy, iż M. K. odbył rozmowę z D. B.. Z tej rozmowy nie sporządzono notatki. Brak takiego dokumentu. Świadek D. W. (3) zeznał, iż nie widział takiego dokumentu(k. 4052v.).

W ocenie sądu odwoławczego, a ta ocena jest zbieżna z oceną sądu pierwszej instancji, brak podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań świadka koronnego D. B. (1). Ujawnił on treść rozmowy z M. K., który nie zajmował się przestępczością narkotykową. Zachowanie M. K. budzi poważne podejrzenia. Do takiej oceny upoważniają inne dowody, a jednocześnie tłumaczą takie zachowanie.

A. D. (1) - policjantka -wskazała, że A. D. (2) podał, iż policjant z KPP, który jeździ V. sprzedaje informacje i utrzymuje kontakty z grupą przestępczą(k. 265, T. XIV, t. 2). Te zeznania potwierdza A. D. (2)(k. 212, T. XIX, t. 2). Wskazał on, że M. K. rozmawiał z D. B. w cztery oczy. Ostrzegł D. B., że I. C. ich sprzedaje. Podobnej w treści są zeznania policjanta M. K. (3)(k. 282, T. XIV, T. 2). Z jego zeznań wynika, że I. C. powiedziała im, iż M. K. sprzedaje informacje. Tak też zeznaje I. C. (1)(k. 3650). Podała, że M. K. informował o akcjach prowadzonych przeciwko D. B., J. G. i ich środowisku za co był opłacany(k. 1263, T. 7).

W trakcie działań operacyjnych funkcjonariusze policji D. W. (3) i J. S. (1) po przeszukaniu mieszkania I. C. (1) uzyskali od niej informacje dotyczące powiązań policjantów KPP w Ś. z osobami popełniającymi przestępstwa. Wśród tych policjantów został wymieniony również M. K. jako informator D. B.. Wymieniła go w tym kontekście również w czasie przesłuchania jej w charakterze podejrzonej do sprawy o sygn. Ds. 1502/03/s. Została sporządzona z tej rozmowy notatka(k. 365-371, T. XIX, t. 2). Notatka została przedłożona przełożonemu D. T. (1). Relacje panujące między ówczesnym naczelnikiem D. T. (1) a policjantami oddają zeznania świadka policjanta P. N.(k. 3652v.). Podał on, że zrobili kopię notatki, którą zanieśli do T., z uwagi na brak do wzajemnego zaufania. Materiał dowodowy, w tym zeznania S. Z. wskazują, iż rola D. T. (1) w kontaktach z osobami ze środowiska przestępczego nie jest jednoznaczna(k. 399-401, T. XIX, t. 2). Stąd też zasadnym jest podejście do tych zeznań z dużym krytycyzmem.

Postępowanie w sprawie Ds. 1502/03/s zakończyło się wniesieniem aktu oskarżenia(k. 234, T. XXXIII, t. 1). W sprawie zapadł wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 28 lutego 2006 r. o sygn. IIIK 188/05(k. 268, T. XXXIII, t. 1).

Okoliczności podane przez świadka koronnego potwierdza także w swych zeznaniach M. B.(k. 117, T, II, t. 4).

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchylając pierwszy wyrok zalecił sprawdzenie obrony M. K. poprzez przesłuchanie jego żony T. K. (2)(k. 2520). W pisemnym uzasadnieniu swego wyroku sąd odwoławczy wskazał. „ O ile z zeznań świadka I. L. (k. 114-116, tom V, teczka 1; k. 1385-1386, t. XLVII akt sądowych) wynikało jednoznacznie, że nigdy w sprawie przedmiotowego samochodu nie kontaktował się z nią żaden policjant, co przemawiało za popełnieniem przez oskarżonego M. K. (1) przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. polegającego na poświadczeniu nieprawdy w notatce służbowej, niewątpliwie mającej charakter dokumentu urzędowego, to poważne wątpliwości budziło to, czy rzeczywiście oskarżony M. K. (1) przyjął korzyść majątkową od D. B. (1). Oskarżony M. K. (1) w swoich wyjaśnieniach stanowczo zaprzeczał popełnieniu tego przestępstwa, a jednocześnie podał, że był posiadaczem telefonu służbowego właśnie marki (...).

Jeszcze podczas śledztwa, zabezpieczono dokumentację KPP w Ś. wraz z fakturą zakupu telefonu służbowego właśnie marki (...), z której rzeczywiście wynikało, że w latach 2000-2005 oskarżonemu M. K. (1) przydzielono taki telefon służbowy (k. 167-169, t. V, teczka 1).

Nawet jeżeli co do szeregu innych okoliczności zeznania świadka koronnego D. B. (1) były wiarygodne, to w wypadku tego zarzutu były jeszcze inne realne możliwości sprawdzenia linii obrony oskarżonego M. K. (1), które zostały zlekceważone w toku śledztwa oraz w postępowaniu sądowym.

Możliwe było bowiem przesłuchanie w charakterze świadka żony oskarżonego M. K. (1) (chyba chodzi o T. K. (2), zam. Ś., Pl. (...) – k. 69, tom V, teczka 1) w celu weryfikacji okoliczności podawanych przez świadka koronnego D. B. (1). Możliwe było bowiem przesłuchanie tego świadka (lub innych osób mających na ten temat wiedzę), czy oskarżony M. K. (1) w czasie kłótni z żoną rzeczywiście rozbił o ścianę użytkowany przez nią telefon, a następnie podarował żonie nowy telefon komórkowy marki (...) z kolorowym wyświetlaczem o wartości około 600 złotych, opisywany przez świadka koronnego D. B. (1). Bez ustalenia tej okoliczności, jakiegokolwiek oceny dowodów były przedwczesne i naruszały dyrektywy z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.”.

Sąd Okręgowy przesłuchał na wskazaną okoliczność T. K. (2). Świadek zaprzeczyła aby M. K. rozbił w czasie kłótni telefon służbowy S. (k. 2304, T. XII akt Sądu Rejonowego w Świdnicy o sygn. IIK 302/12 w zw. z k. 3651). Trafnie sąd pierwszej instancji ocenił, iż te zeznania nie podważają wiarygodności zeznań świadka koronnego. Sąd odwoławczy podziela to stanowisko z uwagi na argumentację Sądu Okręgowego w zakresie wskazanej okoliczności (k. 56-57 uzasadnienia SO).

Czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II podpunkt 4 został zakwalifikowany z art. 228§3k.k. i art. 271§3k.k. w zbiegu kumulatywnym. Jest to kwalifikacja prawidłowa. M. K. (1) jako policjant, a więc osoba pełniąca funkcję publiczną naruszył przepisy prawa poświadczając w swej notatce nieprawdę. Za takie zachowanie zmierzające do wydania D. K. zatrzymanego przez policję samochodu otrzymał korzyść majątkową od D. B. (1), telefon komórkowy S..

Czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II podpunkt 5 został zakwalifikowany z art. 231§2k.k., z art. 266§2k.k. i art. 239§1k.k. w zbiegu kumulatywnym. Sąd pierwszej instancji zakwalifikował zachowanie oskarżonego jako czyn ciągły, jednakże w tym względzie nie dokonał ustaleń. Stąd też z podstawy skazania należało wyeliminować art. 12k.k.

M. K. (1) jako policjant, jako osoba pełniąca funkcję publiczną przekroczył swe uprawnienia służbowe przekazując D. B. (1), osobie nieuprawnionej informację stanowiącą tajemnicę służbową. Nie był on uprawniony w zakresie swych kompetencji do przekazania tych informacji jakiego podał D. B. (1). Działał na szkodę interesu publicznego. Do znamion występku z art. 231k.k. należy szkoda majątkowa jak i niemajątkowa. W realiach ocenianej sprawy oskarżony swym zachowaniem naraził zaufanie publiczne do instytucji, którą reprezentował. Działał w celu osiągnięcia korzyści osobistych w postaci uniknięcia odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej. Było to w sytuacji operacyjnych ustaleń policji potwierdzających ich wspólne kontakty. Celem M. K. było aby w zaistniałej sytuacji D. B. w trakcie ewentualnego przesłuchania na okoliczność ich wspólnych kontaktów i załatwianych spraw przedstawił wersję, iż był policyjnym informatorem. D. B. w czasie składanych zeznań zaprzeczył aby był informatorem M. K.. Do tej okoliczności bardzo szczegółowo odniósł się już sąd odwoławczy w poprzednim wyroku. Przytoczoną argumentację (k. 2456v.-2457) sąd odwoławczy w aktualnym składzie przyjmuje za własną.

Przy omawianiu apelacji W. Ż. (1) wskazano, że w myśl art. 266. § 2.k.k.” Funkcjonariusz publiczny, który ujawnia osobie nieuprawnionej informację niejawną o klauzuli "zastrzeżone" lub "poufne" lub informację, którą uzyskał w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a której ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”

Przepis we wskazanej wersji obowiązuje od 2 stycznia 2011 r. (Dz. U. 2010.182.1228). Do wskazanej daty obowiązywał przepis w brzmieniu „ Funkcjonariusz publiczny, który ujawnia osobie nieuprawnionej informację stanowiącą

tajemnicę służbową lub informację, którą uzyskał w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a której ujawnienie może narazić na szkodę prawnie chroniony interes, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”.

W. W. (3) w komentarzu do art. 266k.k., w: Kodeks Karny Komentarz pod red. A. Zolla, Zakamycze 2006 komentując ten przepis wskazuje, że „Bezpośrednim przedmiotem ochrony w art. 266 § 2 jest szeroko rozumiana tajemnica służbowa. W szczególności ochrona przewidziana w tym przepisie odnosi się w pewnym zakresie do tajemnicy służbowej, zdefiniowanej w ustawie z 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631). Zgodnie z art. 2 pkt 2 tej ustawy tajemnicą służbową jest informacja niejawna niebędąca tajemnicą państwową, uzyskana w związku z czynnościami służbowymi albo wykonywaniem prac zleconych, której nieuprawnione ujawnienie mogłoby narazić na szkodę interes państwa, interes publiczny lub prawnie chroniony interes obywateli albo jednostki organizacyjnej. Dobrem prawnym stojącym u podstaw ochrony tajemnicy służbowej są więc zarówno interesy indywidualne, jak też szeroko rozumiany interes publiczny, a także interes jednostki organizacyjnej, z którą współpracuje lub w której zatrudniony jest depozytariusz tajemnicy służbowej.

Istota karygodności zachowań ujętych w art. 266 § 2 wynika z faktu, iż funkcjonariusz publiczny posiada znacznie większe możliwości uzyskiwania informacji od ich dysponentów, często z uwagi na konieczność ich udostępnienia w ramach postępowań prowadzonych przez funkcjonariusza w imieniu państwa. W wielu sytuacjach funkcjonariusz publiczny staje się depozytariuszem koniecznych informacji, często utrwalonych w postaci akt lub protokołów danego postępowania, zaś ich dysponent traci możliwość skutecznej ochrony tych informacji. Ponieważ w takim przypadku świadomość bezpieczeństwa przekazywanych funkcjonariuszowi informacji przesądza o prawidłowym prowadzeniu postępowania, w którym informacje danego rodzaju stają się podstawą wydania rozstrzygnięcia, karygodność ujawnienia tych informacji nie wynika wyłącznie z faktu naruszenia indywidualnego interesu, lecz również z zagrożenia, jakie tego typu zachowania stwarzają dla prawidłowego funkcjonowania działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego.

Podmiotem przestępstwa z art. 266 § 2 k.k. może być wyłącznie funkcjonariusz publiczny(art. 115 § 13. k.k.). Sprawca przestępstwa z art. 266 § 2 musi być funkcjonariuszem publicznym zarówno w chwili ujawnienia informacji, jak i w chwili zapoznawania się z nią”.

Ustawa o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 r.(Dz. U. 2015.355) zawiera regulacje prawne nakazujące zachowanie w tajemnicy określonych informacji. Nie może budzić najmniejszej wątpliwości, że informacje z zakresu czynności operacyjnych policji stanowią co najmniej tajemnicę służbową (jeżeli nie państwową np. co do tożsamości informatorów). Przekonuje o tym obowiązujący w inkryminowanym okresie przepis art. 20b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (Dz. U. z 1990r. Nr 30, poz. 179 z późniejszymi zmianami), który stanowił: „Udzielenie informacji o szczegółowych formach, zasadach i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także o prowadzonych czynnościach oraz o stosowanych środkach i metodach ich realizacji może nastąpić wyłącznie w przypadku, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem tych czynności. W takim przypadku udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 7a ustawy o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych. W nieco zmodyfikowanej formie przepis ten obowiązuje właściwie do chwili obecnej (por. tekst jednolity cyt. ustawy o Policji – Dz. U. z 2015. 355), przesądzając, że udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra (Dz. U. Nr 106, poz. 491, z późniejszymi zmianami).

Należy jednoznacznie uznać, że wszelkie informacje z zakresu czynności operacyjnych, o których dowiedzieli się funkcjonariusze policji w związku z wykonywaniem jakichkolwiek czynności służbowych były chronione tajemnicą służbową. Chodziło zarówno o informacje uzyskane przez wspomnianych funkcjonariuszy podczas prowadzonych przez nich postępowań operacyjnych, jak i informacji uzyskanych z narad, odpraw, analizy dokumentów oraz rozmów z innymi funkcjonariuszami prowadzącymi bezpośrednio wspomniane czynności operacyjne, a także własnych obserwacji policjanta. Znając bowiem zasady pracy funkcjonariuszy prowadzących czynności operacyjne, możliwe było uzyskanie informacji na temat tych czynności, nawet przez policjanta nie prowadzącego wspomnianych

czynności. Stawał się w ten sposób, jako funkcjonariusz publiczny, depozytariuszem wskazanej informacji i miał obowiązek zachowania jej w tajemnicy wobec osób nieuprawnionych.

W postanowieniu z dnia 6 czerwca 2003 r. o sygn. III KKN 372/01, OSNwSK 2003/1/12/1249 – Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „Definicja tajemnicy służbowej, zawarta w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej (Dz. U. Nr 40, poz. 271) ma charakter czysto materialny. Oznacza to, że obowiązek określenia wykazów rodzajów wiadomości objętych tajemnicą służbową oraz to czy dokument zawierający informację, wiadomość stanowiącą tajemnicę służbową został oznaczony klauzulą (...) nie ma znaczenia dla kwalifikowania konkretnych wiadomości jako tajemnicy służbowej. W szczególności dotyczy to sytuacji, w których wiadomość stanowiącą tajemnicę służbową pracownik powziął w toku wykonywanych czynności służbowych, zaś wiadomość ta nie przybrała jeszcze postaci dokumentu”. Oczywistym jest, że przepisem art. 266§2k.k. są chronione wszelkie informacje stanowiące tajemnicę służbową, o których funkcjonariusz publiczny – policjant dowiedział się, mimo że nie wykonywał czynności służbowych w konkretnej sprawie. Prawnie chronionym interesem jest prawidłowość prowadzonego postępowania, bezpieczeństwo i skuteczność prowadzonych działań operacyjnych.

W realiach ocenianej sprawy wskazać należy, iż M. K. (1) ujawnił D. B. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową dotyczące czynności operacyjnych policji narażając w ten sposób prawnie chroniony interes w postaci prawidłowego funkcjonowania policji w tym skuteczności podejmowanych działań operacyjnych.

Zgodnie z art. 239. § 1k.k. Kto utrudnia lub udaremnia postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego uniknąć odpowiedzialności karnej, w szczególności kto sprawcę ukrywa, zacięra ślady przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego albo odbywa za skazanego karę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W powyższym brzmieniu przepis obowiązuje od 17 października 1999 r. (Dz. U. 1999.83.931). Przed tą zmianą przepis funkcjonował w brzmieniu „Kto utrudnia lub udaremnia postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa, uniknąć odpowiedzialności karnej, w szczególności kto sprawcę ukrywa, zacięra ślady przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego albo odbywa za skazanego karę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5” (Dz. U. z 1997 Nr 88, poz. 553).

Istota przestępstwa poplecznictwa - ogólnie rzecz ujmując - polega na utrudnianiu lub udaremnianiu postępowania karnego poprzez udzielenie sprawcy przestępstwa pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej i może być popełnione jeszcze przed wszczęciem postępowania karnego (in rem oraz in personam), aż do czasu wykonania kary. Podmiotem omawianego przestępstwa może być każdy (jest to tzw. przestępstwo powszechne, ogólne) – tak SN w wyroku z 5 sierpnia 2009 r. o sygn. II KK 136/09, LEX NR 519594.

W wyroku z 4 grudnia 2007 r. o sygn. IV KK 276/07, LEX NR 351211, SN wyraził pogląd, że „Odpowiadający za czyn z art. 239 § 1 k.k. nie musi mieć pewności, że dana osoba jest sprawcą przestępstwa, wystarczy tu przewidywanie, że dana osoba dopuściła się czynu, za który grozi jej odpowiedzialność karna, a świadomość tego nie musi mieć bynajmniej charakteru pewności ani dokładnej wiedzy o rodzaju i okolicznościach czynu”.

O "utrudnianiu" postępowania, w rozumieniu art. 239 § 1 k.k., możemy mówić dopiero wówczas, gdy podjęte przez sprawcę zabiegi w tym kierunku miały faktycznie negatywny wpływ na postępowanie, czyniąc osiągnięcie celu, o jakim mowa w art. 297 § 1 k.p.k. trudniejszym, bardziej odległym, wymagającym przeprowadzenia dodatkowych czynności – por. wyrok SA we Wrocławiu z 30 listopada 2005 r. o sygn. II AKa 279/05, OSA 2006/6/33.

Do znamion przestępstwa poplecznictwa należy utrudnianie lub udaremnianie postępowania karnego. Jest to więc przestępstwo materialne.

W realiach ocenianej sprawy wskazać należy, iż postępowanie o sygn. V Ds. 1502/03/S nie dotyczyło D. B.. A po wtóre w ustaleniach dotyczących omawianego czynu są informacje ujawnione D. B. związane wyłącznie z D. B.. A zatem brak podstaw do przyjęcia kwalifikacji z art. 239§1k.k.

Czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II podpunkt 6 został zakwalifikowany w zbiegu kumulatywnym z art. 231§2k.k., z art. 266§2k.k. i art. 239§1k.k.

D. B. (1) zeznał, że M. K. w trakcie kilkukrotnych spotkań ujawnił mu informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym V Ds. 1502/03/S. W czasie tego postępowania I. C. (1) podała, że D. B. (1) wymienił nazwiska policjantów, którzy dostarczali mu informacje i którzy mieli być opłacani. Wymienił nazwiska : N., C., S. i K.(k. 204, T. XIX, t. 2). Te okoliczności potwierdził A. D. (2)(k. 213, T. XIX, t.2). Wskazane informacje wzbudziły niepokój u M. K.. W czasie spotkań z D. B. M. K. przekazał mu informacje ze śledztwa podawane przez I. C. oraz konsekwencje jakie z tego mogą wynikać zwłaszcza dla M. K.(k. 57-58, T. II, t.2, k. 103, T. II, t.4).

Rozważania przedstawione wyżej w zakresie przestępstwa z art. 231§2k.k. oraz przestępstwa z art. 266§2k.k. mają odniesienie do kwalifikacji przyjętej także w odniesieniu do omawianego czynu.

Do znamion przestępstwa z art. 239§1k.k. należy utrudnianie lub udaremnianie postępowania karnego. Przez utrudnianie postępowania karnego należy rozumieć czynienie przeszkód w prowadzeniu postępowania i osiągnięciu jego celów. Udaremnianie postępowania karnego polega na uniemożliwieniu jego przeprowadzenia.

Istota przestępstwa poplecznictwa - ogólnie rzecz ujmując - polega na utrudnianiu lub udaremnianiu postępowania karnego poprzez udzielenie sprawcy przestępstwa pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej i może być popełnione jeszcze przed wszczęciem postępowania karnego (in rem oraz in personam), aż do czasu wykonania kary. Podmiotem omawianego przestępstwa może być każdy (jest to tzw. przestępstwo powszechne, ogólne) – tak SN w wyroku z 5 sierpnia 2009 r. o sygn. II KK 136/09, LEX NR 519594.

Odpowiadać z art. 239k.k. może ten, kto pomaga sprawcy, a więc osobie, która faktycznie popełniła przestępstwo. Działania poplecznika, które nie spowodowały żadnego utrudnienia postępowania karnego, stanowią usiłowanie poplecznictwa, jeżeli sprawca, podejmując je taki skutek chciał osiągnąć lub z nim się godził (por. B. Kunicka-Michalska (w:) A. Wąsek (red.), Komentarz, t. II, s. 191; M. Mozgawa, Komentarz, s. 471).

W związku z powyższym wskazać należy, iż śledztwo w sprawie V Ds. 1502/03/S dotyczyło J. G. (1) i innych, którzy byli podejrzani o popełnienie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wskazano już wyżej, iż w tej sprawie zapadł prawomocny wyrok. Wyjaśnienia I. C. były istotne przy ustaleniu odpowiedzialności karnej sprawców. Jednakże brak podstaw do przyjęcia, że działania M. K. miały faktycznie negatywny wpływ na postępowanie, czyniąc osiągnięcie celu, o jakim mowa w art. 297 § 1 k.p.k. trudniejszym, bardziej odległym, wymagającym przeprowadzenia dodatkowych czynności. Nie ulega wątpliwości, że w tym kierunku zmierzały. Cel nie został osiągnięty wobec konsekwencji postawy procesowej I. C. oraz nie podjęcia działań przez D. B., do których był nakłaniany. A więc w odniesieniu do kwalifikacji z art. 239§1k.k. należy przyjąć usiłowanie popełnienia tego przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji.

Kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu nie mogą być ocenione jako kary rażąco surowe. Do takiej oceny upoważnia fakt, iż kary zostały orzeczone w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia mimo szeregu okoliczności obciążających, a zwłaszcza z uwagi na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów.

Wymierzona oskarżonemu kara łączna straciła moc z uwagi na umorzenie postępowania w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie II podpunkt 3. Sąd Odwoławczy orzekł nową karę łączną w wysokości poprzednio orzeczonej, a więc w minimalnej wysokości, to jest w wysokości najwyższej kary jednostkowej(art. 86§1k.k.).

Zgodnie z art. 63§1k.k. sąd zobligowany był do zaliczenia oskarżonemu M. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od 27 czerwca 2005 r.(k. 535) do 17 stycznia 2006 r.(k. 590).

W odniesieniu do apelacji oskarżonego **S. H. (1)**.

S. H. (1) (poprzednio S. k. 3245) stanął pod zarzutem popełnienia pięciu przestępstw (LXI-LXV K. 18-19, T, XLI).

Wyrokiem z 18 kwietnia 2011 r. o sygn. III K 232.09 (k. 2021v.-2022) :

- S. H. (1) został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów w punktach LXI i LXIV.

- S. H. (1) został uznany winnym popełnienia pozostałych zarzucanych mu czynów i skazany : za czyn opisany w punkcie LXII na karę roku pozbawienia wolności, za czyny opisane w punktach LXIII oraz LXV, przy ustaleniu, że stanowią one jedno przestępstwo, na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Oskarżonemu wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok wobec S. H. (1) został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2 grudnia 2011 r. o sygn. II AKa 285/11 (k. 2381-2383).

Wyrok Sądu Apelacyjnego został wydany w następstwie rozpoznania apelacji prokuratora, który zaskarżył wyrok w zakresie zarzutu z punktu LXIV oraz w następstwie rozpoznania apelacji obrońcy oskarżonego (k. 2189).

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do przestępstw, za które oskarżony został skazany. W apelacji obrońca sformułował wnioski o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. H. (2), względnie o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2012 r. o sygn. II AKz 165/12 Sąd Apelacyjny zaliczył S. H. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w innej toczącej się równolegle sprawie o sygn. akt III K 116/10 Sądu Okręgowego w Świdnicy (poprzednia sygn. III K 154/06), uznając jednocześnie, iż orzeczona kara łączna w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności została wykonana w całości (k. 2895-2899, T. LV).

W następstwie kasacji wniesionej na korzyść S. H. (1) (k. 3059) Sąd Najwyższy uchylił oba wskazane wyżej wyroki i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji (k. 3171).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 9 września 2015 r. o sygn. III K 122/13 :

- uznał oskarżonego S. H. (1) winnym tego, że w okresie od maja 1998 r. roku do grudnia 2000 roku w M. , w woj. (...), w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, działając wspólnie i w porozumieniu z P. T. (1) i S. M., w realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowych i osobistych w postaci: pieniędzy w nieustalonych kwotach, alkoholu o nieustalonej wartości, policjantom zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1), S. N. (1), W. Ż. (1) i M. A. oraz darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, funkcjonariuszom publicznym – policjantom zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1), S. N. (1), w celu skłonienia ich do zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, w tym do niedopełnienia obowiązków służbowych poprzez niepodejmowanie ciążących na nich na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia jego i innych osób do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu, tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zw. z art. 65 § 1 k.k.; i za to na podstawie art. 229§3k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności (zarzut LXII z a/o, rozstrzygnięcie identyczne jak w punkcie LXXXVII pierwszego wyroku),

- uznał S. H. (1) winnym tego, że w okresie od maja 1998 roku do końca 2002 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu

popelnianie przestępstw, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowe w postaci pieniędzy w nieustalonych kwotach funkcjonariuszowi publicznemu - policjantowi Komendy Powiatowej Policji w Ś.- M. W. (1) za informacje, przy czym pieniądze przekazywane M. W. (1) stanowiły wynagrodzenie za jego uczestnictwo w przewożeniu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz wielokrotnie udzielał korzyści majątkowe w kwotach nie mniejszych jak 1000 zł miesięcznie W. Ż. (1) w celu skłonienia ich do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów prawa, przekraczania uprawnień polegających na ujawnianiu wyżej wymienionemu informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonych przez Policję działaniach operacyjnych skierowanych wobec członków grupy oraz o zebranych przez Policję materiałach operacyjnych obciążających jej członków tj. występku z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; i za to na podstawie art. 229§3k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności(czynny z punktu LXIII i LXV a/o, identyczne rozstrzygnięcie jak w punkcie LXXXVIII pierwszego wyroku k. 2021v-2022).

Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzuty apelacji zostały skierowane przeciwko całości rozstrzygnięcia. Apelujący zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5§2k.p.k., art. 7k.p.k., art. 167k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424§1 i 2 k.p.k.

S. H. (1) przypisano popelnienie dwóch przestępstw kwalifikowanych z art. 229§3k.k.

W myśl art. 229§3k.k. „Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 działa, aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa lub udziela albo obiecuje udzielić takiej osobie korzyści majątkowej lub osobistej za naruszenie przepisów prawa, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. W takim brzmieniu przepis obowiązuje od 1 lipca 2003 r.(Dz. U. 2003.111.1061).

Od 2 lutego 2001 r. omawiany przepis obowiązywał w brzmieniu „Jeżeli sprawca czynu określonego w §1 działa, aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa albo udziela korzyści takiej osobie za naruszenie przepisów prawa podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10”. W myśl §1 tego przepisu odpowiedzialność ponosił „Kto udzielał lub obiecał udzielić korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji”(Dz. U. 2000.93.1027).

Do 1 lutego 2001 r. przepis obowiązywał w brzmieniu „ Kto udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną, aby skłonić ją do naruszenia obowiązku służbowego, albo udziela korzyści takiej osobie za naruszenie obowiązku służbowego, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”(Dz. U. Nr 88,poz.553).

Przedmiotem ochrony - podobnie jak w przypadku art. 228 - jest prawidłowość funkcjonowania instytucji państwowych i samorządu terytorialnego, działających w Polsce, jak również instytucji publicznych w państwach obcych oraz organizacji międzynarodowych. Przedmiot ten stanowi również dobre imię tych instytucji i organizacji oraz zaufanie do rzetelności oraz bezinteresowności osób pełniących w nich funkcje publiczne. Łapownictwo czynne jest przestępstwem powszechnym, a zatem jego podmiotem może okazać się każda osoba, bez względu na posiadane kwalifikacje. Nie trzeba bowiem żadnych kwalifikacji, aby wręczyć korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę osobie pełniącej funkcję publiczną. Zachowanie sprawcy polega na udzieleniu lub złożeniu obietnicy udzielenia korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji. Znamieniem czynności wykonawczej jest - alternatywnie - udzielenie w dowolnej formie (choć dostatecznie czytelnej dla adresata) obietnicy korzyści majątkowej lub osobistej.

"Naruszenie przepisów prawa", o jakim mowa w art. 229 § 3, to naruszenie każdego aktu normatywnego obowiązującego powszechnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które oznacza niewykonanie nakazu lub przekroczenie zakazu, obowiązujących osobę pełniącą funkcję publiczną jako adresata tych norm. Naruszenie przepisów prawa w rozumieniu art. 229 § 3 k.k. nie obejmuje natomiast tych zachowań osób pełniących funkcje publiczne, które są uzależnione od ich oceny danej sytuacji faktycznej. Przypisanie odpowiedzialności karnej za przestępstwo określone w art. 229 § 3 k.k. wymaga wskazania normy prawnej nakazującej osobie pełniącej funkcję

publiczną określone zachowanie, a także ustalenia, że udzielenie korzyści majątkowej lub osobistej (bądź obietnica jej udzielenia) wiązało się z naruszeniem tej normy [zob. wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011 r., V KK 140/11, OSNKW 2012, nr 4, poz. 37].

Ustawa o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 r. (Dz. U. 2015.355) zawiera regulacje prawne nakazujące zachowanie w tajemnicy określonych informacji. Nie może budzić najmniejszej wątpliwości, że informacje z zakresu czynności operacyjnych policji stanowią co najmniej tajemnicę służbową (jeżeli nie państwową np. co do tożsamości informatorów). Przekonuje o tym obowiązujący w inkryminowanym okresie przepis art. 20b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 1990 r. Nr 30, poz. 179 z późniejszymi zmianami), który stanowił: „Udzielenie informacji o szczegółowych formach, zasadach i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także o prowadzonych czynnościach oraz o stosowanych środkach i metodach ich realizacji może nastąpić wyłącznie w przypadku, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem tych czynności. W takim przypadku udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 7a ustawy o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych. W nieco zmodyfikowanej formie przepis ten obowiązuje właściwie do chwili obecnej (por. tekst jednolity cyt. ustawy o Policji – Dz. U. z 2015. 355), przesądzając, że udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra (Dz. U. Nr 106, poz. 491, z późniejszymi zmianami).

Należy jednoznacznie uznać, że wszelkie informacje z zakresu czynności operacyjnych, o których dowiedzieli się funkcjonariusze policji w związku z wykonywaniem jakichkolwiek czynności służbowych były chronione tajemnicą służbową. Chodziło zarówno o informacje uzyskane przez wspomnianych funkcjonariuszy podczas prowadzonych przez nich postępowań operacyjnych, jak i informacji uzyskanych z narad, odpraw, analizy dokumentów oraz rozmów z innymi funkcjonariuszami prowadzącymi bezpośrednio wspomniane czynności operacyjne, a także własnych obserwacji policjanta. Znając bowiem zasady pracy funkcjonariuszy prowadzących czynności operacyjne, możliwe było uzyskanie informacji na temat tych czynności, nawet przez policjanta nie prowadzącego wspomnianych czynności. Stawał się w ten sposób, jako funkcjonariusz publiczny, depozytariuszem wskazanej informacji i miał obowiązek zachowania jej w tajemnicy wobec osób nieuprawnionych.

W postanowieniu z dnia 6 czerwca 2003 r. o sygn. III KKN 372/01, OSNwSK 2003/1/12/1249 – Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „Definicja tajemnicy służbowej, zawarta w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej (Dz. U. Nr 40, poz. 271) ma charakter czysto materialny. Oznacza to, że obowiązek określenia wykazów rodzajów wiadomości objętych tajemnicą służbową oraz to czy dokument zawierający informację, wiadomość stanowiącą tajemnicę służbową został oznaczony klauzulą (...) nie ma znaczenia dla kwalifikowania konkretnych wiadomości jako tajemnicy służbowej. W szczególności dotyczy to sytuacji, w których wiadomość stanowiącą tajemnicę służbową pracownik powziął w toku wykonywanych czynności służbowych, zaś wiadomość ta nie przybrała jeszcze postaci dokumentu”. Tajemnicą służbową są wszelkie informacje, o których funkcjonariusz publiczny – policjant dowiedział się, mimo że nie wykonywał czynności służbowych w konkretnej sprawie.

Wskazać również należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o Policji, do policji należy wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców.

W doktrynie wskazuje się, że wyrażenie „naruszenie obowiązku służbowego” ma zakres szerszy od wyrażenia „naruszenie przepisów prawa” i obejmuje swoim zakresem także np. niepodporządkowanie się przez osobę pełniącą funkcję publiczną wiążącym ją wewnętrznym poleceniom o charakterze indywidualnym – A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t.2, Zakamycze 1999, s. 764.

Przestępstwo łapownictwa czynnego ma charakter formalny, gdyż do jego znamion nie należy żaden skutek zachowania sprawcy. Od strony podmiotowej jest to przestępstwo umyślne, które może być popełnione w zamiarze bezpośrednim.

W doktrynie i orzecznictwie wielokrotnie wyrażano stanowisko, także na gruncie art. 239 § 1 d.k.k., że istota przestępstwa łapownictwa biernego i czynnego z art. 229 § 1 k.k. polega na wręczeniu oraz przyjęciu przez osobę pełniącą funkcję publiczną nienależnych korzyści lub ich obietnicy w związku ze służbą. Związek taki zachodzi zarówno wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny przyjmuje korzyść za konkretną czynność, jak i wówczas, gdy ofiarowanie korzyści ma na celu całokształt jego działalności, a w szczególności gdy chodzi o przychylnie usposobienie funkcjonariusza publicznego bądź też uniknięcie z jego strony niekorzystnych decyzji (por. wyrok SN z dnia 15.11.1971r. sygn. IV KR – 35/71 – OSNKW 1972, z. 3, poz. 53, także wyrok SN z dnia 1.03.1975r., sygn. II KR – 325/74 – LEX nr 21665 oraz wyrok SN z dnia 12.06.1980r. sygn. I KR – 99/80 – OSNKW 1980, z. 12, poz. 93).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów ocenianej sprawy wskazać należy, że korumpowanie policjantów przez S. S. (1) dotyczyło:

- niepodejmowania przez policjantów działań prawnych w sytuacji gdy mieli wiedzę, że S. S. oraz inni (P. T., S. M.) czerpali korzyści z nierządu,
- M. W. (1) i W. Ż. (1), którzy ujawniali oskarżonemu informacje dotyczące działań operacyjnych oraz materiałów operacyjnych dotyczących S. H. oraz członków grupy.

Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń faktycznych w odniesieniu do S. H. (1) oraz dokonując oceny dowodów podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w Świdnicy wyrażone w pierwszym wyroku oraz zaakceptowane już przez sąd odwoławczy. Brak podstaw do odmiennej oceny, zwłaszcza gdy się zważy, że w wyniku kasacji wyroki zostały uchylone z uwagi na wadliwość sposobu przesłuchania jednego ze świadków, którego zeznania nie są znaczące dla dokonanych ustaleń faktycznych.

Podstawą do przypisania oskarżonemu S. H. (1) wymienionych wyżej przestępstw były zeznania świadka koronnego D. B. (1), wyjaśnienia S. M. i S. C. (1) uzupełnione zeznaniami kobiet zatrudnionych w agencjach towarzyskich i mających wiedzę o mechanizmach działalności tych lokali – świadków: W. D. (2) (k. 40-47, tom XIII), M. W. (2) (k. 60-61, tom XIII), M. M. (3) (k. 56, 86-90, 134-136, tom XIII) i M. M. (2) (k. 1558-1560, t. XLVIII akt sądowych).

Wskazane wyżej dowody pozwoliły na ustalenie, że działalność oskarżonych: S. H. (1) i P. T. (1) w agencji towarzyskiej (...) w M., prowadzonej przez oskarżoną S. M. rozpoczęła się pod koniec 1997r., po odejściu współniczki A. K.. Następnie formalnie występowali jako ochroniarze agencji towarzyskiej, a faktycznie stali się jej współwłaścicielami, zajmując się naborem prostytutek do agencji, podejmując węzłowe decyzje dotyczące agencji i czerpiąc znaczącą część z wpływów agencji towarzyskiej.

S. M. w wyjaśnieniach ze śledztwa opisywała sposób organizacji agencji towarzyskiej (...) w M.: „K. odeszła z agencji pod koniec 1997 roku. W międzyczasie do M. do mojego męża przyjechał S. H. (1) i P. T. (3). (...) Powiedzieli, że chcą aby agencja dalej działała. Mówili tak, że formalnie to ja mam być właścicielką, a oni będą tę agencję ochraniać (...) Zachęcali mnie mówiąc, że zyskiem będziemy się dzielić po połowie (...) Oni zajęli się naborem dziewczyn (...) Nabór robił T. z H., a dziewczyny były z różnych miejsc Polski” (k. 17v, t. XIII). Wyjaśniała także o spotkaniach grup przestępczych spoza Ś. w agencji, podczas których oskarżony S. H. (1) wypraszał ją z lokalu (k. 31, t. XIII).

Podczas przesłuchania w dniu 19.10.2004r. D. B. (1) podał: „chciałbym w dniu dzisiejszym złożyć wyjaśnienia dotyczące policjantów, którzy współpracowali z grupą przestępczą, której byłem członkiem, jak i innymi osobami, o których mam wiedzę. Wydaje mi się to bardzo ważne, ponieważ H. i P. T. (1) czerpali od nich wiedzę na temat prowadzonych przez Policję spraw (...) Ja do grupy przestępczej wszedłem chyba około 1997 roku, kiedy powstała agencja towarzyska (...) w M.” (k. 21, T 2,teczka 2).

Na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej wskazywał w swoich zeznaniach także świadek koronny K. P. (k. 4-9, 11-48, t. XVII, k. 599-610, 613-621 ze sprawy Ap II Ds.5/06, k. 813-820v, t. XLV oraz k. 1008-1011v, t. XLVI

akt sądowych), potwierdzając przestępcze działania grupy (handel narkotykami, czerpania korzyści z prostytucji, korumpowanie policjantów).

O roli oskarżonych: S. H. (1) i P. T. (1) świadczyły także pośrednio zeznania żony świadka koronnego D. B. (1), M. B.: „poznałam kiedyś mężczyzn o nazwisku H., T., ale nie pamiętam okoliczności ich poznania. Byli to koledzy mojego męża. Łączyły ich z mężem narkotyki, handel bronią (...) Słyszałam od męża, że jeden z policjantów przewoził przez granice narkotyki, z tym, że nie pamiętam już czy były one tylko dla H., czy też dla innych osób (...) jak dostałam wezwanie na KWP we W. na przesłuchanie, to T. nawet mnie pouczał jak mam się zachowywać w trakcie przesłuchania. Co mam mówić, co nie ” (k. 714-714v, t. XLIV akt sądowych).

Oskarżony S. H. (1), podobnie jak P. T. (1), akceptował to, że policjanci z KPP w Ś.: S. C. (1) i S. N. (1) korzystali bezpłatnie z alkoholu i usług prostytutek w prowadzonych przez nich agencjach towarzyskich, zaś wyłącznie z darmowego alkoholu M. A.. Z darmowych usług prostytutek, których wartość wynosiła około 150 złotych za godzinę i darmowego alkoholu o nieustalonej wartości, bądź też ze zniżek w tym zakresie w agencji korzystali: S. C. (1), S. N. (1).

Decyzje o udzielaniu rabatów, zniżek, o których mowa, czy też darmowych usług seksualnych podejmowali głównie oskarżeni: P. T. (1) i S. M., jednak za wiedzą i zgodą oskarżonego S. H. (1), co do m.in. S. C. (1) i S. N. (1). Oskarżona S. M. starannie dokumentowała koszty obsługi skorumpowanych policjantów, wpisując dane w swoim notesie, służącym do rozliczeń z oskarżonymi: P. T. (1) i S. H. (1). Odnosząc się do zapisu o treści (...) w dokumentacji agencji towarzyskiej oskarżona S. M. wyjaśniła: „Ten zapis został sporządzony pod rozliczeniem dnia 12.03.1999 roku i musi oznaczać to, że tego dnia głównymi gośćmi byli policjanci i nie zapłacili. I tyle należało zapłacić dla agencji za usługi. Tą kwotę właśnie później najczęściej regulował P. T. (1) płacąc mi za tych policjantów lub któryś z ochroniarzy przekazywał mi te pieniądze” (k. 32, T. XIII). Oskarżona S. M. potwierdziła także, iż P. T. (1) (a także S. H. (1)) był informowany m.in. przez S. C. (1) i S. N. (1) o wszelkich planowanych w agencji kontrolach policyjnych. Obaj ci oskarżeni w zamian za powyższe przekazywali D. B. (1) i P. T. (1) różne inne informacje z toczących się w tamtym okresie w KPP Ś. postępowań karnych, a najczęściej dotyczących różnych działań i materiałów operacyjnych, którymi z różnych względów byli oni zainteresowani. Za to też oskarżony S. C. (1) dostawał od D. B. (1) z różną częstotliwością pieniądze o zróżnicowanych kwotach. Niezapłacone należności za tych policjantów często regulowali P. T. (1) lub D. B. (1), w tym płacili także za usługi seksualne bezpośrednio prostytutkom. Kwestia ta była zresztą przyczyną narastającego konfliktu między oskarżonymi: S. M. a P. T. (1) i S. H. (1), gdyż oskarżona S. M. sprzeciwiała się kosztom ponoszonym przez agencję towarzyską na rzecz policjantów. Niezależnie od tego, powodem konfliktów były także coraz większe wymagania finansowe oskarżonych: S. H. (1) i P. T. (1) za ochronę lokalu, nawet do 5.000 dolarów miesięcznie oraz to, że w agencji oskarżeni: P. T. (1) i S. H. (1) spotykali się z osobami ze środowiska przestępczego spoza Ś..

Wszyscy policjanci odwiedzający agencję w tym także nie korzystający z darmowych usług prostytutek, jak W. Ż. (1), czy M. A. wiedzieli, że jest tam uprawiany nierząd, z którego inne osoby czerpały korzyści majątkowe i pomimo tego, że byli zobowiązani do podjęcia stosownych działań prawnych nie podejmowali żadnych czynności przewidzianych prawem w celu ścigania tego przestępstwa.

Fakt korzystania przez policjantów z darmowych usług seksualnych i serwowanego w agencji alkoholu potwierdziły także zatrudnione tam prostytutki: W. D. (2) (k. 40-47, tom XIII), i M. M. (3) (k. 56, 86-90, 134-136, tom XIII). Pierwsza z nich była świadkiem wizyt policjantów – oskarżonych: S. C. (1) i S. N. (1), którzy korzystali z usług prostytutek i korzystali z darmowego alkoholu nie kryjąc, że są policjantami. Była ona też obecna przy jednej z kłótni między S. M. z jednej strony, a S. H. (1) i P. T. (1) z drugiej, która dotyczyła zwiększenia należności za ochronę. Natomiast świadek M. M. (3) zeznała wprost, że policjanci „mieli układ z panią S. w zamian za to, że mogli korzystać z usług prostytutek i alkoholu za darmo, to przymykali oczy na to co działo się w agencji podczas kontroli policyjnych. Pani S. zawsze wiedziała, że będzie kontrola i miałyśmy czas aby na tę kontrolę się przygotować” (k. 87, T. XIII).

Rola oskarżonego S. H. (1) w podejmowaniu decyzji o darmowych usługach seksualnych, darmowym alkoholu lub zniżkach była niezwykle istotna. Świadek koronny D. B. (1) zeznał, że podczas jednego z konfliktów, podczas którego oskarżony S. H. (1) domagał się respektowania zniżek dla policjantów ustalono, iż „będą za darmo obsługiwani tylko

ci policjanci, którzy coś dla nas załatwiają lub pomagają, a tak mają normalnie płacić” (k. 177, T. II, teczka 5). Stąd też jak stwierdził świadek koronny osoby związane z oskarżonym S. H. (1), a także P. T. (1) mogły jak się wyraził czuć się bezkarne, zaś „ludzie lojalni wobec P. zawsze mogli liczyć na jego pomoc w przypadku kłopotów z policją”.

Dowody w postaci zeznań świadków koronnych: D. B. (1) (k. 13, 39-41, tom II, teczka 2; k. 91-94, tom II, teczka 4; k. 631-632, 649, 737, 771, t. LXIV akt sądowych), K. P. (k. 6, 13-14, 19, 22, tom XXVII; k. 816, 820, t. XLV akt sądowych) oraz M. B. (k. 714, t. XLIV akt sądowych) pozwoliły na ustalenie kontaktów S. H. (1) z prawomocnie już skazanym M. W. (1).

Świadek koronny D. B. (1) podał, że M. W. (1), jako policjant kompanii patrolowo-interwencyjnej KPP w Ś. od maja 1998r. zaczął przekazywać oskarżonemu S. H. (1) informacje dotyczące planowanych przez policję działań operacyjnych skierowanych wobec członków grupy przestępczej, jak i zebranych materiałów operacyjnych ich obciążających czym udaremniał w ten sposób pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności karnej.

O takim postępowaniu oskarżonego M. W. (1) wiedział nie tylko D. B. (1), uczestniczący w spotkaniach oskarżonego S. H. (1) z M. W. (1), ale także K. P., któremu o tym opowiadał S. H. (1). Na spotkaniach z oskarżonym S. H. (1) K. P. dowiedział się od niego, że M. W. (1) określano powszechnie jako „policjanta od H.”, zaś oskarżony S. H. (1) skarżył mu się, że jest on natrętny w ciągłym dopominaniu się o pieniądze, jednak na podstawie uzyskanych od niego informacji wiedział o działaniach operacyjnych podejmowanych wobec niego i osób z nim współpracujących. Z tego powodu oskarżony S. H. (1) jednak systematycznie opłacał M. W. (1), w tym także za uczestnictwo w obrocie narkotykami.

Na spotkania z oskarżonym M. W. (1), odbywane przeważnie wieczorami w pobliżu miejsca zamieszkania matki S. H. (1) przy ul. (...) w Ś., wielokrotnie przywoził oskarżonego S. H. (1) D. B. (1).

Z kontaktów M. W. (1) z oskarżonym S. H. (1) i świadkiem koronnym D. B. (1), a także z charakteru informacji udzielanych przez M. W. (1), opisanych przez świadka koronnego D. B. (1) wynika, że oskarżony S. H. (1) „kupował” od M. W. (1) tajemnice służbowe związane z działaniami operacyjnymi policji i zebranymi przez policję materiałami operacyjnymi. Z reguły rozmowy były prowadzone przez oskarżonych: M. W. (1) i S. H. (1) na osobności. Opisując je świadek D. B. (1) podał co następuje: „wtedy przyjechał do knajpy W.. Podeszedł do naszego stolika, przywitał się. H. chciał go zaprosić do stolika, ale W. chciał z nim rozmawiać na osobności. Odszedł więc na bok z H. i chwilę rozmawiali. Ja słyszałem fragmenty ich rozmowy. H. mówił do W., cyt. „nic się nie bój, jestem z chłopakami, z tego kręgu nic nie wyjdzie” (...) W. stał się w pewnym momencie dla H. takim istotnym człowiekiem. Byłem świadkiem takich sytuacji, jak H. telefonował do W. lub też W. do niego i umawiali się na spotkania. Ja czasem zawoziłem go na takie spotkania. One odbywały się w parku przy ul. (...) w Ś.. H. lub ja parkowaliśmy samochód koło mieszkania jego marki na (...) a W. podjeżdżał z drugiej strony od zakładu (...), czyli od ulicy (...). Spotykali się w środku parku w godzinach wieczorowych. Treść tych rozmów z W. H. mi przekazywał po spotkaniu, a osobiście byłem obecny przy jednej takiej rozmowie. H. jak wracał to mówił, że W. go ostrzegał o planowanych zatrzymaniach, kogo zatrzymano, cały czas pojawiał się ten wątek, że W. przekazywał mu informacje od kogoś wysoko postawionego w CBS, a H. dążył do bezpośredniego kontaktu z tym człowiekiem, ale mówił, że to będzie drogo kosztowało” (k. 39-41, T 2, teczka 2).

Treść wskazanej relacji świadka koronnego nie pozostawiała zatem wątpliwości, że brał udział w rozmowie oskarżonych: S. H. (1) i M. W. (1), dotyczących ujawniania wiadomości z czynności operacyjnych policji. Poza tym należy zwrócić szczególną uwagę na niejawną charakter wskazanych rozmów, utajnionych przez strony w stosunku do spotkań w lokalu na (...) w Ś.. Przekonywało to o zupełnie innym charakterze informacji, już nie „plotek” z komendy policji, lecz rzetelnych informacji o planowanych i realizowanych czynnościach operacyjnych. Zresztą, oskarżony M. W. (1) za wspomniane informacje był wysoko wynagradzany przez oskarżonego S. H. (1), o czym zeznawał wielokrotnie świadek koronny D. B. (1).

Zeznania świadków koronnych: D. B. (1) (k. 13, 39-41, T II, teczka 2; k. 91-94, T II, teczka 4; k. 631-632, 649, 737, 771, T LXIV akt sądowych), K. P. (k. 6, 13-14, 19, 22, tom XXVII; k. 816, 820, t. XLV akt sądowych) oraz k. 3512, k. 3564, k. 3580) dały podstawę do przyjęcia, że oskarżony S. H. (1) zlecał także M. W. (1) przewożenie samochodem marki (...) o nr rej. (...)EX marihuany, tabletek ekstazy i kokainy, nie rzadziej niż dwa razy w miesiącu, z Holandii do

Polski przez przejście graniczne Polski z Niemcami w O. i Ł.. Narkotyki ukrywane były m.in. w drzwiach samochodu, a po przewiezieniu przez M. W. (1) narkotyków dochodziło do spotkań z oskarżonym S. H. (1), w których jeden raz brał udział także D. B. (1), a nadto byli tam obecni J. G. (1), D. W. (1) i M. H.. W ich obecności oskarżony S. H. (1) odebrał telefon M. W. (1), który następnie przyjechał i rozliczył się ze S. H. (1). W obecności D. B. (1) oskarżony S. H. (1) wręczył M. W. (1) 2.500 złotych, które wcześniej przygotował. Następnie oskarżony S. H. (1) pozwolił M. W. (1) wyjść z lokalu, a po jego wyjściu poinformował obecnych, że M. W. (1) przewozi dla niego narkotyki z Holandii do Polski, jak i że nikt go nie kontroluje, bo jest policjantem.

Opisując zachowanie i wypowiedzi S. H. (1) i M. W. (1), świadek koronny D. B. (1) nie ograniczał się do cytowania ich wypowiedzi, lecz także porównywał inne uzyskane przez siebie informacje o charakterze działalności przestępczej oskarżonego S. H. (1), a nadto korzystał z własnych obserwacji.

Na polecenie oskarżonego S. H. (1), M. W. (1) rozwoził narkotyki policyjnym samochodem, co poprzedzały rozmowy z oskarżonym S. H. prowadzone w obecności D. B. (1). S. H. (1) dzwonił po M. W. (1) i polecił mu by wywiózł amfetaminę poza granicę miasta, z uwagi na założoną wtedy blokadę policyjną, który to narkotyk następnie D. W. (1) miał przewieźć do J., z tym, że na skutek sprzeciwu J. G. (1) i D. B. (1) do tego nie doszło.

Taki zakres działalności przestępczej oskarżonych: S. H. (1) i M. W. (1) potwierdziła także świadek M. B., podając, że dowiedziała od swojego męża, że jeden z policjantów przewoził przez granicę narkotyki, ale nie była wtajemniczona w szczegóły (k. 714, t. XLIV akt sądowych w zw. z k. 4051-4052).

Świadek koronny D. B. (1) opisał także wręczanie przez oskarżonego S. H. (1) korzyści majątkowych oskarżonemu W. Ż. (1). Jedną z takich sytuacji miała miejsce na budowie domu S. H. (1) w P. koło Ś.. Kiedy przyjechał tam W. Ż. (1), to na terenie budowy był obecny D. B. (1) i słyszał bezpośrednio rozmowę oskarżonych: S. H. (1) i W. Ż. (1). Wynikało z niej, że oskarżony W. Ż. (1) przyjechał po zaległe pieniądze należne mu za przekazywanie informacji, co wywołało kłótnię. Jednak ostatecznie oskarżony S. H. (1) wręczył W. Ż. (1) 1.000 złotych, biorąc na ten cel od D. B. (1) około 200 złotych, mówiąc do niego, że „chce go mieć z głowy”.

W konfrontacji z powyższymi dowodami krytycznie należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego S. H. (1), podobnie jak oskarżonych: P. T. (1), W. Ż. (1) czy też M. W. (1), S. N. (1), M. A.. Wymienieni stanęli pod zarzutem popełnienia poważnych przestępstw. Starali się oni uniknąć odpowiedzialności karnej. M. W. (1), S. N. (1), M. A. oraz S. C. (1) zostali prawomocnie skazani. Wspólne działanie przy popełnianiu przestępstw przełożyło się także na swoistą solidarność przy składaniu zeznań. Szczególnie to było widoczne w odniesieniu do S. C. (1). Jego postawa procesowa została omówiona w związku z apelacją W. Ż. (1). W sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zeznań S. C. (1). Ta ocena mieści się w ramach zakreślonych treścią art. 7 k.p.k.,

W uznaniu sądu odwoławczego, przeprowadzona ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji oraz wyciągnięte na podstawie tej oceny wnioski nie budzą zastrzeżeń.

Zarzuty podniesione w apelacji, a wskazane już wyżej, pokrywają się z zarzutami sformułowanymi w apelacji W. Ż. (1) i M. K. (1). Stąd też aby uniknąć zbędnych powtórzeń wskazuje się, iż przedstawione wyżej rozważania w tym ocena wskazywanych dowodów w apelacji (zeznania A. Z. (1), J. Z. (2), J. M., J. S. (1), P. W., W. J., D. W. (2)) mają odniesienie także do apelacji S. H. (1).

Przypomnieć jedynie należy, że P. W. zeznawał na okoliczności związane z odpowiedzialnością M. K. (1) (k. 3904). Zeznania D. W. (4) dotyczyły W. Ż. (1) i kontroli drogowej samochodu, którym poruszał się D. B. (1) (k. 3903). W. J. pracował przez trzy lata w jednym pokoju z W. Ż. (1). W swych zeznaniach wystawił mu dobrą opinię (k. 3908). Te zeznania nie wykluczają zachowań przypisanych W. Ż. (1). Po pierwsze odnoszą się do określonego fragmentu pracy W. Ż. (1), a po wtóre pozostają w rażącej opozycji do wyżej przedstawionych dowodów obciążających jak i innych dowodów, o których będzie mowa niżej. J. S. (1) złożył zeznania związane z zarzutami dotyczącymi M. K. (1) (k. 1085, t. 6). Z kolei świadkowie A. Z. (1) i J. Z. (2) składali zeznania na okoliczność prowadzonych przez nich postępowań V Ds. 1502/03/S oraz V Ds. 5421/01 oraz dostępu do informacji z tych postępowań (k. 4064v. i k. 4067v.) Wskazane

postępowania nie dotyczą zarzutów stawianych oskarżonemu S. H. (1). W zarzutach postawionych temu oskarżonemu nie nawiązuje się też do informacji wynikających z tych postępowań. Na temat zeznań wskazanych świadków sąd odwoławczy wypowiedział się już w związku z apelacją W. Ż. (1).

W tym miejscu zasadnym jest odwołanie się także do zeznań K. B. (1)(k. 352) wskazujących na próbę zdobywania informacji przez W. Ż. (1). Także należy zważyć na zeznania P. S. (2)(k. 718, T.44). Podał on, że mógł zapoznać się z poufnymi materiałami u kolegów. Celowym jest również wskazanie na zeznania P. P. (4)(k. 246-248, T XIX, t.2), w których wskazał, że S. H. (1) wielokrotnie powtarzał, że zna za pośrednictwem tego policjanta wszelkie plany policji względem niego i innych osób ze środowiska.

Apelujący odwołał się także do zeznań R. H.(k. 3907). Świadek podtrzymał uprzednio złożone zeznania. Podał, że miał informacje, iż W. Ż. (1) utrzymuje kontakty z podejrzanymi osobami. J. S. ostrzegwał go aby uważał.

W apelacji odwołano się także do zeznań S. Z.. Te zeznania dotyczą zarzutów stawianych M. K. (1). Świadek przyznał, że był informatorem M. K. (1). Wskazał również, że D. B. (1) miał swoje kontakty z policją. Przyznał, że widział D. B. (1) w domu u M. K. (1).

Nie można podzielić oceny autora apelacji, iż zeznania wymienionych w apelacji świadków, a wskazanych wyżej są zgodne z treścią pisma Powiatowej Komendy Policji w Ś. z 26 lutego 2016 r. oraz Komendy Głównej Policji, Biura Spraw Wewnętrznych, Wydziału we W. z 17 marca 2015 r.

Obrońca S. H. złożył wniosek z 7 maja 2014 r. (k. 3550) o przesłuchanie świadków : J. M., A. L. i R. W. oraz o zwrócenie się do Ministra Spraw Wewnętrznych o udzielenie informacji czy w stosunku do S. H. i P. T. prowadzone były działania operacyjne. Sąd dopuścił wnioskowane dowody. Komenda Główna Policji udzieliła informacji(k. 3691), iż czynności operacyjno-rozpoznawcze Policji są w sposób szczególny chronione ustawą o Policji. W związku z tą odpowiedzią obrońca oskarżonego zajął stanowisko w pismach(k. 3713 i k. 4013). Przy czym w piśmie z dnia 11 grudnia 2014 r. (k. 4013) ponowił wniosek o uzyskanie informacji czy wobec oskarżonego prowadzone były postępowania operacyjno-rozpoznawcze w okresie od maja 1998 do końca 2002 r. Na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r. (k. 4079v.) oświadczył, iż cofa swój wniosek o odtajnienie materiałów tajnych, a to w związku z zeznaniami J. M.. Świadek podał, że w materiałach, na które minister nie zgadza się , by je odtajnić nie ma informacji na temat S. H., P. T., S. C., S. N., M. W. i W. Ż.(k. 4068v.-4069). Obrońca S. H. złożył kolejny wniosek dowodowy z dnia 10 lutego 2015 r.(k. 4085-4086). Sąd uwzględnił ten wniosek(k. 4088). W związku ze złożonym wnioskiem sąd otrzymał informację jak na k. 4099 oraz k. 4127. Obrońca złożył kolejny wniosek(k. 4152), który jest powtórzeniem poprzedniego wniosku w odniesieniu do punktu 3 zawartego w tym wniosku. Z treści odpowiedzi Komendy Głównej Policji jednoznacznie wynika, że wobec wskazanych we wniosku policjantów nie inicjowano własnych działań kontrolnych i wykrywczych.

Wnioski składane przez obrońcę oskarżonego S. H. nie dostrzegają całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W aktach znajduje się prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy skazujący S. H. oraz P. T. za przestępstwa popełnione przez nich w latach maj 1998-2002(k. 2788), w tym za przestępstwa, o których zeznawał D. B. (1). Jest to wystarczający dowód dotyczący działań operacyjno-rozpoznawczych a następnie procesowych prowadzonych przez policję wobec S. H.. Obrońca oskarżonego S. H. nie dostrzega również, iż przestępstwa związane ze sprzedawaniem informacji S. H. zostały ujawnione w związku z innymi zarzutami stawianymi innym oskarżonym. Przedmiotowa sprawa „tak zwany wątek policyjny” została wyłączona z innego postępowania(k. 1 T I). Wskazywano już wyżej w tym zakresie na zeznania A. D., J. S. i D. W., z których wynika, iż wymienieni świadkowie policjanci dowiedzieli się o sprzedawaniu informacji przez policjantów, gdy zatrzymali I. C. i A. D.. Występującym w sprawie policjantom postawiono konkretne zarzuty natury kryminalnej. Konsekwencją tych zarzutów mogą być postępowania dyscyplinarne. Z akt sprawy wynika, że w związku z podejrzeniami wobec W. Ż. prowadzono postępowanie wyjaśniające, w którym od oskarżonego odebrano stosowne oświadczenie oraz jak wynika to z zeznań wskazywanych już wyżej policjantów w KPP część funkcjonariuszy policji wiedziała o wątpliwych zachowaniach W.(k. 1023v. zeznania J. P.), Ż.(k. 29 T X, t. 1 wyjaśnienia S. C., czy też k. 1114, T. 6 zeznania K. C. – przytaczane już wyżej). Autor apelacji zupełnie nie dostrzega też tych dowodów, które wskazywały na zdobywanie informacji przez oskarżonych.

Wskazywano już na zeznania K. B.(k. 352, T XIV, t. 2), P. P.(k. 247-248, T XIX, t. 2), P. S.(k. 718, T XLIV – który zeznał” mogłem zapoznać się z poufnymi materiałami u kolegów”), czy też S. C.(k. 387 T XLII – który wyjaśnił „N. mówił mi o sprawach prowadzonych przez niego”).

Mając na uwadze powyższe brak podstaw do uwzględnienia zarzutów stawianych w apelacji a także wniosku zawartego w apelacji. Zważyć przy tym należy na nowe brzmienie art. 424§1k.p.k. wedle którego uzasadnienie wyroku zostało sprowadzone do zwięzłego sprawozdania. Oznacza to, że obowiązkiem stron jest przede wszystkim odnośnienie się do dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej i wykazywanie poprzez te dowody nieprawidłowości w zaskarżonym wyroku. Zważyć także należy na nowe brzmienie art. 437§2k.p.k. w myśl, którego to przepisu uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. A zatem wniosek o uchylenie wyroku mógłby być uwzględniony w sytuacji gdyby w ocenie sądu odwoławczego, dokonanej po analizie zgromadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych na rozprawie głównej, były podstawy do przyjęcia, że konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, bądź też występują uchybienia, o których mowa w art. 439§1k.p.k. lub art. 454k.p.k.

W opisie przestępstw przypisanych oskarżonemu S. H. (1) Sąd Okręgowy wyeliminował sformułowania o kierowaniu przez wymienionego zorganizowaną grupą przestępczą, zastępując je sformułowaniem, że przestępstwa te popełnił „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”. Takie sformułowanie nie negowało istnienia grupy przestępczej, wręcz przeciwnie, natomiast uwzględniało fakt, że w niniejszym postępowaniu nie rozpoznawano zarzutów z art. 258 § 3 k.k. wobec oskarżonego S. H. (2) . Niemniej jednak, zważywszy na wymowę zebranego materiału dowodowego oczywiste było to, że S. H. i P.T. stali na czele wspomnianej grupy przestępczej. Jednoznacznie na to wskazuje prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 13 czerwca 2007 r. o sygn. III K 154/06 skazujący obu wyżej wymienionych za przestępstwo z art. 258§3k.k. popełnione w okresie od maja 1998 do lipca 2004 r.(k. 2788, T LV).

W apelacji postawiono także zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 63§1k.k. Wskazano już wyżej, że postanowieniem z dnia 25 maja 2012 r. o sygn. II AKz 165/12 Sąd Apelacyjny zaliczył S. H. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w innej toczącej się równolegle sprawie o sygn. akt III K 116/10 Sądu Okręgowego w Świdnicy(poprzednia sygn. III K 154/06), uznając jednocześnie, iż orzeczona kara łączna w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności została wykonana w całości(k. 2895-2899, T. LV). W tym zakresie, w związku z ponownym rozpoznaniem sprawy, Sąd Okręgowy w Świdnicy władny jest wydać postanowienie uzupełniające w oparciu o art. 420§1k.p.k. W ten sposób zostanie oskarżonemu zapewniona kontrola instancyjna. Jest to o tyle istotne, że ustalenia wymaga czy okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności nie został zaliczony na poczet ewentualnie orzeczonej kary w innej sprawie toczącej się równolegle.

W ocenie sądu odwoławczego także kara wymierzona oskarżonemu jest prawidłowa. Brak podstaw do oceny, iżby to była kara rażąco surowa. Do takiej oceny upoważnia fakt wymierzenia kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady asperacji.

W odniesieniu do apelacji **P. T. (2)**.

W akcie oskarżenia prokurator postawił P. T. (2) 7 zarzutów(LXVI-LXXII – k. 19v.-21, T XLI).

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 18 kwietnia 2011 r. o sygn. III K 232/09 P. T. (2) został uznany winnym popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, z tym, że sąd ustalił, iż czyny zarzucane oskarżonemu w punkcie LXVI, LXVII i LXX stanowią jedno przestępstwo oraz czyny zarzucane w punktach LXXI i LXXII stanowią jedno przestępstwo. Wszystkie zarzucane oskarżonemu czyny zostały zakwalifikowane z art. 229§3k.k. w zw. z art. 12k.k. i art. 65§1k.k. Za podstawę wymiaru kary przyjęto art. 229§3k.k. Wymierzono oskarżonemu kary pozbawienia wolności:

- 2 lat,

- roku i 6 miesięcy,

- roku i 6 miesięcy,

- 2 lat oraz sąd orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności(k. 2022-2023, T LI).

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 2 grudnia 2011 r. o sygn. II AKa 285/11 utrzymał w mocy powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy(k. 2383). Wyrok sądu odwoławczego zapadł w następstwie rozpoznania apelacji obrońcy oskarżonego(k. 2211-2225, T LII).

W następstwie kasacji złożonej przez obrońcę P. T. (2)(k. 3077 T. LVII) Sąd Najwyższy wyrokiem z 19 czerwca 2013 r. o sygn. V KK 30/12 uchylił wyroki obu sądów i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji(k. 3171, T LVII). W uzasadnieniu swego wyroku Sąd Najwyższy podał, że „zmuszony był z urzędu stwierdzić zaistnienie uchybienia należącego do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych, tj. art. 439§1pkt 11 k.p.k., gdyż sprawa w dniu 10 maja 2010 r. przed Sądem Okręgowym w Świdnicy(k. 581 i n., t. XLIII) została rozpoznana pod nieobecność oskarżonych: W. Ż. (1), S. S. (1), P. T. (2) a także M. K. (1), pomimo że stawili się oni na rozprawę, a wydalenie ich przez procesujący Sąd nastąpiło z pogwałceniem ich prawa do obrony”.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 20 lipca 2012 r. o sygn. III K 232/09 zaliczono P. T. (2) na poczet kary łącznej okres tymczasowego aresztowania od 6 marca 2005 r. do 28 października 2007 r. uznając karę łączną za wykonaną w całości(k. 4101, T LXII).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 9 września 2015 r. o sygn. III K 122/13 :

- uznał oskarżonego P. T. (1) winnym tego, że w okresie od maja 1998 r. roku do lipca 2004 r. roku w M. i Ś., w woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. M., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie udzielał korzyści majątkowych i osobistych w postaci: pieniędzy w nieustalonych kwotach, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych prostytutek zatrudnionych w Klubie (...), których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, R. Z., S. C. (1), S. N. (1) funkcjonariuszom publicznym – policjantom zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś., w celu skłonienia wyżej wymienionych funkcjonariuszy do: naruszenia przepisów prawa, niedopełnienia obowiązków służbowych poprzez niepodejmowanie ciężących na tych funkcjonariuszach na mocy powszechnie obowiązujących przepisów prawa obowiązków podjęcia działań prawnych zmierzających do pociągnięcia jego i innych osób do odpowiedzialności karnej za czerpanie korzyści z nierządu innych osób, a R. Z. także za rozwozenie i ochranianie zatrudnionych w tym Klubie kobiet uprawiających nierząd jak i ochronę lokalu, a także w Klubie (...) „(...) P.” za naruszenie przepisów prawa i niedopełnienie obowiązków służbowych w sposób wyżej opisany oraz działając sam w sposób opisany wyżej udzielał wielokrotnie korzyści majątkowych w postaci alkoholu nieustalonej wartości S. C. (1), S. N. (1) i M. A. oraz wielokrotnie udzielał S. C. (1) i S. N. (1) korzyści osobistych w postaci darmowych usług seksualnych świadczonych przez prostytutki w tym klubie, których wartość wynosiła około 150 zł za godzinę, tj czynów zarzucanych w pkt-ach LXVI, LXVII i LXX aktu oskarżenia, występku z art. 229§3k.k. w zw. z art. 12k.k. i art. 65§1k.k. i za to na podstawie art. 229§3k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności(ustalenia i wymierzona kara jak w punkcie XCI pierwszego wyroku – k. 2022, T LI),

- uznał P. T. (2) winnym tego, że w latach 2001-2002 w Ś., w woj. (...), w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, w realizacji z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. H. (1) wielokrotnie przekazywał korzyści majątkowe w postaci pieniędzy w kwotach nie mniejszych niż 1000 zł miesięcznie, alkoholu o nieustalonej wartości, funkcjonariuszowi publicznemu – policjantowi zatrudnionemu w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- W. Ż. (1) w celu skłonienia go do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, polegających na ujawnieniu wyżej wymienionemu informacji stanowiących tajemnicę służbową o planowanych przez Policję działaniach operacyjnych wobec członków grupy i związanych z tym przeszukaniach i zatrzymaniami poszczególnych osób oraz zebranych przez Policję materiałach operacyjnych obciążających członków

grupy, tj. występku z art. 229§3k.k. w zw. z art. 12k.k. i art. 65§1k.k. i za to skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności(ustalenia i kara jak w punkcie XCII, T LI pierwszego wyroku w odniesieniu do zarzutu LXVIII z a/o),

- uznał P. T. (1) za winnego tego że, w okresie od listopada 1999 roku do czerwca 2000 roku w Ś., w woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie przekazywał korzyści majątkowe i osobiste w postaci: pieniędzy w kwotach od 200 do 1000 zł miesięcznie, alkoholu o nieustalonej wartości, darmowych usług seksualnych, których wartość wynosiła ok. 150 zł za godzinę, świadczonych przez prostytutki zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) w M., funkcjonariuszowi publicznemu – policjantowi zatrudnionemu w Komendzie Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1) w celu skłonienia go do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie przepisów prawa, polegających na wielokrotnym ujawnieniu wyżej wymienionemu informacji stanowiących tajemnicę służbową o prowadzonym przez Policję postępowaniu karnym o sygnaturze Ds. 4144/99 w sprawie przeciwko P. T. (1), w tym ujawnienie przez nich treści obciążających go wyjaśnień innych podejrzanych i zeznań świadków, mogących mieć znaczenie dla pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, planowanych przez Prokuraturę czynnościach procesowych, uzgadniał z nim treść mających być składanych przez niego wyjaśnień, tj. występku z art. 229§3k.k. w zw. z art. 12k.k. i art. 65§1k.k. i za to na podstawie art. 229§3k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności(ustalenia i wymierzona kara jak w punkcie XCIII, T LI w odniesieniu do zarzutu z punktu LXIX a/o)

- uznał P. T. (1) za winnego tego, że w okresie od maja 1998 roku do lipca 2004 roku w Ś., w woj. (...), w realizacji z góry podjętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw wielokrotnie udzielał lub obiecał udzielić funkcjonariuszom publicznym - policjantom Sekcji Dochodzeniowo-Śledczej Komendy Powiatowej Policji w Ś.- S. C. (1) korzyści majątkowe i osobiste przekazywane w postaci: pieniędzy w kwotach od 200 do 1000 złotych, a także S. N. (1) alkoholu o nieustalonej wartości, wyrobów ze złota o wartości nie mniejszej niż 300 zł., darmowych usług seksualnych prostitutek zatrudnionych w agencji towarzyskiej (...) w M. i „(...)P.” w Ś., których wartość wynosiła nie mniej niż 150 zł. za godzinę, w celu skłonienia ich do podjęcia zachowań stanowiących naruszenie powszechnie obowiązujące przepisów prawa, niedopełnienia ciężących na nich obowiązków służbowych i przekraczania uprawnień, polegających na wielokrotnym ujawnianiu jemu jak i innym członkom grupy informacji stanowiących tajemnicę służbową dotyczących likwidacji agencji towarzyskiej (...) jak i innych działań operacyjnych Policji skierowanych wobec członków grupy oraz o zebranych przez Policję materiałach operacyjnych ich obciążających, utrudniając tym samym pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności karnej, a nadto S. C. (1) ujawnił P. T. (1) jak i D. B. (1) informacje stanowiące tajemnicę służbową o prowadzonym postępowaniu karnym o sygnaturze Ds.1502/03/S w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym podejrzany o popełnienie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii , w tym treść obciążających członków grupy zeznań świadka M. M. (2) jak i wyjaśnień I. C. (1) mających znaczenie prawne dla pociągnięcia członków grupy do odpowiedzialności karnej, to jest występku z art. 229§3k.k. w zw. z art. 12k.k. i art. 65§1k.k. i za to na podstawie art. 229§3k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności(ustalenia i wymierzona kara jak w punkcie XLIV pierwszego wyroku k. 2023, T LI w odniesieniu do zarzutów LXXI i LXXII z a/o).

Sąd orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności zaliczając na poczet tej kary okres pozbawienia wolności od 12 marca 2012 r. do 20 lipca 2012 r. k. 2923).

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego. Zarzuciła obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5§2k.p.k., art. 9§1k.p.k. w zw. z art. 172k.p.k. oraz art. 424§1k.p.k. W apelacji zawarto wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Zarzuty postawione w apelacji P. T. (1) są zbieżne z zarzutami postawionymi w wyżej omówionych już apelacjach. Stąd też stanowisko sądu odwoławczego zaprezentowane w odpowiedzi na apelację wyżej omówione ma również odniesienie do apelacji P. T. (1).

Apelacja stawiając zarzuty nie uzasadnia tych zarzutów, a z pewnością czyni to bardzo lapidarnie. Zawiera uchybienia, które są zapewne wynikiem omyłek pisarskich, jak nazwisko (...), czy też powołanie art. 299§3k.k. zamiast art. 239§3k.k. Jednakże co najistotniejsze apelacja, poza krytyką stanowiska sądu pierwszej instancji przytoczeniem orzeczeń sądów, nie odnosi się do zebranych w sprawie dowodów i nie podejmuje nawet próby oceny tych dowodów w celu uzasadnienia stawianych w apelacji zarzutów.

W apelacji postawiono zarzut obrazu art. 4k.p.k. Brak podstaw do oceny, iż sąd pierwszej instancji ferując zaskarżony wyrok i oceniając zebrane w sprawie dowody dopuścił się obrazu art. 4 k.p.k., a więc wyrażonej w tym przepisie zasady obiektywizmu. Apelacja nie przedstawia argumentacji na poparcie sformułowanego zarzutu obrazu zasady obiektywizmu, a przede wszystkim nie wskazuje jakie konkretnie przepisy miałby naruszyć sąd pierwszej instancji, których naruszenie miałyby wskazywać brak respektowania jednej z naczelnych zasad procesu karnego. Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji. Wskazać należy również, iż zasada wyrażona w art. 4 k.p.k. nie sprowadza się do obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Istota tej zasady sprowadza się do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie.

Rację ma apelująca wskazując na lapidarną ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jednakże analiza zebranych w sprawie dowodów pozwoliła sądowi odwoławczemu stwierdzić, iż wnioski wyciągnięte przez sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku są prawidłowe.

Apelująca podniosła również zarzut obrazu art. 410 k.p.k. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Ma rację autorka apelacji podnosząc, iż w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji nie dokonał drobiazgowej oceny zebranych w sprawie dowodów, skoncentrował się przede wszystkim na dowodach obciążających. Autorka apelacji nie wykazała aby takie stanowisko sądu pierwszej instancji miało wpływ na treść skarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny stwierdza, iż sposób przedstawienia swego stanowiska przez sąd pierwszej instancji w pisemnym uzasadnieniu skarżonego wyroku nie jest doskonały, jednakże nie ma to wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Do takiej oceny upoważnia sąd odwoławczy własna analiza zebranych w sprawie dowodów. W związku z apelacją W. Ż. (1) sąd odwoławczy odniósł się do podnoszonej w omawianej apelacji kwestii ewolucji postawy procesowej S. C. (1). Także sąd odwoławczy odniósł się do kwestii oceny dokumentów wskazywanych w apelacji, a to głównie w związku z apelacją S. H. (1). W odpowiedzi na omówione już wyżej apelacje sąd odwoławczy odniósł się już do kwestii posiadania i zdobywania informacji procesowych i poza procesowych funkcjonariuszy objętych tym samym aktem oskarżenia co P. T. (2). Sąd Apelacyjny zauważa, iż część zarzutów postawionych P. T. (1) jest związana z policjantami wobec, których zapadł już prawomocny wyrok.

W apelacji postawiono także zarzut obrazu art. 366k.p.k. W myśl tego przepisu przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem. Przewodniczący składu orzekającego wywiązał się z obowiązku ustawowego. O ile sąd odwoławczy dobrze odczytuje treść apelacji to podnoszony zarzut wiąże się bezpośrednio z zarzutem obrazu art. 9§2k.p.k. w zw. z art. 172k.p.k. i dotyczy nie wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy zeznaniami D. B. (1), S. M., W. D. (2), M. W. (2), M. M. (3) oraz braku konfrontacji między wyżej wymienionymi. Po pierwsze próżno szukać w protokołach rozpraw aby oskarżony jak i jego obrońca dostrzegali takie rozbieżności w toku procesu i wnioskowali o konfrontację świadków, czy też wyjaśnienie rozbieżności. Po wtóre autorka apelacji nie wskazuje w apelacji rzekomych rozbieżności. Po trzecie zważyć należy, iż każdy ze świadków opisywał fragmenty ocenianego zdarzenia, a nie całe zdarzenie.

Apelująca podniosła również zarzut obrazu art. 5§2k.p.k. Nie można znaleźć w apelacji wątpliwości, do których odwołuje się apelująca, oczywiście chodzi o nie dające usunąć się wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść P. T. (1). W orzecznictwie trafnie wskazuje się, że „nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazu przepisu art. 5§2k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co

do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., to w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego” (por. wyrok S.A. w Katowicach z 5 kwietnia 2007 r. – II AKa 30/07 – LEX).

W apelacji postawiono również zarzut obrazy art. 424§1k.p.k. Mimo pewnych niedoskonałości uzasadnienie zaskarżonego wyroku, zasadniczo nie odbiegało od standardów wyznaczonych przepisem art. 424 § 1 k.p.k. i pozwalało na przeprowadzenie kontroli instancyjnej wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie wyroku powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Uzasadnienie jest swego rodzaju sprawozdaniem, nawiązującym do przebiegu rozprawy i narady nad wyrokiem, jednak powstającym już po jego ogłoszeniu, to trudno przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nie odwrotnie, że treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia.

W doktrynie i orzecznictwie zwracano uwagę na to, że niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością samego rozstrzygnięcia, gdyż naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski, L. Gadrocki, Z. Gostyński, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998r., s. 390 oraz P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz do art. 297-467, wyd. 3, Warszawa 2007, s. 582; a także wyrok SN z dnia 10 lutego 1984r. sygn IV KR –261/83 – OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85). A zatem, nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Do uchylenia wyroku może prowadzić tylko i wyłącznie taka wadliwość uzasadnienia, za względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (por. wyrok SN z dnia 7 października 1983r. sygn. Rw – 7976/83 – OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 58).

Właśnie taki stosunek do wadliwości uzasadnienia wyroku jest dostrzegany także w orzecznictwie sądów apelacyjnych. Jako przykład niech posłuży wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004r., sygn. II AKa – 413/03: „Znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005, z. 1, poz. 37).

Podobnie wypowiadał się Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 23 listopada 2004r., II AKa – 235/04, stwierdzając jeszcze bardziej stanowczo: „Gdy uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymaganiom ustawy, ale sąd drugiej instancji może ocenić zarzuty sformułowane w apelacji w oparciu o materiał dowodowy, jaki został zebrany, to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. Jeżeli jednak w wyroku nie zawarto żadnych ustaleń faktycznych, to ponowne rozpoznanie sprawy w I instancji jest konieczne. Inaczej czyniąc, sąd apelacyjny byłby jedynym sądem, który dokonywałby ustaleń faktycznych, zatem dwuinstancyjność postępowania byłaby fikcją” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 12, poz. 38).

Podzielając zasadniczo stanowiska zawarte we wskazanych wyżej judykatach należy stwierdzić, że niewłaściwie sporządzone uzasadnienie, choć niewątpliwie stanowi obrazę przepisu postępowania (art. 424 k.p.k.), jednak nie musi prowadzić zawsze do dyskwalifikacji zaskarżonego orzeczenia, gdyż następuje po wydaniu wyroku. Oznacza to, że nie zawsze konsekwencją obrazy przepisu art. 424 k.p.k. będzie możliwość uznania jej względną przyczynę odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k., gdyż brakuje niezbędnego elementu w postaci możliwości wywarcia przez wskazaną obrazę prawa wpływu na treść orzeczenia (por. A. Zachuta – Wadliwość uzasadnienia wyroku jako samodzielna przyczyna jego uchylecia, Prokuratura i Prawo 2006, nr 12, s. 157). W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy w Świdnicy ustalił bowiem prawidłowo stan faktyczny i jednocześnie przeprowadził na rozprawie głównej wszelkie istotne dla sprawy dowody, a także przedstawił ich procesową analizę.

W związku ze stawianym zarzutem zważyć również należy na nowe brzmienie art. 424§1k.p.k. wedle którego uzasadnienie wyroku zostało sprowadzone do zwięzłego sprawozdania. Oznacza to, że obowiązkiem stron jest przede wszystkim odnoszenie się do dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej i wykazywanie poprzez te dowody nieprawidłowości w zaskarżonym wyroku. Zważyć także należy na nowe brzmienie art. 437§2k.p.k. w myśl, którego to przepisu uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. A zatem wniosek o uchylenie wyroku mógłby być uwzględniony w sytuacji gdyby w ocenie sądu odwoławczego zachodziły przyczyny wskazane w art. 439§1k.p.k. lub art. 454k.p.k. Bądź też gdyby sąd odwoławczy po analizie zgromadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych na rozprawie głównej, doszedł do przekonania, że konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Podstawę do przypisania oskarżonemu P. T. (1) wymienionych przestępstw, opisanych w punktach wyżej dawały Sądowi Okręgowemu w Świdnicy dowody w postaci zeznań świadka koronnego D. B. (1), a także wyjaśnienia oskarżonych: S. M. i S. C. (1), uzupełnione zeznaniami kobiet zatrudnionych w agencjach towarzyskich i mających wiedzę o mechanizmach działalności tych lokali – świadków: W. D. (2) (k. 40-47, tom XII), M. W. (2) (k. 60-61, tom XIII) M. M. (3) (k. 56, 86-90, 134-136, tom XIII), M. M. (2) (k. 1558-1560, t. XLVIII akt sądowych), a także męża tej ostatniej – świadka R. M. (k. 1459-1460, t. XLVIII akt sądowych) i analiza akt sprawy Ds. 1502/03/S Prokuratury Rejonowej w Świdnicy w sprawie przeciwko J. G. (1) i innym (tom XX, teczka 1, 2, 4; tom XXIII, teczka 1).

Nie ulega wątpliwości, że wskazane wyżej dowody pozwoliły na ustalenie, że oskarżeni: S. H. (1) i P. T. (1) pojawili się w agencji towarzyskiej (...) w M., prowadzonej przez oskarżoną S. M. pod koniec 1997r., po odejściu współniczki A. K.. Następnie formalnie występowali jako ochroniarze agencji towarzyskiej, a faktycznie stali się jej współwłaścicielami, zajmując się naborem prostytutek do agencji, podejmując węzłowe decyzje dotyczące agencji i czerpiąc znaczącą część z wpływów agencji towarzyskiej.

S. M. składając wyjaśnienia w śledztwie opisywała sposób organizacji agencji towarzyskiej (...) w M.: „K. odeszła z agencji pod koniec 1997 roku. W międzyczasie do M. do mojego męża przyjechał S. H. (1) i P. T. (3). (...) Powiedzieli, że chcą aby agencja dalej działała. Mówili tak, że formalnie to ja mam być właścicielką, a oni będą tę agencję ochraniać (...) Zachęcali mnie mówiąc, że zyskiem będziemy się dzielić po połowie (...) Oni zajęli się naborem dziewczyn (...) Nabór robił T. z H., a dziewczyny były z różnych miejsc Polski” (k. 17v, T XIII). Wyjaśniała także o spotkaniach grup przestępczych spoza Ś. w agencji, podczas których oskarżony S. H. (1) wypraszał ją z lokalu (k. 31, T XIII).

Kluczowe znaczenie miały zeznania świadka koronnego D. B. (1). Zeznał on „chciałbym w dniu dzisiejszym złożyć wyjaśnienia dotyczące policjantów, którzy współpracowali z grupą przestępczą, której byłem członkiem, jak i innymi osobami, o których mam wiedzę. Wydaje mi się to bardzo ważne, ponieważ H. i P. T. (1) czerpali od nich wiedzę na temat prowadzonych przez Policję spraw (...) Ja do grupy przestępczej wszedłem chyba około 1997 roku, kiedy powstała agencja towarzyska (...) w M.” (k. 21, T II, teczka 2).

Także świadek koronny K. P. (k. 4-9, 11-48, t. XVII, k. 599-610, 613-621 ze sprawy Ap II Ds.5/06, k. 813-820v, t. XLV oraz k. 1008-1011v, t. XLVI akt sądowych), potwierdził przestępcze działania grupy (handel narkotykami, czerpania

korzyści z prostytucji, korumpowanie policjantów). Jednocześnie K. P. wskazał na wysoką pozycję D. B. (1) w grupie przestępczej. Określił D. B. (1) jako „żołnierza” S. i T. (k. 814v, T XLV akt sądowych).

O roli oskarżonych: S. H. (1) i P. T. (1) świadczyły także pośrednio zeznania żony świadka koronnego D. B. (1), M. B.: „poznałam kiedyś mężczyzn o nazwisku S., T., ale nie pamiętam okoliczności ich poznania. Byli to koledzy mojego męża. Łączyły ich z mężem narkotyki, handel bronią (...) Słyszałam od męża, że jeden z policjantów przewoził przez granice narkotyki, z tym, że nie pamiętam już czy były one tylko dla S., czy też dla innych osób (...) jak dostałam wezwanie na KWP we W. na przesłuchanie, to T. nawet mnie pouczał jak mam się zachowywać w trakcie przesłuchania. Co mam mówić, co nie ” (k. 714-714v, t. XLIV akt sądowych w zw. z k. 4051 i nast.)

Oskarżony P. T. (1) akceptował to, że policjanci z KPP w Ś.: S. C. (1), S. N. (1) i R. Z., znacznie rzadziej M. A. i W. Ż. (1) przebywali w prowadzonych przez niego agencjach towarzyskich i korzystali bezpłatnie z ich oferty. Wielu z policjantów było także stałymi klientami w lombardzie P. T. (1), od którego również pożyczali pieniądze. Z darmowych usług prostytutek, których wartość wynosiła około 150 złotych za godzinę i darmowego alkoholu o nieustalanej wartości, bądź też ze zniżek w tym zakresie w agencji korzystali: S. C. (1), S. N. (1), pracujący w tym czasie ze S. C. (1) w jednym pokoju służbowym. Znacznie rzadziej i wyłącznie z darmowego alkoholu korzystał M. A.. Decyzje o udzielaniu rabatów, zniżek, o których mowa, czy też darmowych usług seksualnych podejmowali głównie oskarżeni: P. T. (1) i S. M., przy udziale S. H. (2), co do m.in. S. C. (1) i S. N. (1). Oskarżona S. M. starannie dokumentowała koszty obsługi skorumpowanych policjantów, wpisując dane w swoim notesie, służącym do rozliczeń z oskarżonymi: P. T. (1) i S. H. (2). Odnosząc się do zapisu o treści „(...)” w dokumentacji agencji towarzyskiej oskarżona S. M. wyjaśniła: „Ten zapis został sporządzony pod rozliczeniem dnia 12.03.1999 roku i musi oznaczać to, że tego dnia głównymi gośćmi byli policjanci i nie zapłacili. I tyle należało zapłacić dla agencji za usługi. Tą kwotę właśnie później najczęściej regulował P. T. (1) płacąc mi za tych policjantów lub któryś z ochroniarzy przekazywał mi te pieniądze” (k. 32, T XIII).

Oskarżona S. M. potwierdziła także, iż P. T. (1) był informowany m.in. przez S. C. (1) i S. N. (1) o wszelkich planowanych w agencji kontrolach policyjnych. Obaj ci oskarżeni w zamian za powyższe przekazywali D. B. (1) i P. T. (1) różne inne informacje z toczących się w tamtym okresie w KPP Ś. postępowań karnych, a najczęściej dotyczących różnych działań i materiałów operacyjnych, którymi z różnych względów byli oni zainteresowani. Za to oskarżony S. C. (1) dostawał od D. B. (1) z różną częstotliwością pieniądze w różnych kwotach. Niezapłacone należności za tych policjantów często regulowali P. T. (1) lub D. B. (1), w tym częstokroć płacili oni należności za usługi seksualne, z których korzystali ci policjanci bezpośrednio prostytutkom. Kwestia ta była zresztą przyczyną narastającego konfliktu między oskarżonymi: S. M. a P. T. (1) i S. H. (1), gdyż oskarżona S. M. sprzeciwiała się kosztom ponoszonym przez agencję towarzyską na rzecz policjantów.

Wszyscy policjanci odwiedzający agencję w tym także niekorzystający z darmowych usług prostytutek, jak np. W. Ż. (1), czy M. A. wiedzieli, że jest tam uprawiany nierząd, z którego inne osoby czerpały korzyści majątkowe i pomimo tego, że byli zobowiązani do podjęcia stosownych działań prawnych nie podejmowali żadnych czynności przewidzianych prawem w celu ścigania tego przestępstwa. Zdarzało się, że niektórzy z policjantów do agencji przyjeżdżali z ostrą bronią, którą S. M., na czas ich tam pobytu przechowywała w swojej szafie. Inny z takich policjantów, tj. R. Z. angażował się nawet w funkcjonowanie agencji w ten sposób, że przewoził i odwoził swoim samochodem prostytutki do mieszkań klientów, za co był wynagradzany przez oskarżonych: P. T. (1) i S. M., darmowymi usługami seksualnymi i darmowym alkoholem.

Fakt korzystania przez policjantów z darmowych usług seksualnych i serwowanego w agencji alkoholu potwierdziły także zatrudnione tam kobiety: W. D. (2) (k. 40-47, tom XIII), i M. M. (3) (k. 56, 86-90, 134-136, tom XIII). Pierwsza z nich była świadkiem wizyt oskarżonych: S. C. (1), S. N. (1) i A. D. (4) w agencji, którzy sami przedstawiali się, że są policjantami, w trakcie których korzystali z usług prostytutek, jak i pili alkohol za to nie płacąc. Była ona też obecna przy jednej z kłótni między S. M. z jednej strony, a S. H. (1) i P. T. (1) z drugiej, która dotyczyła zwiększenia należności za ochronę. Natomiast świadek M. M. (3) zeznała wprost, że policjanci „mieli układ z panią S. w zamian za to, że mogli korzystać z usług prostytutek i alkoholu za darmo, to przymykali oczy na to co działo się w agencji podczas kontroli

policyjnych. Pani S. zawsze wiedziała, że będzie kontrola i miałyśmy czas aby na tę kontrolę się przygotować” (k. 87, tom XIII).

Na podstawie wskazanych wyżej dowodów ustalono także, że po zakończeniu działalności w agencji (...) oskarżony P. T. (1) w 2002r. założył w Ś. agencję towarzyską o nazwie „ (...) P. ”, której nominalnym właścicielem był A. S.. Także w tej agencji towarzyskiej czerpał on korzyści z nierządu zatrudnionych tam kobiet, o czym wiedzieli odwiedzający agencję policjanci. Byli wśród nich oskarżeni: S. C. (1) i S. N. (1), którzy korzystali z darmowych usług prostytutek i alkoholu, bądź też ze stosowanych zniżek. Rzadziej bywał tam również M. A., który korzystał z darmowego alkoholu. Fundatorem takich przywilejów był właśnie oskarżony P. T. (1), także płacił za nie D. B. (1), który był tam również nieformalnie zatrudniony jako ochroniarz. Również i w tym wypadku funkcjonariusze ci niepodejmowani żadnych czynności przewidzianych prawem w celu ścigania przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z cudzego nierządu, co miało miejsce do lipca 2004r.. Jak wyjaśnił D. B. (1) na temat agencji „(...) P. ”, wskazując na oskarżonych: S. C. (1) i S. N. (1) jako stałych jej bywalców mających bardzo bliskie kontakty z P. T. (1): „przesiadawali w agencji bardzo często jak i na koszt P.” (k. 174, T II, teczka 5).

Świadek koronny D. B. (1) starał się jak najdokładniej opisać wszelkie aspekty działania skorumpowanych policjantów, a także uściślić jakie przyjmowali korzyści i za jakie zachowania. Dla przykładu, już w pierwszych wyjaśnieniach w charakterze podejrzanego w dniu 15 października 2004r. D. B. (1) wyjaśnił m.in., że „pieniądze od T. brał Ż. tego jestem pewien, potem płacił mu S.” (k. 28, T II, teczka 2).

P. T. (5), jak zeznawał świadek koronny D. B. (1), wcale się przed nim nie krył i wielokrotnie informował go, że płaci W. Ż. (1) pieniądze w zamian za przekazywanie mu informacji o działaniach operacyjnych policji wobec osób prowadzących obrót narkotykami. Chodziło m.in. o planowane przez policję przeszukania i zatrzymania osób zajmujących się handlem narkotykami, co nakazywało wstrzymanie się od przewożenia narkotyków. Jednocześnie W. Ż. (1) wielokrotnie przyjeżdżał do lombardu prowadzonego przez P. T. (1) na ul. (...) w Ś., gdzie pod pozorem czynności służbowych polegających na ujawnianiu tam skradzionych rzeczy, również przekazywał informacje z czynności operacyjnych policji, a D. B. (1) kilkakrotnie był przy tym obecny. Za takie zachowania oskarżeni: P. T. (1) i S. S. (1) wypłacali W. Ż. (1) niemal stałą miesięczną pensję w wysokości 1.000 złotych, na którą razem się składali. Z tego też powodu doszło między nimi do kłótni, kiedy S. S. (1) nie chciał już składać się na opłacenie oskarżonego W. Ż. (1), bo jego informacje były coraz mniej wartościowe (k. 31, T II, t. 2).

Działania korupcyjne P. T. (1) odnosiły się także do policjantów w celu ujawniania wiadomości i utrudniania konkretnych postępowań karnych (zarzuty opisane w punktach LXIX i LXXII a/o, zarzuty XIX i XXII opisane w części wstępnej wyroku)). Takie działania zostały podjęte przez niego w sprawach Prokuratury Rejonowej w Świdnicy o sygnaturach: Ds. 4144/99 oraz Ds. 1502/03. W obu wypadkach chodziło o, korupcję kierowaną wobec oskarżonego S. C. (1), który w zamian za zaangażowanie przestępcze otrzymywał pieniądze, darmowy alkohol i usługi prostytutek. Okoliczności te ujawnił w swoich wyjaśnieniach oskarżony S. C. (1) (k. 25-28, 37-38, 45, 62-64, tom X; k. 268, 307, 341-343, t. XLII akt sądowych) podając, że działał także na rzecz oskarżonego P. T. (1) ujawniając mu dane z prowadzonych przez siebie postępowań karnych, w tym, dotyczącego udziału P. T. (1) w bójce. Jego zamiarem było utrudnienie prowadzenia postępowania przygotowawczego, by oskarżony P. T. (1) mógł uniknąć odpowiedzialności karnej.

W toku postępowania o sygn. Ds. 4144/99 przeciwko P. T. (1) o udział w pobiciu w lokalu A. (...) w Ś.. prowadzonego przez oskarżonego S. C. (1) pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, oskarżony P. T. (1) zwrócił się do niego (podczas wizyty S. C. (1) w agencji (...)) aby poprowadził dochodzenie w taki sposób, by P. T. (1) został uznany za pokrzywdzonego. Oskarżony P. T. (1) twierdził, że prokurator jest na niego zawzięty i że za wszelką cenę próbuje zrobić z niego podejrzanego. W zamian za obietnicę pozytywnego załatwienia tej sprawy oskarżony S. C. (1) otrzymywał od oskarżonego P. T. (1) różne kwoty pieniężne w wysokości od 200 do 1000 złotych, korzystał z darmowych usług seksualnych prostytutek oraz darmowego alkoholu. Często także otrzymywał od P. T. (1) pieniądze pod pozorem pożyczek, których za jego wiedzą i zgodą nie oddawał. Mimo obietnic ze strony oskarżonego S. C. (1), prokurator skierował w tej sprawie akt oskarżenia. Wskazane okoliczności potwierdził w swoich zeznaniach także

świadek koronny D. B. (1) (k. 22-28, T II, teczka 2; k. 172-173, T II, teczka 5; k. 626-628, 767, T XLIV akt sądowych w zw. z k. 3564 i k. 3580). Analiza akt sprawy Ds. 4144/99 potwierdziła, że jako policjant prowadził ją wyłącznie oskarżony S. C. (1) (tom XX teczka 4).

Zeznania świadka koronnego D. B. (1) (k. 22-28, T II, teczka 2; k. 172-173, T II, teczka 5; k. 626-628, 767, T XLIV akt sądowych w zw. z k. 3564 i k. 3580), pozwoliły ustalić, że S. C. (1) udzielał D. B. (1) i towarzyszącemu mu oskarżonemu P. T. (1) informacji z postępowania przygotowawczego o sygn. Ds. 1502/03 prowadzonego przeciwko J. G. (1) i innym podejrzanym o obrót narkotykami. Podawał, że w ramach tego postępowania zostały przesłuchane świadek M. M. (2) i podejrzana I. C. (1), a także że złożyły relacje obciążające D. B. (1) o dostarczanie narkotyków do agencji towarzyskiej „7 P.”, prowadzonego przez P. T. (1). Miało to miejsce krótko przed zatrzymaniem D. B. (1), na przestrzeni od listopada 2003r. do lipca 2004r., zaś podczas rozmów w agencji towarzyskiej oskarżony S. C. (1) był najczęściej nietrzeźwy. Podawał przy tym D. B. (1) i oskarżonemu P. T. (1), w zamian za korzyści osobiste i majątkowe, że lokal „(...) P.” jest pod stałą obserwacją policyjną, zaś do D. B. (1) wypowiadał słowa: „po co tu przychodzisz, przecież wiesz, że lokal jest pod obserwacją, masz na srane w papierach i jeszcze P. narobisz kłopotów”.

Wskazane wyżej okoliczności potwierdził także oskarżony S. C. (1), przyznając się do popełnienia tego przestępstwa, podobnie jak wszystkich, które mu przypisano. Na rozprawie głównej, przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, oskarżony S. C. (1) podał, że „ta sytuacja na parkingu przed Domem (...), a więc spotkanie się z T. i B. dotyczyło też m.in. prostytutki o pseudonimie (...) (...) mówił mi wtedy, że pomawia go jakaś dziewczyna tj. jak mi teraz sędzia przypomniał M. M. (4)” (k. 386, tom XLII akt sądowych). Wspomniana sytuacja przed domem handlowym uprawniała do wskazania w opisie przestępstwa przypisanego w punkcie IV podpunkt 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, że informacje P. T. (1) przez S. N. (1) i S. C. (1) i objęte tajemnicą służbową dotyczyły m.in. likwidacji agencji towarzyskiej w Ś. należącej do mężczyzny o pseudonimie (...), jak i innych działań operacyjnych policji.

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, że zebrane dowody przemawiają za winą i sprawstwem oskarżonego P. T. (1) w odniesieniu do przypisanych mu przestępstw.

W konfrontacji z powyższymi dowodami nie mogły zostać uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego P. T. (2). Te wyjaśnienia nie wytrzymują krytyki w zestawieniu z przedstawionymi dowodami. W ocenie sądu odwoławczego wyjaśnienia P. T. (2) to jedynie obrona przez niego linia obrony. Także wiarygodności powyższych dowodów nie podważają te dowody, na które powołała się apelująca. Jak już wcześniej wskazano sąd odwoławczy zajął już stanowisko wyżej w odniesieniu do dowodów podnoszonych w apelacji P. T. (2).

W opisie przestępstw przypisanych oskarżonemu P. T. (1) Sąd Okręgowy wyeliminował sformułowania o kierowaniu przez wymienionego zorganizowaną grupą przestępczą, zastępując je sformułowaniem, że przestępstwa te popełnił „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”. Takie sformułowanie nie negowało istnienia grupy przestępczej, wręcz przeciwnie, natomiast uwzględniało fakt, że w niniejszym postępowaniu nie rozpoznawano zarzutów z art. 258 § 3 k.k. wobec oskarżonego P. T. (1). Niemniej jednak, zważywszy na wymowę zebranego materiału dowodowego oczywiste było to, że stał on na czele wspomnianej grupy przestępczej. Jednoznacznie na to wskazuje prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 13 czerwca 2007 r. o sygn. III K 154/06 skazujący wyżej wymienionego za przestępstwo z art. 258§3k.k. popełnione w okresie od maja 1998 do lipca 2004 r. (k. 2788, T LV).

W zakresie oceny prawnej przestępstw przypisanych P. T. (1) pełne odniesienie mają te rozważania, które przedstawiono w odpowiedzi na apelację S. H. (1).

W ocenie sądu odwoławczego także kara wymierzona oskarżonemu jest prawidłowa. Brak podstaw do oceny, iżby to była kara rażąco surowa. Do takiej oceny upoważnia fakt wymierzenia kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zasady asperacji.

A zatem Sąd Apelacyjny kierując się powyższym orzekł jak na wstępie. Podstawę prawną zaskarżonego wyroku stanowi art. 437§1k.p.k.

Orzeczenie o kosztach sądowych w tym o opłacie uzasadnia treść art. 636§1k.p.k. w zw. z art. 634k.p.k. w zw. z art. 633k.p.k i art.632 pkt 2 k.p.k. oraz art. 618§1pk 1 k.p.k. w zw. z §1 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym/ Dz. U. Nr 108, poz. 1026 ze zm./ . Wysokość orzeczonych opłat uzasadnia art. 2 ust.1, pkt 4 i 5 oraz art. 3 ust.1 i art. 8 oraz art.10 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm./ . P. T. (1) jest pozbawiony wolności, nie wykonuje pracy zarobkowej. Stąd też kierując się treścią art. 624§1k.p.k. sąd odwoławczy zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSA Grzegorz Kapera SSA Stanisław Rączkowski SSA Robert Wróblewski